

Dưỡng Long

Contents

Dưỡng Long	2
1. Chương 1: Lần Đầu Gặp Mặt	2
2. Chương 2: Tiểu Giao Gặp Nạn	4
3. Chương 3: Tiểu Giao Cầm Động	7
4. Chương 4: Úm Ba La Biển Thân	9
5. Chương 5: Phát Xuân	13
6. Chương 6: Giao Hoan	15
7. Chương 7: Yên Chỉ Hoài Khó Xử	17
8. Chương 8: Đi Nhân Gian Không?!	19
9. Chương 9: Nhân Gian, Ta Tới Đây!!!	21
10. Chương 10: Tâm Ma Của Yên Chỉ Hoài	24
11. Chương 11: Chuyện Xưa	26
12. Chương 12: Nguyện Vọng Của Tiểu Giao	29
13. Chương 13: Đổi Thay	31
14. Chương 14: Giận Dỗi	34
15. Chương 15: Cái Gì !!! Xung Hi !?!	36
16. Chương 16: Lừa Dối	38
17. Chương 17: Đặt Tên	41
18. Chương 18: Tư Hồng	44
19. Chương 19: Lột Da Lăn Cuối	46
20. Chương 20: Thiên Kiếp	48
21. Chương 21: Đã Quên	51
22. Chương 22: Gặp Tiểu Long Quân	54
23. Chương 23: Tương Phùng	56
24. Chương 24: Làm Khách	59
25. Chương 25: Chuyện Xưa	61
26. Chương 26: Bắt Cóc	64
27. Chương 27: Giam Giữ	68
28. Chương 28: Nói Chuyện	70
29. Chương 29: Giao Dịch	72
30. Chương 30: Sự Thật	74
31. Chương 31: Đau Lòng	76
32. Chương 32: Ngao Lãng	78
33. Chương 33: Bị Phát Hiện	81
34. Chương 34: Tỉnh Mộng	83
35. Chương 35: Biến Mất	86
36. Chương 36: Thời Gian Thoi Đưa	89
37. Chương 37: Bắc Thiên Ma Vực	92
38. Chương 38: Huyền Ma	94
39. Chương 39: Trốn Tránh	97
40. Chương 40: Âm Mưu	99
41. Chương 41: Huyết	101

42. Chương 42: Giải Cứu	104
43. Chương 43: Giao Hoan	106
44. Chương 44: Nghi Ngờ	109
45. Chương 45: Tin Tức	111
46. Chương 46: Tử Vong	113
47. Chương 47: Cùng Nhau	115
48. Chương 48: Vì Thanh	118

Dưỡng Long

Giới thiệu

Thể loại: thần tiên , ma quái, si tình công, ôn nhu thụ, HEEEditor : Lưu Ly taBeta : ZoeTình trạng: Hoàn (46c + 1 kết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-long>

1. Chương 1: Lần Đầu Gặp Mặt

Hải ngoại có tiên sơn, chỗ huyền ảo trong mây, có vô số động phủ thần tiên, Lâm Hư cung là một trong số đó.

Danh tự nghe có vẻ hoành tráng, trên thực tế Lâm Hư cung này bất quá là một tòa đạo quan nho nhỏ, bên trong chỉ có một vị Lâm Hư chân quân, dưỡng mấy con bạch hạc. Lâm Hư chân quân đắc đạo phi tiên đã hơn bốn trăm năm, mỗi ngày trừ bỏ ngồi tu luyện, vô sự liền sang chỗ các vị tiên hữu chơi cờ, phẩm trà, trải qua những ngày thần tiên quy củ.

Hắn trời sinh tính tình hiền hoà, tiên hữu cũng nhiều, thường xuyên nhận được đủ loại bái thiếp thỉnh hân dự tiệc. Mới từ trong Đông Hải Long cung uống rượu mừng của Long vương Thái tử trở về, lại nhớ tới Nam Cực Tiên Ông nhường tiên tửu đã đủ ngày, đang muốn dâng giá vũ đi quấy rầy lão nhân kia một phen, đi qua một thị trấn, lại phát giác phía dưới yêu khí tận trời, kêu than vô cùng.

Lâm Hư chân quân lại nhíu mày, thiên tính thích quản chuyện người khác phát tác, liền hạ đám mây xuống, hóa thành phàm nhân, đi vào nhân gian. Thị trấn này tên là Tề trấn, ở vùng tây bắc, vốn là cái nơi quanh năm khô hạn. Dân chúng hàng năm đều dựng đài bái tế Long vương gia, để cầu năm sau mưa thuận gió hoà. Không ngờ một năm nay, cũng không biết Long vương gia ăn chơi như thế nào, liền giáng xuống bạo vũ, dần dần thành tai ương hồng thủy, hoa màu bị hủy, vô số dân chúng trôi giạt khắp nơi.

Lâm Hư chân quân bấm đốt tính toán, thâm nghĩ quái lạ, chuyện này rõ ràng không phải thủy phủ đứng đầu nơi này gây nên, đến tột cùng là yêu nghiệt phương nào, ở đây làm mưa làm gió, gây họa cho dân chúng? Đứng lặng trên đê điều, chỉ thấy trong đỉnh lũ ẩn ẩn có một con trường trùng cổ quái giống xà mà không phải xà, đang ở trong nước đập nước, cái đuôi xoay chuyển, dâng lên một cơn lại một cơn sóng to. Lâm Hư chân quân con người hơi ngưng tụ, dĩ nhiên minh bạch, đó là yêu tinh kia làm bậy.

Làm một cái thủ quyết, Lâm Hư chân quân đập sóng mà đi, khom người liền đem trường trùng đang thích thú đập nước trong nước cầm ra. Tập trung nhìn lại, cũng là một con giao, chắc là thành tinh chưa lâu, đạo hạnh cũng không sâu, bị hắn trói buộc pháp lực, cầm giữ trong tay, hốt hoảng giãy dụa vụn vụn, đầu trái vẩy phải vẩy, muốn cắn tay hắn.

Lâm Hư chân quân bắt được nó liền lên trên bờ, buông tay ra, tiểu giao kia liền rơi xuống mặt đất, bắt đầu ra sức giương nanh múa vuốt phác đi lên, “ngao ô” một ngụm cắn tay hắn

Lâm Hư chân quân lắc lắc cánh tay, tiểu giao liền đứng đưa theo, nhưng vẫn gắt gao cắn tay hắn không tha, tức giận cắn nửa ngày, cũng không thấy đổ máu, có chút ngây người, ngốc lẳng buông lỏng miệng ra.(seo có cái con kawaii thể không bít,ta mún nui quá)

Lâm Hư chân quân cười tủm tỉm nhìn nó: “Ta còn nghĩ đến có bản lĩnh bao lớn, nguyên lai là một cái răng cũng chưa mọc đủ.” (cái nì gọi là chút cười toàn tập lun, đau bụng quá, há há..)

Tiểu giao giận dữ, cái đuôi vung lên, đánh về phía trên người Lâm Hư chân quân, lại bị hấn dễ dàng một phen cầm được, trêu tức nói: “Mới vài chục năm đạo hạnh đi? Hình người đều biến không được, liền chạy đến nhân gian làm mưa làm gió –” Chân mây bỗng nhiên nhũn lại, đem tiểu giao kia xách tới trước mắt, nhìn kỹ, mơ hồ tại trên trán giao tinh, nhận ra một đạo ngân ấn.

Màu sắc của dấu chu sa, giống như là tiên huyết rơi xuống. Con ngươi của Lâm Hư chân quân nháy mắt co rút, hai mắt khép lại, khi tái mở ra, dĩ nhiên mở ra Thiên Nhãn, chỉ trong nháy mắt, căn cơ của tiểu giao này ra sao, đáy lòng đã nhất thanh nhị sở.

“Nguyên lai là người.....” Thanh âm như thở dài vang lên, tiểu giao ngây thơ ngẩng đầu, đã thấy người đang khi dễ mình, trong mắt hiện lên một tia như hổ như báo: “Người vậy mà rơi vào súc sinh đạo, lẽ nào là sai lầm của ta?”

Tiểu giao nghe không hiểu hấn nói cái gì, nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn hấn.

Lâm Hư chân quân hơi buông lỏng tay ra, phóng tiểu giao tới trên mặt đất, cúi đầu nói: “Người từ đâu tới đây? Cha mẹ không có dạy bảo người, không được ở nhân gian làm xằng làm bậy sao?”

Tiểu giao căn bản là không có nghe hấn đang nói cái gì, sau khi thân mình được thả ra, lập tức vạy vẹo muốn chạy trốn. Nó sinh ra trong sông núi, từ bên trong một quả trứng bò ra, căn bản không biết phụ mẫu là ai. Mới đầu nó nghĩ bản thân là xà, đi vào một cái ổ xà, đem bản thân giấu bên trong một đồng trứng xà, mưu toan giả mạo huynh đệ. Kết quả phụ phụ xà sợ tới mức vút ổ mà chạy, tiểu giao rất thương tâm.

Dần dần, nó hiểu được chính mình có lẽ là một cái trứng bị vút bỏ, trên cả núi, không có một loại bò sát nào cùng nó có bộ dạng tương tự, bản thân cũng không biết nó là cái gì.

Không có đồng bạn, cũng không có thân nhân, bơi lội trong sông ngòi trên núi, yêu quái tầm thường cũng không dám đến gây chuyện với nó. Tiểu giao thực tịch mịch, nó cũng muốn tìm đồng bạn chơi đùa, ngẫu nhiên chạy tới nhân gian, sau khi lên bờ bị dân chúng cho rằng là yêu quái, dùng đá và mộc côn đập loạn, đuổi nó xuống nước. Tiểu giao sinh khí, liền ở trong nước lung tung đập nước, đẩy lên gió lớn sóng to, đem những người đánh nó cuốn vào trong sóng biển. Nó cũng không hiểu cái gì gọi là làm xằng làm bậy, đã thương tánh mạng người khác, chỉ dựa vào tính tình hồ nháo, còn cảm thấy thực vui vẻ. Nay nó cảm thấy bị người trước mắt này khi dễ, bản thân còn đánh không lại hấn, xuất phát từ bản năng, nó chỉ biết là phải nhanh chóng trốn đi.

Lâm Hư chân quân thấy nó muốn chạy trốn, nhượng mảy, lại bắt nó về. Tiểu giao thực phần nộ, tê tê phun khí, không ngừng giãy dụa. Lại nghe người bắt nó nói: “Ta đưa người về, không cho người tái đến nhân gian làm loạn.”

“Ba” một tiếng, giao vĩ hung hăng vẩy trên lưng Lâm Hư chân quân, tiểu giao hồng hộc, tức giận đôi mắt trừng lớn tròn xoe. Lâm Hư chân quân bất giác buồn cười, khởi động pháp lực đập mây, để nó ở trong tay, hướng về đỉnh núi phụ cận mà đi.

Tòa sơn kia, tên là Tê Long Sơn, trong truyền thuyết từng là chỗ của thần long. Loại giao này, chính là do long xà sở sinh, có lẽ phụ mẫu của tiểu giao này, có một con là thần long.

Lâm Hư chân quân mang theo tiểu giao đến Tê Long Sơn, lại phát sầu — phụ mẫu của nó rốt cuộc đang ở nơi nào?

Tiểu giao này ngay cả tiếng người cũng không biết nói, hỏi nó khẳng định cũng là phí công. Nếu đem nó để lại nơi này mặc nó đã sinh đã trưởng, nói không chừng vừa muốn đến nhân gian gây loạn, vạn nhất gây ra đại họa, gặp trời phạt, bất hảo a.

Nhưng là, nếu có người chịu quản giáo nó, dốc lòng dẫn dắt nó, ngàn năm sau, giao tinh này liền có thể hóa rồng.

Lâm Hư chân quân sau một lúc do dự, nhìn chằm chằm trường trùng ngây thơ không chịu nổi kia, thậm chí nghĩ thôi, là ta kiếp trước thiếu người, kiếp này, liền giúp người hóa rồng đi.

Vì thế Lâm Hư chân quân liền lưu lại Tê Long Sơn, tìm một sơn động, hơi quét tước một chút, tạm thời coi như động phủ. Tiểu giao kia bị hấn mạnh mẽ bắt được ở trong động, với thuật pháp ràng buộc, bị bắt ở lại.

“Từ hôm nay trở đi, ta dạy cho ngươi phân biệt thiện ác, con đường tu hành. Ngày khác ngươi giác ngộ đại đạo, cũng coi như không có uống phí một phen tâm huyết của ta.”

Lâm Hư chân quân đứng ở trước mặt nó, gần từng tiếng nói với nó. Tiểu giao nghe không có hiểu, đang cáu giận bị hấn giam cầm tự do, cái đuôi vung lên, mông đối diện người nọ, không để ý tới hấn.

Lâm Hư chân quân cũng không sinh khí, không biết từ chỗ nào biến ra một quả đào thủy linh linh hồng diễm diễm, vẫy kêu tiểu giao lại đây.

Tiểu giao nuốt nước miếng, trông mong nhìn, cực có cốt khí không hề động đậy.

Phi, nó cũng không phải hầu tử, như thế nào sẽ thích cắn quả đào.

“Ngươi không ăn sao?” Lâm Hư chân quân tươi cười rất xấu xa, chậm rãi cắn một ngụm, hương vị ngọt ngào của thịt đào phiêu tán ra, nước đào trong suốt theo ngón tay Lâm Hư chân quân, chảy xuống dưới, rơi xuống trên đầu tiểu giao.

Ồ..... người khi dễ

Tiểu giao ủy khuất nuốt nước miếng, nó tuy rằng không thích ăn đào, nhưng nó đói bụng, lại khát, người xấu này còn cố ý tranh ăn với nó. Vì cái gì không để nó đi, muốn cưỡng bức nó ở lại trong sơn động tồi tàn này.

Nó chán ghét hấn!

phẩm trà: thưởng thức trà báỉ thiếp: thiếp mời

tiên hữu: bạn bè tiên nhân

đăng vân giá vũ: cưới mây đạp gió

bạo vũ: mưa như trút nước trường trùng: con sâu dài.

thủ quyết: động tác làm phép = tay

ngân ấn: dấu ấn màu bạc

nhất thanh nhị sở: hiểu rõ ràng

súc sinh đạo: kiếp động vật

sinh khí: tức giận giao vĩ: đuôi giao

dã sinh dã trường: tự sinh ra tự lớn lên

thủy linh linh hồng diễm diễm: tươi ngon mọng nước.

đây là 1 chuyện hài trước ngược sau, khúc đầu rất cute. hi vọng mọi ng ủng hộ. cái con giao long nì thiệt hít chỗ chê lun.

2. Chương 2: Tiểu Giao Gặp Nạn

Sau khi Lâm Hư chân quân mạnh mẽ bắt Tiểu giao lại, ban đầu tính dạy nó làm sao hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, luyện khí hóa thần, tu luyện nội đan. Thế nhưng Tiểu giao tỉnh tỉnh mê mê, lấy tuổi nhân loại mà tính, bất quá chỉ là oa nhi ba tuổi. Thuở nhỏ lại ở trong sơn dã một mình sinh tồn, thiện ác thị phi không phân biệt được, lễ nghĩa luân thường không thông, tiếng người cũng nghe không hiểu lắm, còn dạy nó tu chân, nó biết cái gì tu chân? Chỉ biết một mực cùng Lâm Hư chân quân đối nghịch mà thôi.

Tiểu giao tính tình hoang dã, không thích bị quản thúc trong sơn động, suốt ngày nghĩ cách chạy trốn ra ngoài. Nhưng động khẩu bị Lâm Hư chân quân kia bày kết giới, nó bị chặn lại ra không được, giận dữ lên

“Bang bang phanh” Dừng sức đâm vào, răng nanh, móng vuốt cũng dừng tới, kết giới kia vẫn là không gì phá nổi.

Lâm Hư chân quân đứng sau nó yên lặng thở dài.(ai ai ai)

Cái dạng này, phải giáo hóa nó như thế nào? Ban đêm tóm nó rời sơn động, tưởng thừa dịp thời điểm khí nguyệt âm rất dày đặc, dạy nó hấp thụ tinh hoa nguyệt âm như thế nào, nó lại vù vù ngủ đến mức nước miếng giàn giụa, sau khi khó khăn lay tỉnh, liền hồn dỗi dùng cái đuôi quật hất, lấy đầu tông hất, dù sao nói gì nó cũng nghe không hiểu.

Lâm Hư chân quân thực đau đầu, hắn không biết thuần hóa một con Tiểu giao linh thức chưa khai thông, hóa ra là chuyện lao lực như vậy. Hơn nữa thực rõ ràng, Tiểu giao không thích hắn, trong mắt luôn tồn tại loại ý tứ căm thù nồng đậm đối với hắn.

Hắn minh bạch, Tiểu giao giận hắn tước đoạt tự do của nó.

Có lẽ hắn thực sự quá nóng vội, một lòng muốn Tiểu giao sớm đi lên con đường tu hành. Nhưng hắn đã quên, Tiểu giao ở trong núi rừng này đã sinh đã trưởng quen rồi, nó hoàn toàn không hiểu cái gì là tu luyện, chẳng qua là dựa vào huyết mạch thần long chảy trong người, nhất định là một dị chủng, trời sinh liền có thể đằng vân giá vũ, du thủy hí lãng. Cho tới bây giờ cũng không có người dạy dỗ nó, muốn nó nghe lời, nói dễ hơn làm.

Lâm Hư chân quân thử hồi tưởng lại bản thân làm sao thuần phục mấy con tiên hạc kia trong Lâm Hư cung – thu được kết luận là, mấy con tiên hạc kia nguyên bản vốn có thông linh tính, có chút đạo hạnh, làm sao giống Tiểu giao này, ngu dốt ngây thơ, gàn bướng không chịu nổi.(không chịu nổi cũng phải chịu a,số anh nó thể rùi anh ạ)

Loài giao rất thích thịt tươi, mấy ngày này Lâm Hư chân quân giam giữ nó, mỗi ngày chỉ uy nó ăn chút quả dại, Tiểu giao không thèm quan tâm đến lý lẽ, đói bụng vô cùng, gầy đi trông thấy.

Lâm Hư chân quân bắt đắc dĩ, đành phải giải khai kết giới, thả nó ra ngoài. Tiểu giao vừa thấy kết giới mở ra, hoan thiên hỉ địa, cũng không quay đầu lại liền xông ra ngoài. Lâm Hư chân quân cười khổ, mình thật đúng là thành người xấu rồi.

Xem ra biện pháp giáo dục loại Tiểu giao này, thoát nhìn không thích hợp.

Lâm Hư chân quân để cho nó chạy, để nó tự đi kiếm ăn, nếu còn đói nữa, một hơi thở thoi thóp, cũng không phải là tội lỗi của hắn nha. Hắn cũng không nhàn rỗi, nghĩ đến trong Lâm Hư cung lại tàng trữ không ít tiên đan, chỉ bằng lấy một ít về đây, hòng Tiểu giao ăn, thứ nhất có thể tẩm bổ thân thể, thứ hai, cũng giúp nó tăng thêm tu vi.

Dựa vào chính nó tu luyện, không biết khi nào mới có thể thành công. Lâm Hư chân quân nghĩ nếu ta quyết định trợ giúp nó tu hành, liền không thể bỏ dỡ nửa chừng, nghĩ mọi cách cũng muốn nhượng nó sớm thông linh thức.

Kỳ thật hắn cũng không phải không nghĩ tới dứt khoát mang Tiểu giao về Lâm Hư cung, hảo hảo dạy dỗ. Nhưng nghĩ lại, tính tình Tiểu giao quen tự do, bị hắn giam giữ ở trong sơn động nhiều ngày nay, đã rất tức giận, nếu mang về Lâm Hư cung, một nơi thanh tịch như vậy, Tiểu giao không ghen tị mới là lạ. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là ở lại chỗ này thôi.

Cũng không tính lại trói buộc tự do của Tiểu giao, mặc nó ra ngoài chơi, buổi chiều lại bắt nó về cũng được. Chỉ cần cẩn thận đừng để nó lại chạy đến nhân gian gây loạn, cái khác cũng không quan trọng.

Ngay như nhà bách tính bình thường dường như tử, cũng không thấy nhốt trong nhà cả ngày. Đợi nó lớn lên một chút, đã thông linh tính, thì cũng tốt rồi.

Tiểu giao được tự do, hận không thể đi càng xa càng tốt, rất sợ lại bị người nọ bắt về. Nó đã đói bụng vài ngày, nóng lòng bắt con mồi lót dạ, chạy lung tung trong Tê Long sơn nội. Đầu tiên là trèo lên một thân cây nuốt một miếng dớn, do ngại không đủ no, ngẩng đầu thấy trên huyền nhai bất ngờ có một tổ chim lớn, trong lòng tiểu giao vui vẻ, gấp rút bay qua huyền nhai bên kia.

Đồ ăn Tiểu giao thích nhất, đó là điều dẫn. Bình thường sẽ xây tổ trên huyền nhai, phần lớn đều là ưng hoặc chim cắt, loại ác điều này những con xà khác không dám đụng vào, nó cũng không sợ. So với điều dẫn bình thường, ưng dẫn hoặc chuẩn dẫn lớn hơn, bình thường nó cũng không dễ dàng gặp được, lần này thấy mẫu điều không ở trong tổ, liền mừng rỡ bay đến trên huyền nhai, chậm rãi bò đến cái tổ kia, thân mình cuộn thành một vòng, vây tổ chim lại, đầu từ từ thò vào.

Thấy trong tổ có ba, bốn dẫn, Tiểu giao vui vẻ vô cùng, miệng mở ra, một ngụm liền ngậm vào một viên, ngon lành nuốt xuống, ngay sau đó lại nuốt cái thứ hai. Đang hoan hỉ ăn, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một tiếng kêu lớn sắc nhọn, Tiểu giao cả kinh, còn chưa kịp tránh đi, đã bị một cái móng vuốt hung hăng cào lên lưng.

Tiểu giao vội vàng buông thân mình đang vây tổ chim ra, ngẩng đầu nhìn, lại là một con sí cự chuẩn, hung mãnh vô cùng. Chuẩn là thiên địch của loài xà, mà cự chuẩn này còn lớn gấp mấy lần chuẩn bình thường, mỏ như móc câu, hai mắt như chớp điện, tất nhiên là đã thành tinh. Tiểu giao muốn bay lên cùng nó giao đấu, tiếc rằng cự chuẩn kia linh hoạt vô cùng, móng vuốt giống như đinh thép, đúng là đang nhắm ngay thân mình bảy tấc của Tiểu giao, hung hăng cắm xuống.

Tiểu giao đau đến ứa nước mắt, gào một tiếng, đuôi vung lên một cái, cự chuẩn kia vội người tránh đi, lại đánh úp về phía đỉnh đầu nó. Tiểu giao quen ngang ngược hoành hành trong Tê Long sơn, chưa bao giờ gặp phải đối thủ quá lợi hại như vậy — nó lại không biết, chuẩn vốn là loài chim bản tính tối hung tàn trong muôn chim, cự chuẩn này thấy tổ bị chiếm, bốn dẫn bị nuốt mất hai, làm sao không nổi giận, Tiểu giao dần dần liền rơi xuống thế hạ phong. Trên lưng bị cào đến trầy da tróc thịt, ngay cả đầu cũng bị mổ trúng.

Đang lúc nguy cấp, đột nhiên một trận kinh phong kéo tới, cũng không biết từ chỗ nào bay tới một cây phát trần, lại đánh bay cự chuẩn kia. Lập tức thân mình nó nhẹ hẫng, được người cần cần dục dục bế lên, rơi vào một cái ôm ấm áp. Tiểu giao nước mắt lăn cã ngẩng đầu nhìn, lại là người xấu trước đây khi dễ nó, tới cứu nó.

Thì ra Lâm Hư chân quân đang từ Lâm Hư cung trở về, giữa không trung thấy một con cự chuẩn đang hung ác mổ Tiểu giao, thất kinh, vội vàng phát bay cự chuẩn kia, cứu Tiểu giao. Thấy trên người Tiểu giao chỗ nào cũng bị thương, vô cùng đau lòng, vội vàng ôm nó trở về sơn động.

Tiểu giao hấp hối, lui vào trong lòng Lâm Hư chân quân. Nó vô cùng đau đớn, cả người run rẩy liên tục, Lâm Hư chân quân lấy ra một viên tiên đan, uy nó ăn, rồi lập tức tìm được thay nó chữa thương.

Đang hỗn loạn hết sức, Tiểu giao theo bản năng dùng cái đuôi quất lên thân người nọ, đầu tựa lên trên vai hắn, tê tê hút không khí. Lâm Hư chân quân nhai nát tiên thảo, đắp một chút lên chỗ nó bị thương, Tiểu giao chỉ cảm thấy miệng vết thương chợt mát lạnh, vừa đau vừa tê, rất khó chịu, lại giãy dụa.

“Đừng lộn xộn.” Lâm Hư chân quân đề nó lại: “ Sau khi miệng vết thương kết vảy, còn phải qua một đoạn thời gian mới có thể sinh ra thịt mới. Người đã quá bướng bỉnh, vì sao lại đi trêu chọc cự chuẩn kia?”

Tiểu giao nghe không hiểu lắm, thân mình bị đè lại, đành phải ở trên người Lâm Hư chân quân cọ qua cọ lại.

Nó lớn như vậy, không phải chưa từng bị thương, không phải chưa từng bị khi dễ. Chỉ là lần này phá lệ nguy hiểm, thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng mất. Chưa từng có người quan tâm đến nó, mỗi lần nó chịu đau khổ, đều chỉ có thể dựa vào chính mình từ từ thuyên giảm, chậm rãi bình phục.

Tay của người này, sờ trên người nó, ấm áp như vậy, Tiểu giao nước mắt lưng tròng dùng đầu nhẹ nhàng cạ vào cằm Lâm Hư chân quân, lại liếm liếm mặt hắn lấy lòng.(con nì là giao hay cún vậy trời!?)

Đó là phương thức biểu thị nó cảm kích.

Lâm Hư chân quân ngẩn ra, lập tức mỉm cười, vỗ nhẹ lên đầu Tiểu giao: “ Thì ra ngươi cũng không phải hoàn toàn không hiểu chuyện.”

Tiểu giao then thùng, cuộn thân mình thành một đoàn, cái đuôi cọ lên đùi Lâm Hư chân quân, nhẹ nhàng vỗ hai cái, sau đó cuộn lên.

Nó đã quyết định, chờ nó bình phục, liền đem người này cuốn lên, tha tới trong động của mình.(giống đang tha chiến lợi phẩm hồi dinh quá,há há)

Tha tới địa bàn của nó, người này sẽ không dám khi dễ nó. Nó sẽ dưỡng hẩn, giấu ở trong động, sau này hẩn chính là của nó.(cái nì thì giống đầu gấu nè, có địa bàn hẩn hời)

du thủy hí lãng: lội sông đùa sóng

hoan thiên hỉ địa: vô cùng mừng rỡ

điều dẫn: trứng chim

huyền nhai: vách núi

cẩn cẩn dực dực: cẩn thận

cự chuẩn: chim cất lớn

3. Chương 3: Tiểu Giao Cảm Động

Lần này Tiểu giao bị thương không nhẹ, cũng may tiên đan cùng tiên thảo của Lâm Hư chân quân phát huy tác dụng, sau khi dưỡng một vài ngày, chậm rãi liền khôi phục lại đây.

Trước kia Lâm Hư chân quân cho nó ăn quả đại gì, Tiểu giao ngay cả nhìn cũng không liếc mắt một cái. Mà nay cũng không bắt bẻ, cho nó cái gì liền ăn cái gì, ngay cả Lâm Hư chân quân cũng có chút kinh dị. Nghĩ nó đại thương chưa lành, chỉ gặm chút trái cây với nấm linh tinh, làm sao điều dưỡng tốt thân mình. Lâm Hư chân quân bắt đắc dĩ, quy củ thân tiên không sát sinh gì đó cũng bắt chấp, xuống sông bắt cá cho Tiểu giao bổ sung dinh dưỡng.

Tiểu giao thực vui mừng, ăn rất ngon miệng, cuối cùng cắn một nửa con cá, bỗng nhiên ngậm miệng, lưu lại nửa con, ngưng ngưng đẩy lên trước mặt Lâm Hư chân quân.

Lâm Hư chân quân đầu đầy mờ mịt(ngốc lãng),thấy đôi mắt Tiểu giao lấp lánh tỏa sáng, mang theo ý lấy lòng rõ rệt, trong lúc nhất thời có chút dở khóc dở cười.

Nó đây là muốn lưu một nửa cho mình ăn sao?

Sờ sờ đầu của nó, Lâm Hư chân quân nói:“Ta không ăn cái này.” Sợ Tiểu giao nghe không hiểu, liền tiện tay cầm lấy một quả đại đặt ở một bên, cắn một ngụm, ý bảo hẩn ăn cái kia là đủ rồi.

Tiểu giao đại khái đã hiểu, người này, không thích ăn cá.

Mấy ngày nay, nó cảm thấy rõ rệt người này đối với mình tốt lắm. Chẳng những giúp nó chữa thương, còn vì nó tìm kiếm đồ ăn — tuy rằng Tiểu giao cũng không thích ăn cá,nhưng nó vẫn rất cảm động.

Nó muốn mau khỏe lại, sau đó đem người này tha về trong động của mình, mỗi ngày đều ra ngoài săn thiết nhiều đồ ăn mỹ vị về, cùng cùng người kia chia xẻ.(vâng,y thức làm ‘công’ rất cao,bít kím ăn nuôi vợ)

Lại qua mấy ngày, vết thương trên người đã khép lại, Tiểu giao cảm thấy mình đã khôi phục. Thử bò đến cửa động thăm dò,phát hiện không có kết giới ngăn cản, lập tức càng thêm cao hứng.

Quay đầu lại, thấy người nọ ngồi xếp bằng trong sơn động, từ từ nhắm hai mắt, tựa hồ đã ngủ. Tiểu giao nghiêng đầu, nghĩ rằng, nhân loại đều ngủ như vậy sao? Nó thật cẩn thận bò qua, thử dùng cái đuôi nâng Lâm Hư chân quân lên, thấy đôi phương không có phản ứng, liền yên lòng, dùng sức quắn, quắn lấy toàn bộ Lâm Hư chân quân.

Lâm Hư chân quân cả kinh, mở mắt, chỉ thấy Tiểu giao cố sức tha hẩn, hướng ngoài động bò ra.

Nó muốn làm gì vậy?

Không rõ Tiểu giao có tính toán gì, Lâm Hư chân quân cũng tùy ý nó đưa mình ra ngoài động. Tiểu giao ra khỏi cửa động, cái đuôi giật giật, cẩn thận chuyển Lâm Hư chân quân lên lưng mình, rồi bay lên. Lâm Hư chân quân kinh hãi, tiểu giao này rất nhỏ, cư nhiên vác hắn bay lên trời — có thể ngã xuống không a?

Hắn đành phải ổn định thân hình, lặng lẽ thi pháp, Tiểu giao chỉ cảm thấy trên người nhẹ đi, nghi hoặc nhìn lại, thấy người nọ hoàn hảo ngồi trên lưng mình, liền yên lòng, tiếp tục bay về phía trước.

Nó một đường dăng vân giá vũ, cuối cùng dừng tại một vách núi, trên vách núi có một thạch động. Tiểu giao buông Lâm Hư chân quân xuống, cái đuôi quăn lấy hắn, ngang tha thẳng kéo hắn đi vào.

Lâm Hư chân quân rốt cục hiểu được, Tiểu giao muốn mang hắn về trong động của nó.

Nhìn không được cười rộ lên, Lâm Hư chân quân giãy khỏi đuôi của Tiểu giao, chỉ chỉ động kia: “Đây là nơi người ở?”

Tiểu giao cùng hắn một chỗ thời gian dài như vậy, đại khái cũng có thể nghe hiểu một ít tiếng người, dùng sức gật đầu, cẩn y phục của hắn. Lâm Hư chân quân không đành lòng phụ hảo ý của nó, liền theo nó đi vào.

Động phủ kia tuy nói không lớn, cũng được Tiểu giao thu dọn sạch sẽ. Lâm Hư chân quân nhìn chung quanh, Tiểu giao sợ hắn không thích, vội vàng đem ra bảo bối mình cất trong động — Lâm Hư chân quân vừa thấy, cái gì lông dã thú, sừng dã lộc, răng nanh lợn rừng, còn có một đồng tảng đá Tiểu giao không biết từ chỗ nào nhặt được lấp lánh tỏa sáng.

Tiểu giao mong đợi nhìn hắn, vẫy đuôi lấy lòng.

Lâm Hư chân quân buồn cười, có chút hiểu được ý nó, đây là muốn hắn ở lại trong động này? Suy nghĩ, trước kia tiểu tử này vẫn oán giận hắn bắt nó, nhốt trong động, giam cầm tự do của nó. Nếu không muốn bị cả nhân loại nhốt lại, như vậy đổi thành nó nhốt hắn trong động của mình, chắc là sẽ không giận dữ nữa.

Tiểu giao cũng có tự tôn của Tiểu giao, này coi như là đang hướng hắn bày tỏ đi?

“Muốn ta lưu lại sao?” Lâm Hư chân quân ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu tiểu giao, hỏi.

Tiểu giao hai mắt sáng ngời, vui mừng gật đầu, không ngừng cọ tay hắn, còn đem bảo bối của nó đẩy tới trước mặt Lâm Hư chân quân.

Lưu lại, lưu lại, tất cả đều thuộc về người! Nó chớp hai mắt trong suốt, lấy ngôn ngữ tứ chi ra hiệu cho Lâm Hư chân quân.

Một tiếng “Phốc xuy”, Lâm Hư chân quân nhìn không được cười ra tiếng. Kỳ thật ở nơi nào đối với hắn mà nói đều không quan trọng, dù sao đều là sơn động, nếu Tiểu giao thích ở lại trong động của mình, vậy hắn theo nó lưu lại cũng không sao.

Vì thế gật đầu, hắn nói với Tiểu giao: “Hảo, ta lưu lại.”

Tiểu giao vui vẻ chết đi được, nó vô cùng thỏa mãn nhìn Lâm Hư chân quân đứng giữa đồng bảo bối của nó, đều thuộc về nó! Bảo bối của nó cùng người kia, tất cả đều là của nó!

A, đúng rồi, nếu người này thuộc về nó, phải lưu lại ký hiệu thuộc về bản thân trên người hắn mới được. Tiểu giao vô cùng cao hứng đẩy Lâm Hư chân quân ngã xuống đất, liếm một lần từ đầu đến chân hắn, vừa lòng nheo mắt lại.

Tốt lắm, như vậy trên người hắn đều là mùi của mình, yêu quái khác cũng không dám đến cướp hắn.

Lâm Hư chân quân mặc danh kỳ diệu bị nó dùng nước miếng tắm rửa một lần, nghĩ rằng hành động này là Tiểu giao hướng hắn thể hiện thiện ý, cũng không giãy dụa, chỉ cười mặc nó quăn quít lấy hắn.

Hắn trong lòng nghĩ, cuối cùng bước đầu tiên thuần hóa nó thành công, hiện tại Tiểu giao đã trở nên thân cận với hắn, về sau từ từ hiểu chuyện, thì có thể dạy nó con đường tu hành.

Ai..... Chính là khi nào nó mới có thể lớn lên đây?

Sau khi Lâm Hư chân quân ở lại, Tiểu giao liền trở nên bận rộn vô cùng. Nó dùng da thú trong sơn động cho Lâm Hư chân quân trải giường, chung quanh trang trí một vòng tảng đá lấp lánh tỏa sáng. Vừa lòng ngắm nhìn kiệt tác của mình, Tiểu giao cao hứng bưng bưnghướng Lâm Hư chân quân tranh công.

Lâm Hư chân quân sờ sờ đầu của nó. Tiểu giao liền vui vẻ ra ngoài sẵn đồ ăn,lúc chạng vạng tha một đầu lợn rừng trở về, đã bị cắn chết, nó tiếc không ăn, muốn tặng cho Lâm Hư chân quân ăn.

Lâm Hư chân quân đầu đầy hắc tuyến.

Tiểu giao dùng đầu thúc hấn, ý là hấn vì sao không ăn, đây là nó rất vất vả mới săn được đó.

Lâm Hư chân quân kéo đầu lợn rừng kia ra ngoài động, nói với Tiểu giao:“Ta không ăn cái này. Về sau người ra ngoài kiếm ăn, ăn xong rồi trở về, biết không?”

Đầu lợn rừng kia máu tươi đầm đìa,khiến toàn bộ sơn động đều nồng nặc mùi máu tươi. Tiên nhân vốn yêu sạch sẽ nhất, Lâm Hư chân quân tuy là người không câu nệ tiểu tiết, cũng không chịu được mùi máu tươi gay mũi này.

Tiểu giao thập phần thất vọng, nhưng nhìn ra Lâm Hư chân quân chán ghét mùi này, từ đó về sau mỗi lần ra ngoài kiếm ăn, đều tự giải quyết xong mới trở về, còn tắm rửa sạch sẽ bản thân, để tránh ngoài miệng trên người còn mang theo mùi máu tươi.

Lúc ngủ buổi chiều, nó liền giãn thân mình ra, thật cẩn thận dựa vào sơn thần, đầu gối lên lòng hấn, ngủ thập phần ngọt ngào.

Ngày qua nhanh, sáng sớm hôm nay Tiểu giao tỉnh lại, liền cảm thấy cả người khó chịu—ngứa, toàn thân đều ngứa, xương cốt đều phát đau, giống như có cái gì muốn từ trong thân thể nó vùng ra.

Nó không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể gãi gao nhắm hai mắt chịu đựng, thật sự nhịn không được, đành phải cọ lên người Lâm Hư chân quân. Mồmắt ra, thấy người nọ mang theo ánh mắt quan tâm dừng trên người mình, Tiểu giao chỉ cảm thấy vãi trên y sam người nọ vuốt ve thân thể của mình, lại ngoài ý muốn cảm thấy thư thái một chút.

Nó cuốn lấy thân mình Lâm Hư chân quân, chậm rãi vắn vẹo. Lâm Hư chân quân sững sốt,muốn đẩy nó ra, lại bị cuốn lấy rất nhanh, mặc cho nó quẩn lấy đi, cảm giác tiểu giao dán trên người mình không ngừng ma sát vắn vẹo..... Thật sự là khiến hấn khổ sở. Thầm nghĩ Tiểu giao bị sao vậy, vừa thấy, đã thấy da trên người nó, đang một tắc một tắc nứt ra.

Giao không giống như loài xà, một năm lột da một lần, mà là trưởng thành đến giai đoạn nào đó, mới lột da biến thành hình dáng mới. Tiểu giao đầy một trăm tuổi, lột da.

4. Chương 4: Úm Ba La Biến Thân

Quá trình lột da rất đau, cũng thực gian nan. Tiểu giao quẩn trên người Lâm Hư chân quân, không ngừng cọ xát, rốt cục giẫy khỏi da cũ, sinh ra da mới.

Từ đầu đến cuối, người nọ đều tùy ý nó quẩn lấy, không có đẩy nó ra.

“Đông” một tiếng, Tiểu giao mềm nhũn từ trên người Lâm Hư chân quân rớt xuống dưới. Lâm Hư chân quân cuống quýt ôm lấy nó, thấy nó chỉ là một đến mức mê man, lúc này mới yên tâm.

Sau khi Tiểu giao trút đi da cũ, trên da mới che phủ vảy tinh tế cứng cáp, trên đỉnh đầu nhô lên một đoạn sừng nhọn be bé, hình dáng lại to hơn một vòng, càng tiếp cận hình dáng của rồng.

Đau lòng nó đã vất vả, Lâm Hư chân quân liền muốn đi lấy chút tiên thảo linh đan đến giúp nó khôi phục thể lực. Mấy ngày trước mặc dù đem một ít từ Lâm Hư cung về, lúc thay Tiểu giao chữa thương đã dùng hơn nửa, lúc này quay về lấy nhiều một chút. Trước khi đi hơi lo lắng, bày một kết giới ở động khẩu, lúc này mới rời đi.

Đặng vân giá vũ chạy về Lâm Hư cung, mới đến cửa, Bạch Hạc đồng tử nghênh tiếp, nói:“ Cuối cùng chân quân đã về, mấy ngày trước Bách Hoa tiên tử sai người đưa bái thiếp đến, thỉnh chân quân đi dự Bách Hoa yến. Lăng Hoa tiên quân cũng đến đây vài lần, hỏi chân quân khi nào vân du quay về.....”

Lâm Hư chân quân vội vàng đáp lời, vừa bước vào Lâm Hư cung, liền nghe thấy một tiếng cười:“Đại tiên cuối cùng đã chịu trở lại? Ta cũng uống mấy bình trà, nghĩ lần này lại hệt rồi, hoàn hảo, không có lại đi không một chuyến.”

Lâm Hư chân quân vừa thấy, là Lăng Hoa tiên quân ngồi ở bên bàn đá, đang nâng chén trà hướng hần cười. Lăng Hoa tiên quân này là bạn tốt của hần, trên thiên đình làm một chức quan nhân tản, là một thần tiên thanh nhân, dăm ba ngày liền tìm gặp hần. Tới Lâm Hư cung này nhiều nhất, chính là y.

“Người không có chuyện gì cũng muốn lên tam bảo điện, số lần vô huyệt còn ít sao?” Lâm Hư chân quân nở nụ cười, cũng không cùng y khách sáo, chỉ nói một câu,“Ta còn có việc, lấy chút đan dược xong liền đi. Lần sau rảnh sẽ đi thăm ngươi, lần này thứ lỗi không bồi lâu được.”

Hần xoay người đi phòng đan dược, Lăng Hoa tiên quân không nhịn được tò mò, đi theo sau hần, nói:“Thật kỳ quái, chưa thấy cảnh tượng người vội vàng như thế — đến tận cùng là người vân du nơi nào, cùng người nào hợp ý như vậy, ngay cả trở về cũng tiếc nán lại một lát, thấy lão bằng hữu, thời gian uống một bình trà cũng không có?”

Lâm Hư chân quân biết y khó đối phó, nếu hỏi không ra kết quả, chỉ sợ muốn quán lấy hần không tha. đành phải thỏa mãn lòng hiếu kỳ của y:“Trong lúc hạ giới vô tình nhặt được một con yêu quái, tu hành còn thấp, thấy nó đáng yêu, muốn thuần hóa thôi.”

Lăng Hoa tiên quân ý tò mò trong mắt càng sâu:“Nga? Là dị thú quý hiếm như thế nào, mà ngay cả Lâm Hư chân quân cũng động tâm? Là định huấn luyện tốt để làm vật cưỡi, hay là mang về Lâm Hư cung làm tiên thú?”

Lâm Hư chân quân bí hiểm cười:“Đến lúc đó ngươi sẽ đã biết. Chỉ là đừng trông thấy thích, rồi muốn cướp của ta là được.”

Lăng Hoa tiên quân cười nhạo:“Coi như hết, trong phủ của ta còn nhiều tiên cầm thần thú, còn phát thêm của ngươi?” Dừng một chút, lại nói,“Qua mấy ngày nữa chính là Bách Hoa yến của Bách Hoa tiên tử, ngươi có cùng đi với ta không?”

Lâm Hư chân quân xua tay:“Không đi, ngươi nhớ giúp ta mang một bình Bách Hoa tửu về là được.”

Lăng Hoa tiên quân cười nói:“ Bách Hoa tửu của Bách Hoa tiên tử, bao nhiêu thần tiên muốn cầu cũng cầu không được, khẩu khí của ngươi lớn thật, nhờ ta thay ngươi mang về.” Tiến lại gần, cười cợt nói,“ Bách Hoa tiên tử cao ngạo có tiếng, chỉ có mỗi lần hẹn gặp ngươi, trên mặt mới có chút vui cười. Nếu ngươi chịu mở miệng nói với nàng, đừng nói một bình, một vò nàng cũng dâng hai tay.....”

Lâm Hư chân quân nghiêm mặt nói:“Xem ngươi cợt nhả như vậy, Bách Hoa tiên tử tự nhiên không có sắc mặt hoà nhã cho ngươi nhìn. Đừng nói lạc đề, tốt xấu gì cũng là một tiên quân, đứng đắn chút đi.”

Lăng Hoa tiên quân lắc đầu, cười nói:“Thực không chịu được lời nói đùa.”

Lâm Hư chân quân cũng mặc kệ y, lấy tiên đan xong liền đi. Lăng Hoa tiên quân “Chặc chặc” thở dài:“Đến tận cùng là yêu quái gì, ngươi bảo bối như thế, dùng nhiều tiên đan thần dược như vậy? Không thể là con rồng, là phượng hoàng phải không?”

Lâm Hư chân quân nở nụ cười, thầm nghĩ y nói cũng đúng, hần đang dưỡng con rồng? Chẳng qua là còn chưa tu luyện thành thân rồng thôi.

Trong lòng nhớ Tiểu giao, cũng không rảnh cùng Lăng Hoa tiên quân khua môi múa mép, vội vàng đáp mây bay đi. Lưu lại Lăng Hoa tiên quân nhìn bóng dáng hần, chậm chạp nói:“Hần đến tận cùng dưỡng cái gì? Thật chưa bao giờ thấy qua hần đối với chuyện gì để tâm như thế.”

Sau khi Tiểu giao tỉnh lại, gặp mình rút đi da cũ, đổi một thân da mới, càng thêm oai vệ rồi, không nhịn được cao hứng. Vội vàng muốn khoe cho Lâm Hư chân quân xem, nhìn xung quanh, cũng không thấy thân

ảnh người nọ. Trong lòng không nhin được cả kinh, chạy nhanh ra ngoài động, ai ngờ bị kết giới chặn lại, ra không được.

Nó vừa sợ vừa vội, như thế nào đều đâm không ra kết giới kia. Người nọ đi nơi nào? Không phải canh giữ bên người nó, ôn nhu vuốt đầu của nó, chờ nó tỉnh lại hay sao? Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ sau khi nó lột da, người nọ ngại nó đổi da mới khó coi, ngại nó xấu, không cần nó nữa?

Càng nghĩ càng kinh hãi, giống như bản thân thật sự giống như đã bị bỏ rơi. Tiểu giao mếu máo, từng giọt nước mắt rơi xuống dưới. Nó một mình lớn lên, không có đồng bạn, cũng không có thân nhân. Thật vất vả có một người nguyện ý để nó dưỡng, còn chưa vui vẻ bao lâu, thế nhưng đã bị vứt bỏ.

“Ô ô ô.....” Nó khóc lóc, thanh âm bắt đầu dần dần trở nên vụn vụn, lại có chút giống thanh âm của người, chỉ là non nớt vô cùng, giống như hài đồng. Hai chân trước chậm rãi dài ra, biến thành cánh tay ngắn ngủn như ngón sen, thân thể cũng bắt đầu biến ảo, theo tiếng khóc tiệp cường, trong động hiện lên một đạo hào quang, lập tức biến mất.

Lâm Hư chân quân chạy về sơn động, cởi bỏ kết giới, đi vào nhìn nhìn, cũng không thấy thân ảnh Tiểu giao. Trong lòng cả kinh, nghĩ rằng mình rõ ràng đã thiết lập kết giới, không ai có thể đi vào, Tiểu giao cũng vô pháp đi ra. Sao không thấy? Vội vàng đi vào chỗ sâu trong động, đã thấy một tiểu oa nhi phẫn nộ nộ, ngồi dưới đất, đang oa oa khóc lớn. Vừa thấy hắn, liền dùng tay chân bò lại đây, bỏ nhào vào trên người hắn, khóc càng thương tâm, khóc âm mơ hồ kêu: “Người xấu..... Người xấu..... Ô ô ô.”

Lâm Hư chân quân nhìn chăm chú, trên đỉnh đầu tiểu oa nhi này có sừng nhỏ dài bằng ngón cái, phía sau còn giữ một cái đuôi ngắn ngủn, khuôn mặt mếu máo, rất đáng thương.

Chẳng lẽ..... Oa nhi này là Tiểu giao? Nó có thể hóa thành hình người rồi?

Lâm Hư chân quân hết sức vui mừng, vất vả của hắn không có uổng phí, Tiểu giao rốt cục có thể biến thành người, cái này nghĩa là nó đã thông linh thức, có thể nghe hiểu tiếng người, cũng có thể nghe hắn dạy bảo, đi lên con đường tu hành!

“Không khóc, không khóc.” Dỗ dành oa nhi ngốc nghếch đang oa oa khóc lớn, Lâm Hư chân quân ôm lấy nó, vuốt đầu của nó trấn an không ngừng, “Người ngoan, đừng khóc.”

“Ô ô ô..... không phải là người không cần ta sao”

“Ta sao lại không cần người, chỉ là trùng hợp ra ngoài trong chốc lát, không phải đã quay lại rồi sao?” Lâm Hư chân quân ôn nhu lau đi nước mắt của nó, dỗ nói.

“Ta nghĩ rằng..... Người ghét bỏ ta biến xấu sau khi lột da.....” Tiểu giao tội nghiệp nhìn hắn.

“Sao lại xấu, người xem người trở nên thật xinh đẹp, mắt là mắt cái mũi là cái mũi, một chút cũng chưa biến xấu.” Lâm Hư chân quân là người sẽ không đi dỗ người khác, cũng may Tiểu giao nghe không hiểu, chỉ biết mình được khích lệ, rốt cục ngừng khóc, nũng nịu ở trong lòng hắn cọ cọ. Hai cánh tay trắng nõn bám lên trên cổ Lâm Hư chân quân, liều mạng ôm sát.

“Không được không cần ta.....” Nó lều bều, ở trong lòng người kia làm nũng.

Lâm Hư chân quân cười cười, ôm nó sát một chút, ôn nhu nói: “Sẽ không, sau này ta đều bồi người, sẽ không ly khai người.”

Tiểu giao khóc mệt, lằm bằm từ từ nhắm hai mắt lại ngủ. Lâm Hư chân quân ôm nó, cảm khái thật không dễ dàng a, nó cuối cùng có thể biến thành người Còn chưa cảm khái xong, cánh tay đột nhiên耷 xuống, Tiểu giao lại biến trở về hình dạng giao, nặng trĩu vất trên người hắn.

..... Nguyên lai nó vẫn là thích hình dạng giao của mình hơn? Hay là ngẫu nhiên có thể biến thành hình người?

Lâm Hư chân quân không nói gì nhìn nó, lại bắt đầu đau đầu.

Tiểu giao từ lúc có thể biến thành người hình, cách ngày lại biến trở về nguyên hình. Lâm Hư chân quân bắt đầu cố gắng dạy nó làm sao tự do thay đổi thành hình dáng nhân loại.

Tiểu giao kỳ thật không thích biến thành người, tay ngấn chân ngấn, chỉ có thể bổ nhào vào đùi Lâm Hư chân quân. Hơn nữa cũng không tiện ra ngoài săn mồi, biến thành người có gì tốt? Mỗi lần phải biến thành người đều rất mệt, cũng phí sức lực.

Cái tốt duy nhất..... Đại khái là có thể nghe hiểu tiếng người, hơn nữa mình cũng nói chuyện được.

“Đến, biến thành người đi, ngoan.” Lâm Hư chân quân lại bắt đầu dụ nó.

Tiểu giao lắc lắc thân thể, không muốn biến.

“Người biến xong, liền có thưởng a!” Lâm Hư chân quân rất quyết tâm, bắt đầu hứa lung tung.

Tiểu giao hai mắt sáng ngời, vội vàng dồn nén sức nhỏ, liều mạng làm cho bản thân biến hình, “Oành” một tiếng, biến thành một tiểu oa nhi phần phần nộn nộn, kéo cái đuôi, dùng hai chân nhỏ ngấn ngấn, bổ nhào vào trong lòng Lâm Hư chân quân muốn thưởng.

Lâm Hư chân quân cười tùm tùm nhìn nó: “Người muốn thưởng cho cái gì?”

Tiểu giao nghiêng đầu, muốn thưởng cho cái gì nhỉ? Nghĩ nghĩ, trở mình, lộ ra cái bụng nhỏ trắng ngần, dùng thanh âm non nớt nói: “Người giúp ta giải giải.”

Lâm Hư chân quân liền nhẹ nhàng gỡ vài cái trên cái bụng trắng nõn của nó, Tiểu giao thoải mái híp mắt. Bỗng nhiên nhớ tới điều gì, quăn lấy hân: “Người tên gì?”

Nó nghe nói con người đều có tên, người này nhất định cũng có. Về sau nó có thể gọi tên hân, không cần mỗi lần đều dùng “Người này”, “Người kia” gọi hân ở trong lòng.

Lâm Hư chân quân ngẩn ra, sau chốc lát, chậm rãi mở miệng nói: “Tên của ta..... là Yến Chỉ Hoài.”

Đây là tên lúc hân chưa thành tiên, còn là phạm nhân..... Cũng là một đời kia, cùng người nọ dây dưa không rõ, hại y cuối cùng rơi vào đạo súc sinh.

Hân nghĩ bản thân đã quên đi, thì ra cho tới bây giờ cũng chưa từng quên đi cái tên này.

“Yến..... Yến.....” Tiểu giao nói từ không rõ, “Yến..... Tử.....”

“Là Yến Chỉ Hoài.”

“Yến Tử Hư.....”

“Yến Chỉ Hoài.”

“Yến, Yến Chỉ..... Hoài.....”

Cuối cùng sửa đúng rồi, Tiểu giao thì thảo nhớ kỹ tên này, làm nũng cọ cọ: “Ta đây cũng muốn, giúp ta lấy một cái tên.....”

Yến Chỉ Hoài nhìn nó ngưỡng khuôn mặt thiên chân vô tà, trông mong nhìn mình, không biết vì sao trong lòng đau xót, lại thốt ra: “Tên của ngươi, ngươi kêu.....” Lời nói khó khăn dừng lại, Yến Chỉ Hoài nhắm mắt, rồi mở ra, nhìn ánh mắt nghi hoặc của Tiểu giao, miễn cưỡng cười cười: “Ngaoan, kêu Tiểu giao tốt rồi.”

Tiểu giao bắt mắt cong khóe miệng, cái này tính là tên sao?

Yến Chỉ Hoài dỗ nó: “Chờ ngươi trưởng thành, ta liền giúp ngươi đặt tên.” Dù Tiểu giao nghe lời không giận dữ nữa, lúc này dưới đáy lòng mới yên lặng thở dài.

Cái tên kia, cho dù đã qua mấy trăm năm, vẫn không thể dễ dàng gọi ra. Khi hân làm người rộng rãi tiêu sái, không thẹn với lương tâm, duy nhất có lỗi với, cô phụ với, cũng chỉ có một người kia mà thôi. Thì ra mặc dù đã làm thần tiên, cũng chung quy không làm chuyện xưa trước kia hóa thành mây khói được.

Thiên hạ to lớn, ngươi cần gì phải chấp nhất ta không chịu buông tay.

Thiên hạ to lớn, nhưng không có Yến Chỉ Hoài thứ hai.

Vài lời trong ngày đó, giống như tâm ma, cũng chưa từng thoát khỏi.

vân du: dạo chơi

thiên chân vô tà: ngây thơ khờ khạo

5. Chương 5: Phát Xuân

Tiểu giao phát hiện, sau khi bản thân có thể biến thành người, lại có nhiều phúc lợi hạng nhất.

Yến Chỉ Hoài sẽ giúp nó tắm rửa!

Lúc ở giao hình, nó luôn tự mình tắm rửa trong khe suối rồi trở về. Có lần về sơn động, nhìn thấy Yến Chỉ Hoài ngồi trong mộc dũng tắm rửa, Tiểu giao liền la hét âm ĩ muốn vào tắm, Yến Chỉ Hoài bất đắc dĩ, đành phải ôm hấn vào, cẩn thận thay hấn tắm rửa thân mình. Sau khi rửa sau lưng, lại đến trên thân, lộ ra cái bụng trắng nõn, tùy ý ngón tay Yến Chỉ Hoài ôn nhu xoa tẩy, Tiểu giao híp mắt hừ hừ, cảm thấy quá thoải mái, so với tự mình tắm rửa thoải mái hơn.

Từ đó về sau, khi nó trở về sơn động, biến thành nhân hình, để Yến Chỉ Hoài giúp nó tắm rửa. Yến Chỉ Hoài liền nhân cơ hội đưa ra điều kiện — có thể giúp nó tắm rửa, nhưng Tiểu giao phải ở mỗi đêm mà hấn quy định, ở cánh đồng bát ngát lộ thiên ngoài động, tu hành làm sao hấp thụ nguyệt âm tinh hoa vào trong cơ thể.

Tiểu giao ngay từ đầu cảm thấy phiền toái, nhưng thật sự nhịn không được cảm dỗ cùng Yến Chỉ Hoài tắm rửa, đành phải hảo hảo đáp ứng rồi.(có đứa bị dụ kia,oahahaha)

Yến Chỉ Hoài bắt đầu vất vả dạy Tiểu giao hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa, tu luyện nội đan. Sau khi Tiểu giao tự thông linh thức, cũng trở nên thông minh, vừa dạy liền hiểu.Tuy nhiên tính tình vẫn bướng bỉnh, không chăm chỉ lắm, cuối cùng phải hồng mới bằng lòng tĩnh tâm tu luyện.

Thường thường còn muốn Yến Chỉ Hoài đồng ý nó đủ loại lợi ích, thí dụ như cùng nó tắm rửa, giúp nó gãi cái bụng, buổi tối để nó ngủ ở trên người..... Tiểu giao phát hiện, từ lần kia nó ngủ, quăn ở trên người Yến Chỉ Hoài, không biết vì sao cảm thấy chỗ bình thường dùng để nước tiểu nước tiểu*, ngứa, nóng thật sự, không cọ xát cái gì vậy liền không thoải mái, cọ xát vài cái trên người Yến Chỉ Hoài. Chưa kịp thoải mái, liền bị hấn xanh cả mặt từ trên người xốc lên.(*: con nít hay dùng cách nói này để chỉ chỗ ấy ấy, tự hiểu nha, ta là hủ nữ chong xáng hồng bút j hết)

Về sau, Yến Chỉ Hoài sẽ không chịu để nó buổi tối ngủ cùng hấn. Tiểu giao thực ủy khuất, hỏi hấn vì sao. Yến Chỉ Hoài đáp ứng trả lời:“Trời lạnh như thế, trên người người lại lạnh, cuốn lấy ta rất chặt, ngủ không được.”

Đêm đó Tiểu giao cẩn thận bò lên trên giường, hơi cọ cọ gần một chút, đã bị hấn không do dự tránh đi. Tiểu giao ủy khuất đến cực điểm, dùng cái đuôi quất hấn, đối mặt vách động sinh hồn đổi.

“Ta ghét ngươi.” Nó buồn bực hờn dỗi nói,“Mùa hè ngươi mới bằng lòng ôm ta ngủ, mùa đông liền ghét bỏ người ta.”(oa,em giận anh rồi kìa,kawaiiii)

Yến Chỉ Hoài từ từ nhắm hai mắt giả bộ ngủ, Tiểu giao sinh một trận hờn dỗi, thấy Yến Chỉ Hoài chỉ một mực ngủ, cũng không đến hồng nó, một trận buồn bực, cuối cùng biến thành bộ dáng hài đồng, chui vào trong lòng Yến Chỉ Hoài. Lúc này nó không bị đẩy ra nữa.

Nguyên lai..... Yến Chỉ Hoài không thích cùng giao hình của nó cùng ngủ, biến thành nhân hình mới được.

Tiểu giao trước khi ngủ, mơ mơ màng màng nghĩ, quyết định về sau khi ngủ, mùa đông liền biến thành hình người, mùa hè liền biến thành giao hình.

Dưới sự chỉ dạy của Yến Chỉ Hoài, Tiểu giao tu hành dần dần cũng có chút thành quả, có thể tùy tâm sở dục biến thành hình người, sừng trên đầu cùng cái đuôi phía sau cũng có thể biến mất. Theo năm tháng trưởng thành, hấn rốt cục cũng thành bộ dáng thiếu niên hai mươi tuổi, thân hình thon dài, dung nhan tuấn mỹ, một đôi phượng mắt giống như ẩn tình, làm cho rất nhiều thư yêu tinh trong Tê Long sơn rục rịch.

Chỉ tiếc Tiểu giao một mực không hiểu, hoàn toàn không lý giải phong tình. Gặp yêu tinh hướng hấn phô trương phong tao, liên tục nháy mắt đưa tình, hấn đói bụng liền trực tiếp xem như thức ăn ăn luôn. Không đói bụng, liền không nhìn lập tức đi qua.

Một ngày kia hấn ăn no, đu ở trên cây, híp mắt phơi nắng ngủ gà ngủ gật. Đang ngủ say, bỗng nhiên nghe được một trận tiếng vang kỳ quái dưới tàng cây truyền tới. Tò mò mở mắt ra nhìn xuống phía dưới, đã thấy hai đại xà đang ở trong bụi cỏ truy đuổi nhau, trong đó một con xà liên tục vươn đầu lưỡi, đi ngửi đuôi của con xà còn lại, trong giây lát vọt tới trên lưng con xà kia, lập tức hai con xà liền dây dưa cùng một chỗ, hình như đang đánh nhau.

Tiểu giao kinh ngạc nhìn một hồi, dần dần, chỉ cảm thấy chỗ hạ phúc hình như có một trận hỏa thiêu nổi lên, khó chịu kinh khủng. Hấn vội vàng nhắm mắt lại, qua rất lâu, cái loại cảm giác kỳ quái này mới chậm rãi bình phục xuống.

Buổi tối Tiểu giao trở lại sơn động, Yến Chỉ Hoài đang tắm rửa. Sau khi Tiểu giao tự trưởng thành, mộc dừng kia quá nhỏ, hấn chen vào liền có chút chật chội, Yến Chỉ Hoài cũng không chịu giúp hấn tắm rửa. Giờ phút này hấn ngơ ngác đứng ở phía sau Yến Chỉ Hoài, nhìn chăm chú vào cái lưng xích lỏa bóng loáng của y, bọt nước trong suốt từ tóc hấn từng giọt rơi xuống, Tiểu giao không tự chủ được nuốt nước miếng một cái.

Sao lại cảm thấy khát như vậy ni?

Yến Chỉ Hoài thấy hấn đã trở lại, cũng không để ý. Tắm rửa xong liền không quần áo từ trong mộc dừng đi ra, thấy Tiểu giao chỉ ngây ngốc đứng ở phía sau hấn, không khỏi có chút nghi hoặc: “Người làm sao vậy?”

Tiểu giao phục hồi tinh thần, chính mình cũng không biết chính mình làm sao nữa, đành phải lầu bầu trả lời một câu: “Ta hôm nay..... Nhìn thấy hai con xà đánh nhau.....”

Yến Chỉ Hoài ngẩn ra, thầm nghĩ hai con xà đánh nhau có cái gì ngạc nhiên, liền thuận miệng lên tiếng: “Phải không?” Đi đến một bên, vén tóc dài ướt sũng ra sau vai. Trên lưng đột nhiên nặng lên, là Tiểu giao đột nhiên quần lên, ôm lấy hấn.

“Đừng nháo.” Yến Chỉ Hoài thúc hấn, Tiểu giao cũng không chịu buông ra, ở trên người hấn cọ trong chốc lát, bỗng nhiên biến thành giao hình, nửa người dưới gắt gao quấn ở trên lưng hấn, vươn lưỡi, không ngừng liếm tới liếm lui trên mặt hấn, cái đuôi điên cuồng mở ra, một bộ dáng nóng lòng muốn thử.

“Đông” một tiếng, Yến Chỉ Hoài bị nó đẩy ngã xuống đất. Tiểu giao ma sát ở trên người y, hạ phúc không được cọ sát dán vào trong bắp đùi của y, cái đuôi tách hai chân y ra, liền ham muốn đi xuống tìm kiếm.

Yến Chỉ Hoài bị dọa xong, lập tức tỉnh táo lại, sau khi biết rõ Tiểu giao đang làm cái gì, mặt đều tái đi, dưới tình thế cấp bách không thể không mạnh mẽ dùng pháp thuật đánh văng nó ra, thở phào ngồi dậy.

Tiểu giao đang chuẩn bị hăng say, trong giây lát bị văng ra, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Thấy sắc mặt Yến Chỉ Hoài tựa hồ có chút khó coi, không khỏi có chút nao núng, đem thân mình cuộn thành một khối, thật cẩn thận nhìn hấn.

Yến Chỉ Hoài lấy lại bình tĩnh, hỏi hấn: “Người, người mới vừa rồi muốn làm cái gì?”

Tiểu giao rụt đầu, nhỏ giọng trả lời: “Ta..... Ta nhìn thấy hai con xà kia đánh nhau, hình như rất thú vị, liền muốn trở về cùng người thử xem.....”

Yến Chỉ Hoài cuối cùng hiểu được Tiểu giao gọi cái “Đánh nhau” là chỉ cái gì không khỏi xấu hổ vạn phần. Y đã quên, Tiểu giao năm nay hai trăm tuổi, lấy tuổi giao mà nói, cũng đến lúc động dục rồi. Chính là bản thân nó không hiểu, y lại làm sao dạy nó đây?

Hơn nữa, đó là tiểu giao thật sự phát tình, cũng không nên nhằm vào y a! (không nhằm vào anh thì chúng hủ tụi em lấy j để coi hử)

Ho khan một tiếng, Yến Chỉ Hoài nghiêm mặt nói với nó: “Hôm nay người nhìn thấy không phải hai con xà đánh nhau, mà là giao hoan.” Thấy Tiểu giao hồ đồ, đành phải giải thích lại, “Cái gọi là giao hoan, là chỉ ái ân trong thiên địa âm dương, nhất hùng nhất thư kết hợp lại. Người.....” Y thật sự không biết nên mở miệng như thế nào, đành phải nói qua loa: “Người lần sau nếu gặp thư yêu hợp ý, liền tự nhiên hiểu được.”

Nói xong, ánh mắt thăm thía nhìn hẳn: “Cho nên, về sau đừng quần quít lấy ta đánh nhau, hiểu chưa?”

Tiểu giao nghi hoặc nhìn y: “Thư yêu hợp ý? Cái loại có vẻ ăn ngon sao?”

Yến Chỉ Hoài hết chỗ nói rồi. (mô phật, Ly ta chỉ bít dành 1’ tụng kinh cầu an cho Hoài ca)

thư yêu: yêu tình cái

phong tao: lãng lơ, quyến rũ

tùy tâm sở dục: tùy theo ý muốn

vàng, xôi hạt rùi, xôi thiệt còn xa lắm, ráng nhẫn đi

6. Chương 6: Giao Hoan

Từ lúc Tiểu giao bị Yến Chỉ Hoài nghiêm lệnh không chuẩn tái quần quít lấy hẳn “Đánh nhau”, đương nhiên không dám lại lỗ mãng. Chỉ là có chút nghi hoặc đối với lời nói Yến Chỉ Hoài, không rõ thư yêu “Hợp tâm ý” kia đến tốt cùng là ý gì. Hôm nay Yến Chỉ Hoài từ bên ngoài trở về, đến cách động khẩu không xa, trùng hợp nhìn thấy Tiểu giao đang bị một con lộc tinh quần quít lấy. Lộc tinh kia hóa thành bộ dáng nữ tử trẻ tuổi, vô cùng xinh đẹp, đang đánh bạo thoát y phục của Tiểu giao xuống.

Tiểu giao không hưởng ứng, cũng không né tránh, trên mặt không chút biểu tình, tùy ý lộc tinh kia dán lên thân thể nó.

Yến Chỉ Hoài ngăn ra, không nói được trong lòng là tư vị gì. Muốn tiến lên ngăn cản, tựa hồ không đúng đạo lý, âm dương ân ái là quy luật hiển nhiên trong thiên địa, Tiểu giao lại đã đến tuổi này, việc này sớm hay muộn cũng phải phát sinh. Nhưng chính mắt thấy Tiểu giao thực cùng lộc tinh kia hoan hảo, thật sự là..... Cuối cùng dứt khoát quay đầu tránh đi, coi như không thấy là được.

Ai ngờ mới đi không được vài bước, liền nghe được phía sau truyền đến một trận gào thét thảm thiết, vội vàng quay lại nhìn, đã thấy Tiểu giao tấn công lộc tinh kia, cắn đứt yếm hầu của nó, lộc tinh kia giãy dụa vài lần, đoạn khí, bị Tiểu giao kéo tới một bên.

Yến Chỉ Hoài cả kinh. Mắt thấy Tiểu giao một ngụm nuốt lộc tinh kia xuống, lúc này mới phục hồi tinh thần, vội vàng chạy qua, trách cứ Tiểu giao: “Người sao lại ăn nàng?”

Tiểu giao bị dọa nhảy dựng, bụng tròn trịa, mơ hồ còn có thể nhìn ra hình dạng lộc tinh kia. Nó cố sức nhúc nhích thân mình, nghi hoặc nói: “Vì sao không thể ăn?”

“Nó tu thành hình người không dễ, lại không có ác ý đối với người, vì sao phải ăn nó?”

Tiểu giao không hiểu, nghiêng đầu: “Ta đói bụng, liền muốn ăn. Cho dù ta không ăn nó, hổ tinh, báo tinh khác cũng sẽ ăn nó như thường, vì sao ta lại không được ăn?”

Yến Chỉ Hoài nhất thời ghen lời. Hắn dạy Tiểu giao thu nạp âm dương, tu luyện nội đan, chỉ nhớ rõ dạy nó nhất thiết đừng đi nhân gian gây hại, lại chưa bao giờ dạy hẳn sẽ có tâm từ bi đối với yêu tinh trong Tê Long Sơn này — nó vốn là từ nhỏ ăn thịt, nhục nhọc cường thực, đạo lý tự nhiên, làm sao hiểu được điều đó?

Thở dài, Yến Chỉ Hoài nói với nó: “Cái này cũng không thể trách người, vốn là thiên tính của người. Chính là người theo ta tu luyện, nên học được làm sao tích công đức, tiêu nghiệp chướng. Thôi được rồi, ta trùng hợp tham dò được vùng phụ cận có một con ác chu yêu, hại vài mạng người, đang chuẩn bị tiêu diệt nó. Người đi theo ta, sẽ hiểu được sau này yêu tinh nào, là thứ người nên ăn.”

Tiểu giao cái hiểu cái không, qua loa gật đầu đi theo. Yến Chỉ Hoài liền mang nó theo, đi hướng đỉnh núi phụ cận. Tiểu giao cùng hẳn đằng vân giá vũ, cuối cùng dừng ở một chỗ ngoài động. Chỉ thấy động kia dấu ở sau một lùm cỏ dại, càng tới gần, thì càng có thể nghe được một trận rên rỉ thở dốc kỳ quái truyền ra.

Tiểu giao cảm thấy kỳ quái, thấy Yến Chỉ Hoài vẻ mặt nghiêm túc, cũng không dám hỏi nhiều, theo hần lặng lẽ tiến nhập trong động. Bước vào động khẩu, liền thấy khắp nơi trên mặt đất rải rác hài cốt, còn có vài cái đầu lâu người, phía trên chứa đầy giòi bọ, cực kỳ ghê tởm. Tiểu giao nhíu mày, bị Yến Chỉ Hoài tóm lại, giấu ở chỗ tối, nín thở tĩnh khí nhìn vào phía trong.

Chỉ thấy bên trong u ám, một cái mạng nhện thật lớn giăng ra, hai thân thể đang giao triền cùng một chỗ. Một đại hán tráng kiện nằm ở trên người một nữ tử, thân mình không ngừng trước sau ra vào, thở hổn hển như trâu. Mà đôi cánh tay ngọc của nàng kia quấn ở trên cổ đại hán, hơi ngửa đầu, sắc mặt ửng hồng, khoe miệng khẽ nhếch, thân mình theo động tác của đại hán kia, run rẩy vui vẻ, không ngừng rên rỉ.

Yến Chỉ Hoài thấp giọng nói: “Chu yêu này lấy sắc hoặc người, dẫn những người đi săn bước vào núi này về trong động, ân ái một phen, sau khi hút hết nguyên dương, liền giết người ăn luôn. Việc ác độc như thế, thiên lý bất dung. Nếu ngươi tiêu diệt nó, đó là thay trời hành đạo, hiểu chưa?”

Sau một lúc lâu không thấy đáp lại, Yến Chỉ Hoài nghi hoặc quay đầu, đã thấy đôi mắt Tiểu giao trừng lớn, nhìn không chớp mắt hai người kia chăm chú giao hoan không ngớt, ngay cả hô hấp cũng có chút trầm trọng.

Yến Chỉ Hoài không khỏi hắc tuyến đầy mặt, thâm nghĩ tốt lắm, Tiểu giao căn bản không hiểu cái gì gọi là “Yêu tinh đánh nhau”, lúc này xem như nhìn hiểu rồi. Mắt thấy chu yêu kia trong lúc đang hứng thú, đột nhiên hiện nguyên hình, nửa người trên vẫn là một nữ tử kiều diễm, nửa người dưới lại biến thành thân nhện vô cùng to lớn. Tráng hán kia quá sợ hãi, can đảm bùng lên, muốn xoay người đào tẩu, thì đã bị tơ nhện vũng vàng cuốn lấy.

Yến Chỉ Hoài đẩy Tiểu giao một cái, kêu lên: “Nhanh lên!” Từ chỗ tối đột ngột hiện thân, nhanh chóng tiến lên cướp tráng hán kia từ trong tay chu yêu đi. Tiểu giao như đang trong mộng mới tỉnh lại, vội vàng đánh tới, ngăn chặn chu yêu kia.

Chu yêu bất ngờ không kịp phòng, muốn giãy dụa, làm sao là đối thủ của Tiểu giao, hai ba lần đã bị giết chết. Tiểu giao ngại nó lớn lên khó coi, cũng ăn không ngon, đá thì thể nó qua một bên, chạy tới Yến Chỉ Hoài tranh công.

Yến Chỉ Hoài thấy tráng hán kia chỉ là bị dọa nên ngắt đi, cũng không nguy hiểm đến tánh mạng, lúc này mới yên lòng. Tiểu giao thấy hần một lòng cứu giúp tráng hán kia, cũng không để ý chính mình, mất hứng gằm nhẹ một tiếng, giơ móng vuốt muốn vứt tráng hán kia ra ngoài động. Yến Chỉ Hoài cả kinh, vội vàng bảo vệ người nọ, sử dụng pháp thuật đưa hần ra ngoài động, lúc này mới quay đầu giáo huấn Tiểu giao: “Đã nói không chuẩn đã thương người, vừa rồi ngươi muốn làm cái gì?”

Tiểu giao thở phì phì nói: “Không chuẩn người sờ hần!” (zoe: bá đạo công trong tương lai = =+)

Yến Chỉ Hoài dở khóc dở cười: “Ta chỉ là kiểm tra hần có nguy hiểm tánh mạng hay không thôi.” Chuyện này vừa mới tiêu diệt chu yêu, Yến Chỉ Hoài cũng thật cao hứng, sau khi thợ săn kia tỉnh lại, sẽ xuống núi, cũng không cần quan tâm nhiều.

Tiểu giao thấy sắc mặt hần vui vẻ, liền bò lên, muốn thưởng. Yến Chỉ Hoài tùy ý nó co lại trong áo mình, vuốt đầu của nó nói: “Ngươi xem, nếu là loại yêu tinh hại người này, người đi ăn nó, thế nào cũng không đủ. Thỏ tinh, lộc tinh bình thường, trời sanh tính tình ôn thuận, cũng không hại người, niệm tình chúng nó tu luyện không dễ, về sau đừng ăn, phóng chúng nó một con đường sống, hiểu không?”

Tiểu giao ngoan ngoãn gật đầu, nghĩ rằng thì ra yêu tinh ăn thịt người, nó mới có thể ăn. Chuyện này có đáng gì, trong núi này mấy con hồ tinh lang yêu, thế nào không có con ăn qua người, nó về sau liền ăn yêu tinh khuôn mặt hung tàn một chút, là được.

Vừa đầu ở trong áo Yến Chỉ Hoài, trong đầu lại như trước hiện lên hình ảnh kia mới vừa rồi – thì ra hôm nay con lộc tinh kia, quần quít lấy mình là muốn làm chuyện đó sao? Cái loại chuyện này — chính là Yến Chỉ Hoài đã nói, giao hoan?

Đôi mắt nó nhin không được nhìn Yến Chỉ Hoài, tầm mắt từ áo hần đi xuống, mơ hồ có thể thấy được xương quai xanh, da thịt màu mật ong bóng loáng mê người, Tiểu giao không tự chủ được nuốt nước miếng, hận không thể lột mở y phục kia, nhìn kỹ một chút.

Yến Chỉ Hoài đâu biết nó suy nghĩ cái gì, còn đang suy nghĩ không bằng hôm nào mang Tiểu giao đi nhân gian một chuyến, chậm rãi dạy nó học được tâm từ bi đồng tình, hiểu được nhân gian khó khăn, nếu có thể quảng tích âm đức, cũng có thể giúp nó tu hành.

Sau khi Tiểu giao thấy chu yêu kia cùng nam tử mây mưa, đối với Yến Chỉ Hoài liền trở nên không được tự nhiên. Không được tự nhiên như thế nào, nó cũng không nói rõ được, chỉ là lúc nào cũng cảm thấy nôn nóng, giống như trong cơ thể chứa đoàn hỏa, không làm sao dập xuống được, cũng không hiểu được. Nó sợ Yến Chỉ Hoài nhìn ra nó quái dị, lại muốn mắng nó, đành phải thường thường chuồn ra nhảy vào trong nước tắm rửa. Ngâm nước lạnh, đoàn hỏa kia trong cơ thể tựa hồ có thể giảm xuống một chút.

Nửa đêm, nó đang ngâm trong nước, chợt nghe một trận tiếng nước chảy “Ào ào”, nhìn lại, đã thấy một nữ tử trẻ tuổi, thoát xiêm y, đang bước xuống nước.

Tiểu giao liếc mắt một cái nhìn ra đó là một xà yêu, cũng không thèm để ý, tự tẩy chính mình. Cũng không quản xà yêu kia chậm rãi bơi tới bên người nó, một đôi tay trắng mịn lặng lẽ bò lên thắt lưng nó, dưới ánh trăng lộ ra khuôn mặt trơn bóng như ngọc, hướng về nó thản nhiên cười, nhẹ giọng nói: “Công tử, để ta tới hầu hạ ngươi tẩy đi?”

Tiểu giao ngẩn ra, thân mình xà yêu kia nhảy mắt liền trườn lên.

nhược nhục cường thực : kẻ mạnh ăn kẻ yếu hơn

chu yêu: nhện tinh

7. Chương 7: Yến Chỉ Hoài Khó Xử

Thì ra xà yêu này ham muốn Tiểu giao đã lâu. Nàng tu luyện thành người xong, đã cùng rất nhiều yêu tinh trong Tê Long Sơn này hoan ái nhiều lần, trời sanh tính tình thập phần dâm dăng. Từ khi gặp được Tiểu giao từ trong núi chạy ra, từ đó tâm đã giao ra, thấy giao hình của nó là một thân tể lân vàng lợt, xuyên mây mà đi, dáng dấp tuyệt đẹp, phảng phất như du long. Cho đến khi hóa thành nhân hình, thân hình lại thon dài, tuấn mỹ vô song, hùng yêu trong Tê Long Sơn này khi so sánh với nó, quả thực khác nhau một trời một vực. Xà yêu thêm nhỏ dãi, vài lần muốn câu dẫn nó, đã thấy thư yêu khác có ý với nó, nhưng chưa từng lọt vào mắt xanh nửa phần, cũng có vài thư yêu bị nó nuốt vào bụng. Xà yêu liền nhịn không được khiếp đảm, không hiểu tính tình Tiểu giao ra sao, sợ chính mình “hoa rơi cỏ ý nước chảy vô tình”, cũng bị Tiểu giao một ngụm nuốt vào. Đêm nay nàng gặp Tiểu giao ở trong khe suối tắm rửa, tránh trên bờ rình coi một lúc, càng nhìn càng yêu. Nàng tự nghĩ nàng thân thể xinh đẹp, dung nhan quyến rũ, thủ đoạn câu dẫn hùng yêu thường ngày, chưa bao giờ thất bại. Rốt cuộc kiềm chế không được, đánh bạo xuống nước, sử dụng hết thủ đoạn, đi dụ dỗ Tiểu giao.

Lúc đầu Tiểu giao có chút nghi hoặc, thấy xà yêu kia bò lên người xong, một cổ yêu khí tanh nồng đập vào mặt, nhịn không được nhíu mi, đang muốn đẩy nàng ra, ngay lúc xà yêu kia tiến vào trong nước, lập tức có một cảm giác khác thường nổi lên. Nguyên lai xà yêu kia lại há mồm ngậm dương vật nó, tinh tể liếm mút nuốt cắn, hết sức khiêu khích. Tiểu giao dần dần chỉ cảm thấy hô hấp không xong, hạ phúc nóng rực lên như bị hỏa thiêu.

Xà yêu nhận thấy nó có biến hóa, cười ám muội, nổi lên mặt nước, vươn cánh tay ôm cổ nó, ghé vào lỗ tai nó nhẹ nhàng thổi khí: “Ta hầu hạ được không? Công tử cảm thấy khoái hoạt không?”

Tiểu giao không có hé răng, hô hấp dần trở nên dồn dập. Xà yêu thấy không thể thất bại, cười quyến rũ, dấn sát thân mình vào Tiểu giao, vừa nhẹ nhàng vuốt ve, vừa nói: “Còn có chuyện càng khoái hoạt ở phía sau, đợi ta.....”

Lời còn chưa dứt, thân mình đột nhiên bị hất bay ra ngoài, rớt lên trên bờ. Xà yêu quá sợ hãi, chặt vật không chịu nổi đứng lên, đã thấy Tiểu giao ngay cả nhìn cũng không nhìn nàng một cái, hóa thành giao hình, bay vút đi.

Lại nói Yến Chỉ Hoài ngồi tu luyện xong, thấy Tiểu giao còn chưa trở về, liền tự đi ngủ trước. Trong lúc mơ hồ nghe thấy tiếng động Tiểu giao trở về, cũng lười mở mắt, trở mình tiếp tục ngủ, chỉ cảm thấy bên cạnh trầm xuống, nghĩ đến Tiểu giao lại muốn lên giường cùng hắn ngủ, liền nhích vào phía trong, chừa chỗ cho nó nằm xuống. Không ngờ bên tai lại truyền đến từng đợt hô hấp trầm trọng, Yến Chỉ Hoài cả kinh, trợn mắt, đã thấy Tiểu giao đang cúi người nhìn hắn, mặt ửng hồng, một đôi phượng mắt phát ra lưu quang bốn phía, tầm mắt dán chặt ở trên người hắn, quỷ dị nói không nên lời.

Yến Chỉ Hoài bị dọa một trận, phản ứng đầu tiên “Tiểu giao không phải là bị bệnh đi?” Đặt tay lên trán nó, chạm vào quả nhiên cảm thấy có chút phồng tay, thậm chí nghĩ chẳng lẽ bị phong hàn, phát sốt rồi?

Lập tức ngồi dậy, mở miệng nói: “Thời tiết chuyển lạnh, kêu người đừng tắm rửa trong khe suối nữa, quả nhiên trúng phong hàn rồi!” Cảm thấy có chút kỳ quái, trước đây cho dù là mùa đông khắc nghiệt, Tiểu giao ngâm mình ở trong nước lạnh tắm rửa xong trở về, cũng chưa bao giờ thấy sinh bệnh, sao đột nhiên trở nên yếu ớt như thế, lập tức nhiễm phong hàn? Cũng không kịp nghĩ lại, liền muốn đứng dậy đi tìm thảo dược cho Tiểu giao hạ sốt.

Ai ngờ vừa muốn xuống giường, thành linh bị Tiểu giao ấn trên giường phủ da thú. Yến Chỉ Hoài kinh hãi, chỉ cảm thấy toàn bộ thân mình Tiểu giao bắt đầu dán lên, vùi đầu vào cổ hắn, vươn lưỡi, liếm cắn xương quai xanh của hắn.

“Người..... muốn làm cái gì hả?” Yến Chỉ Hoài vội vàng muốn đẩy nó ra, nhưng Tiểu giao càng quấn chặt hơn, thấy hắn giãy dụa, lại vươn tay, cố định chặt hai tay hắn, liềm mạng liếm cắn dọc theo cổ hắn, một đường xuống phía dưới, càng ra sức mút hôn. Thân mình Yến Chỉ Hoài đột nhiên run lên, Tiểu giao ngậm nhũ châu trước ngực hắn, đầu lưỡi không ngừng chơi đùa, rồi dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn xé, nhất thời Yến Chỉ Hoài khó có thể tự kiềm chế, nhịn không được rên rỉ.

Một tiếng rên rỉ rất nhỏ này, truyền vào tai Tiểu giao, lại giống như xuân dược thượng đẳng, chỉ cảm thấy cổ hỏa diễm trong cơ thể càng cháy mạnh lên. Ban đầu nó cái hiểu cái không, chẳng qua bị kia xà yêu khiêu khích, sau khi dục hỏa lên cao, trong đầu lập tức hiện ra một bóng hình, đó là Yến Chỉ Hoài. Bây giờ chỉ biết người đang bị mình đặt dưới thân, mỗi một tác da thịt, hình như đều tỏa ra hương thơm đặc biệt, người cũng ngừng không đủ, liếm cũng liếm không đủ, hận không thể toàn bộ nuốt vào.

Nó một trận thổ dốc, ngẩng đầu, thanh âm khàn khàn nói với Yến Chỉ Hoài: “Ta thật khó chịu..... Người bỉnh bỉnh ta.....” Sau đó cầm tay Yến Chỉ Hoài, hướng chỗ đã sớm ngạnh lên, nóng rực của mình vuốt ve.

Tay Yến Chỉ Hoài chạm đến chỗ lửa nóng kia xong, đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng hất tay tránh đi. Tiểu giao gắt gao nắm chặt tay hắn không tha, hướng chỗ kia đè xuống. Ép buộc tay hắn vùi trụ chỗ nóng rực của mình xong, lúc này mới thỏa mãn thở ra một hơi.

“Thật thoải mái.....” Y làm nũng cọ cọ Yến Chỉ Hoài, hừ hừ ưỡn người ra.

Yến Chỉ Hoài sắc mặt lúc trắng lúc xanh, trợn mắt há mồm nhìn tay mình cầm cái vật cứng run rẩy, bị bắt cứng nhắc cử động. Hắn rốt cục hiểu được Tiểu giao đang phát tình, muốn dùng pháp lực đánh nó vắng ra, đã thấy Tiểu giao từ từ nhắm mắt, bộ dáng vô cùng say mê hưởng thụ, nhất thời không hạ thủ được.

Trong lúc sưng sốt, lại nghe thấy Tiểu giao hô hấp đột nhiên trở nên dồn dập, ở trong tay hắn hung hăng động vài cái, lập tức một cổ bạch dịch phun ra, lòng bàn tay nháy mắt ướt một mảnh.

Tiểu giao sướng khoái vô cùng, cho tới bây giờ cũng không biết thế gian lại có tư vị tuyệt vời như thế. Dư vị chưa hết nằm trên người Yến Chỉ Hoài, không ngừng cọ cọ, vẫn không chịu đứng dậy. Yến Chỉ Hoài không dám tin nhìn thứ trong lòng bàn tay mình, một tay túm lấy Tiểu giao từ trên người mình nhắc lên, ngay cả thanh âm cũng có chút bất ổn: “Người, người, người sao có thể quấn lấy ta làm loại chuyện này?”

Tiểu giao khó hiểu nghiêng đầu, không rõ hắn vì sao tức giận. Lấy lòng cọ cọ người hắn: “Vì sao không thể làm? Thật thoải mái a.”

Yến Chỉ Hoài nhắm mắt, hít sâu một hơi, nói với chính mình, Tiểu giao cái gì cũng không hiểu, cứ giáo huấn trách cứ nó như vậy, nó cũng không biết sai ở chỗ nào. Khi mở mắt ra, vẻ mặt đã nhu hòa hơn, thở dài nói với Tiểu giao: “Âm dương giao hợp, là chuyện giữa nam và nữ. Người..... thật sự không nên cùng ta làm loại chuyện này. Trong Tê Long Sơn này, chẳng lẽ không có thư yêu nào người thích?”

Tiểu giao trở nên mất hứng: “Ta không cần thư yêu! Loại sự tình này, ta chỉ muốn cùng người làm!”

Yến Chỉ Hoài ngàn lần không đoán được y lại nói ra những lời này, nhất thời cứng họng, nói không nên lời.

“Người đừng tưởng rằng ta không hiểu.” Tiểu giao giận dữ nhìn hắn, “Con chu yêu ta giết ngày đó, đang cùng nam tử kia làm, đó là hoan ái đúng không? Ta muốn cùng người hoan ái!”

Yến Chỉ Hoài bị những lời này của nó làm cả kinh suýt nữa ngã khỏi giường, nhất thời biến sắc: “Người đang hồ ngôn loạn ngữ cái gì hả!”

Tiểu giao ủy khuất cực kỳ, sau cái ngày nó thấy chu yêu cùng nam tử mây mưa, trong đầu tưởng tượng đó là bản thân cùng Yến Chỉ Hoài, lúc nào cũng cảm thấy kích động mãi, chính là không biết phải hạ thủ như thế nào. Cho đến hôm nay bị xà yêu kia một phen khiêu khích, dục hỏa bùng lên, không chút suy nghĩ liền ném bay xà yêu kia, vội vàng chạy về động, thầm nghĩ muốn cùng Yến Chỉ Hoài làm việc này.

Vì sao Yến Chỉ Hoài lại sinh khí như thế? Sai chỗ nào? Vì sao Yến Chỉ Hoài muốn nó đi tìm thư yêu? Nó vốn không thích các nàng!

Chẳng lẽ Yến Chỉ Hoài không thích nó sao?

“Ồ ô..... Ta ghét người!” Tiểu giao vừa ủy khuất vừa thương tâm, khóc thảm thiết: “Người không thích ta, muốn đuổi ta đi, cùng một chỗ với thư yêu.”

Yến Chỉ Hoài không khỏi đau đầu, hắn khi nào muốn đuổi Tiểu giao đi?

“Ai..... Đừng khóc, ta khi nào nói qua muốn đuổi người đi.” Bất đắc dĩ hống Tiểu giao, Yến Chỉ Hoài không còn gì để nói. Rõ ràng người bị chiếm tiện nghi là hắn, sao lại giống như là hắn làm chuyện gì có lỗi với Tiểu giao vậy?

Tiểu giao thút tha thút thít chôn đầu ở trong áo hắn, gắt gao ôm thắt lưng hắn. Cảm giác được đôi tay kia do dự một chút, ôn nhu đặt trên lưng mình, vỗ nhẹ hai cái trấn an, ủy khuất trong lòng Tiểu giao lập tức vơi hơn phân nửa, vịn vịn cọt cọt trong áo Yến Chỉ Hoài. Lại bị hắn hống hai câu, cuối cùng ngừng nước mắt, chốc lát sau liền ôm thắt lưng hắn, đầu gối lên vai hắn, nặng nề thiếp đi.

Yến Chỉ Hoài bất đắc dĩ nhìn hắn, nghĩ thầm phải làm gì mới tốt, Tiểu giao hiện tại không phân biệt được thư hùng, nhất quyết quần lấy hắn cùng hoan ái, giáo huấn nó vài câu lại còn khóc cho hắn xem, chẳng lẽ trong quá trình mình giáo dưỡng xảy ra vấn đề?

Có phải nên dẫn nó đến nhân gian du ngoạn, cho nó tận mắt nhìn như thế nào âm dương tương phối, đạo phu thê, đạo lý luân thường, có thể nó sẽ hiểu được đi?

8. Chương 8: Đi Nhân Gian Không?!

Tiểu giao từ sau đêm ở trong tay Yến Chỉ Hoài thống khoái phát tiết, biết đến ngọt ngào, thực tủy tri vị, vừa đến buổi tối liền quần lấy Yến Chỉ Hoài, muốn hôn muốn sờ. Lần đầu tiên là Yến Chỉ Hoài ở dưới tình huống hoàn toàn khiếp sợ, hồ đồ quên giây dựa, mới bị nó cưỡng ép. Lần thứ hai đã có thể tỉnh táo, đem Tiểu giao đang sờ loạn hôn loạn trên người hắn quăng xuống, tùy ý nó đối mặt với vách động sinh hồn đối cũng tốt, vây quanh hắn nước mắt lưng tròng giả bộ đáng thương cũng tốt, hoàn toàn bất vi sở động.

Tiểu giao vô kế khả thi, đành phải nằm bên cạnh Yến Chỉ Hoài, ủy khuất hừ hừ tự mình động thủ giải quyết. Yến Chỉ Hoài từ từ nhắm hai mắt giả bộ ngủ, lỗ tai lại nghe Tiểu giao vừa thở hổn hển, vừa nhỏ giọng kêu tên của hắn. Trong bóng đêm tản ra hơi thở nồng đậm đậm mê, hắn không cần quay đầu, cũng biết cặp mắt tràn đầy tình dục kia giống như muốn xỏ xuyên hắn, đang gắt gao nhìn chằm chằm chính mình. Yến Chỉ Hoài cực lực nhẫn nhịn, cũng không biết trong lòng mặc niệm tâm pháp khẩu quyết bao nhiêu lần, mới miễn cưỡng duy trì trấn định. Ai ngờ Tiểu giao phía sau khí tức đột nhiên run lên, dường như đã vô pháp nhẫn nại áp lên, hai tay chặt chẽ ôm chặt thân mình hắn, không để ý hắn chống cự, cách y phục hung hăng vuốt ve đùi trong hắn vài cái, rồi cục phun ra.

Yến Chỉ Hoài khuôn mặt tái mét. Rốt cuộc không thể tiếp tục giả bộ ngủ, đột nhiên xoay người ngồi dậy, một tay nhắc Tiểu giao vẫn dính sau lưng hắn lên. Tiểu giao hơi hơi khép hờ mắt, đang còn thờ dốt, bắt

ngờ không kịp đề phòng bị Yến Chỉ Hoài một phen nhấc lên, sợ tới mức lập tức mở mắt, thấy hấn về mặt giận dữ, không khỏi co lại thân mình, tội nghiệp nhìn hấn.

Yến Chỉ Hoài sắc mặt xanh mét nhìn nó: “Không phải đã nói với ngươi, không được làm loại chuyện này với ta nữa sao?”

Tiểu giao ủy khuất hạ mi mắt, nhỏ giọng biện giải: “Ta..... Ta không có, ta không dùng tay ngươi, liền cọ cọ..... cũng không được ư?”

Cái gì kêu “Liền cọ cọ”..... Yến Chỉ Hoài trước mắt biến thành màu đen, Tiểu giao hoàn toàn không rõ hấn vì sao tức giận, cũng không hiểu được căn bản không nên làm loại chuyện này với hấn, không cho nó mượn tay mình phát tiết, nó nghĩ đổi phương thức khác, liền dính vào thân thể hấn, sẽ vô sự ư?

Thở dài thật mạnh một hơi, Yến Chỉ Hoài từ từ nhắm hai mắt bất đắc dĩ nói: “Ta phải nói bao nhiêu lần ngươi mới hiểu? Ngươi không nên làm chuyện này với ta, việc này căn bản chính là không đúng.....”

“Ta thích ngươi, cũng không đúng ư?” Thanh âm nghẹn ngào truyền đến, Tiểu giao ngẩng đầu, hốc mắt đỏ lên, chấp nhất nhìn hấn, “Ta tuyệt không muốn làm chuyện này với người khác, ta chỉ thích một mình ngươi thôi, cũng không đúng ư?” (huhu, tội nghiệp bé giao ngây thơ quá, đả đảo Hoài ca)

Trong lòng Yến Chỉ Hoài phút chốc bị đả kích, kinh ngạc nhìn Tiểu giao, cặp mắt kia vẫn nhìn chằm chằm mình, không hề thối lui, đúng là không cho phép hấn né tránh.

..... Bao nhiêu năm trước, cũng là một đôi mắt như vậy, thời khắc truy đuổi thân ảnh hấn, tình yêu cùng dự vọng giống như hỏa diễm thiêu đốt mãnh liệt, liền linh muốn trói buộc hấn bên người. Khi đó hấn nhấn tâm phát tay áo rời đi, bắt buộc bản thân không nhìn hỏa nhiệt trong cặp mắt kia, có thể nhắm mắt điên cuồng thiêu đốt tất cả.

Cho dù trải qua luân hồi, quên đi tiền kiếp, lại vẫn đối với hấn tràn ngập dự vọng chiếm giữ mãnh liệt như thế..... Định mệnh dây dưa này, chẳng lẽ vô luận như thế nào cũng tránh không khỏi?

Nhưng con đường hấn đi là tu tiên, mọi sự vạn vật thuận theo tự nhiên, dự niệm bất sinh, ba lan bất kinh. Nếu không phải kiếp trước thua thiệt Tiểu giao, hấn sẽ không ở lại Tê Long Sơn này, toàn tâm toàn ý muốn giúp nó tu thành chính quả, thoát thai vi long. Nếu bản thân Tiểu giao rơi vào lưới tình mà không thể tự kiềm chế, cứ đối hấn dây dưa không dứt, đối với hai người đều là trăm hại mà không lợi –nhưng Tiểu giao lại ôm tình cảm mãnh liệt như vậy đối với hấn, đều không phải một tay hấn tạo thành sao?

Nếu không phải hấn tư tâm làm vậy, lúc trước mạnh mẽ trói buộc Tiểu giao bên người, năm tháng dài đằng đẳng suốt ngày gần hấn, Tiểu giao sao lại trở nên bây giờ trong mắt trong lòng, đều chỉ có một mình hấn? Tiền sự chi nhân, hậu sự chi quả, Tiểu giao cái gì cũng không hiểu, bất quá là có tình cảm với hấn, từ ý lại chậm rãi chuyển hóa thành thích mà thôi, lại có gì sai đâu?

Chống lại khuôn mặt đang lã chã chực khóc của Tiểu giao, Yến Chỉ Hoài rốt cuộc không nhẫn tâm, yên lặng đưa kéo thân mình nó lại, ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng lau đi lệ ngân trên khóe mắt của nó.

Thân hình mềm dẻo giống như thiếu niên, mềm mại nằm trong lòng hấn, Tiểu giao ủy khuất không thôi cắn môi. Có chút đáng thương, thật là khiến người khác không đành lòng tái trách cứ nó.

Tuy hấn tu tiên đến nay đã hơn sáu trăm năm, thất tình lục dục sớm chặt đứt, làm sao đáp lại tâm ý của Tiểu giao? Mà Tiểu giao tương lai tu thành thực long, đứng trong long tộc, cũng tất nhiên là muốn thú thê sinh con. Có lẽ..... Thật sự nên mang Tiểu giao đi du ngoạn nhân gian một phen, để nó mở rộng nhãn giới, tăng thêm chút hiểu biết, có lẽ sẽ không chỉ thấy một mình hấn, như chim non không muốn rời xa hấn.

“Có muốn cùng ta đi nhân gian một chút không?” Nhẹ nhàng vuốt ve đầu Tiểu giao, hấn mở miệng hỏi nó.

Tiểu giao đột nhiên ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn hấn: “Đi..... Nhân gian?”

Mới trước đây nó tới nhân gian, kết quả bị cho là quái vật, những người đó ném đá, nhánh cây vào nó, mắng nó là yêu quái, nó đối với nhân loại một chút hảo cảm cũng không có.

Vì sao Yến Chỉ Hoài muốn dẫn nó đi nhân gian?

“Người tương lai tu thành Long thần, tất nhiên được thụ phong làm chủ quản thủy phủ ở hạ giới, chưởng quản vũ thủy một phương, tạo phúc cho dân chúng. Sớm mang người đi nhân gian một chút, dạy người như thế nào yêu thương dân tình, cũng là việc nên làm.” Yến Chỉ Hoài cười cười, “Hơn nữa, cả ngày buồn rầu trong đỉnh núi, có gì thú vị. Nhân gian có thể náo nhiệt hơn trong Tê Long Sơn này nhiều.”

Tiểu giao thoáng chốc hai mắt sáng ngời: “Nhân gian hảo ngoạn sao?” Lại chần chờ một chút, bất an mở miệng, “Nhưng những người đó đều rất hung dữ, khi dễ ta, đánh ta, nói ta là yêu quái.”

Yến Chỉ Hoài nhin không được cười rộ lên: “Bây giờ người sớm có thể hóa thành hình người, ai còn cho rằng người là yêu quái? Người đừng đi gây chuyện thị phi, tự nhiên không có người đến khi dễ người — hơn nữa, có ta ở đây, sợ cái gì?”

Tiểu giao nghe vậy thật vui mừng, đầu ửng ở trong lòng Yến Chỉ Hoài, ngọng nghịu nói: “Vậy người mang ta đi, khi nào thì đi?”

Yến Chỉ Hoài đẩy hán từ trong lòng ra, cười nói: “Mau ngủ đi, ngày mai chúng ta xuất sơn.”

Tiểu giao vô cùng cao hứng, còn muốn quăn quít lấy Yến Chỉ Hoài nói nhiều một chút, thấy hán đã thẳng thân đi ngủ, đành phải ngậm miệng, ngoạn ngoạn nằm xuống. Trước khi ngủ say sưa tưởng tượng tình hình náo nhiệt ở nhân gian, không khỏi bắt đầu chờ mong.

Sáng hôm sau, Tiểu giao khó được dịp tỉnh lại sớm hơn Yến Chỉ Hoài, biến hình thành nhân dạng xong, liền háo hức chờ Yến Chỉ Hoài dẫn nó xuống núi. Yến Chỉ Hoài nhìn nó, tuần mỹ thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, phong thái trác tuyệt, đi ra ngoài ai cũng sẽ cho rằng nó là quý công tử nhà ai đi? Không khỏi cảm thán, chẳng trách trong Tê Long Sơn này có thứ yêu muốn dụ dỗ hán, chỉ sợ là đến nhân gian, cũng sẽ rước lấy nhiều tâm hồn khuê nữ.

Tiểu giao kéo tay áo hán: “Chúng ta mau xuống núi đi!” Về mặt đầy hưng phấn. Yến Chỉ Hoài liền cười theo hán đi ra sơn động, trước khi đi thiết hạ kết giới, che lại cửa vào sơn động, dọc theo đường mòn xuống núi, hai người hướng nhân gian mà đi.

Thực tủy tri vị: đại khái là lần đầu tiên nếm thử thì cảm thấy rất thỏa mãn, sau đó thành thói quen, cứ muốn tiếp tục, không ngừng.

Dục niệm bất sinh, ba lan bất kinh : không nảy sinh dục niệm, không sợ hãi bão táp.

Thoát thai vi long: hóa thành rồng

Tiền sự chi nhân, hậu sự chi quả : đại khái giống câu “gieo nhân nào gặt quả nấy”

vũ thủy: nước mưa

9. Chương 9: Nhân Gian, Ta Tới Đây!!!

Tê huyện là một thị trấn nho nhỏ, dân phong mộc mạc, dưới chân núi Tê Long. Yến Chỉ Hoài cùng Tiểu giao hạ sơn, vào cửa thành, dọc đường đi Tiểu giao hết nhìn đông tới nhìn tây, thấy cái gì cũng đều mới lạ vô cùng, kéo tay Yến Chỉ Hoài không ngừng hỏi đông hỏi tây. Yến Chỉ Hoài kiên nhẫn giải thích cho nó, đây là tượng đất, đó là tạp kỹ, nga, người hỏi mấy cô nương ăn mặc rực rỡ đứng cạnh cửa làm cái gì? Ngoan, chúng ta không đi hưởng đó. (ân ân, bé ngoan ko nên lại đó nha)

Yến Chỉ Hoài đi phía trước, Tiểu giao đi đi chạy chạy, rồi đứng trước sạp bán mít quả, chen lấn với một đám tiểu hài tử nhao nhao muốn ăn mít quả, nuốt nước miếng nhìn chăm chăm. Lão hán bán mít quả vừa ngẩng đầu, vui vẻ hô: “Vị công tử này, muốn một xâu mít quả sao?”

Xem công tử này, quý khí đầy người, bộ dáng lại hảo, giống như từ trong tranh bước ra, chỉ sợ là thiếu gia phú hộ đi? Về mặt nhìn chăm chú xâu mít quả này, giống như chưa bao giờ thấy qua? Chắc là từ nhỏ được chiều chuộng, chưa từng được ra khỏi cửa đi?

Tiểu giao vươn tay, lão hán kia nghĩ hán muốn chọn một xâu, liền đưa cọc gỗ cắm đầy mứt quả tới, ai ngờ Tiểu giao một tay lấy hết cọc gỗ, vác lên vai liền đi, vui vẻ đuổi theo Yến Chỉ Hoài. Lão bán mứt quả ngần ra, sau khi phản ứng lại vội vàng đuổi theo: “Uy, đứng lại cho ta! Giữa thanh thiên bạch nhật mà dám cướp công khai thế à?”

Yến Chỉ Hoài nghe được một trận la hét ầm ĩ phía sau, nhìn lại, kinh hách một vỏ, đã thấy trong tay Tiểu giao cầm gắt gao cọc gỗ đầy mứt quả, đang cùng một lão nhân kéo kéo đẩy đẩy. Lão nhân kia giận dữ hét: “Nhìn người ăn mặc đàng hoàng, vậy mà ngay cả lão hán bán mứt quả như ta cũng muốn cướp?”

Tiểu giao thở phì phì gỡ ngón tay lão hán ra, vừa sợ hãi tìm kiếm thân ảnh Yến Chỉ Hoài. Yến Chỉ Hoài vội vàng chạy lại, Tiểu giao hai mắt sáng ngời, đoạt lại cọc gỗ vào trong tay, rồi hướng về hán như hiến vật quý: “Yến Yến, người xem, cái này ăn ngon không?”

Yến Chỉ Hoài dở khóc dở cười, tiếp nhận cọc gỗ kia từ trong tay nó, trả lại cho lão hán bán mứt quả, hơi áy náy nói: “Thật có lỗi a, vị lão bá này. Đây là..... Đệ đệ ta, chưa từng xuất môn, không hiểu chuyện, làm ngài thêm phiền toái rồi.”

Tiểu giao “A” một tiếng, trơ mắt nhìn cọc gỗ cắm đầy mứt quả kia bị trả lại, muốn đi cướp lại nhưng không dám, đành phải cúi đầu đứng sau Yến Chỉ Hoài.

Yến Chỉ Hoài xoay người giáo huấn nó: “Không được tùy tiện cướp đồ của người khác, biết không?”

Tiểu giao ủy khuất lâu bầu: “Ta muốn ăn.....”

Ở trong Tê Long Sơn, chỉ cần nó nhìn trúng con mồi nào, cho dù đã bị yêu quái khác chiếm được, nó đến đoạt lấy là được. Mứt quả này, thoạt nhìn vừa thơm vừa ngọt, nó cho tới bây giờ cũng chưa nếm qua, Yến Chỉ Hoài nhất định cũng chưa nếm qua, nó bất quá là muốn lấy đem lại đây để hai người cùng ăn, có gì sai sao?

Lão hán ngốc lảng, nghĩ thâm công tử này, có khi nào đầu óc bất thường không? Chẳng lẽ ngay cả mua đồ phải trả tiền cũng không biết? Còn vị ca ca này, đệ đệ muốn ăn, mua một xâu cho hán là được, có đáng bao nhiêu tiền đâu? Không thấy vị công tử kia không chịu đi sao?

Yến Chỉ Hoài có chút xấu hổ, hán muốn lôi Tiểu giao đi, Tiểu giao lại tha thiết nhìn mứt quả, không chịu đi. Không phải hán không chịu mua xuyên mứt quả cho Tiểu giao, thật ra là..... Hán không có tiền. (vâng, sống trong núi có mới lạ)

Cái gọi là thần tiên, thanh liêm thuần khiết, thân ngoại vô vật, Yến Chỉ Hoài không ăn thức ăn nhân gian, sao có thể mang theo bạc trên người. Hán mang Tiểu giao xuống núi, thăm nghĩ để Tiểu giao hiểu biết một chút phong tục nhân gian, lại quên nhân gian không thể so với thiên giới, lại càng không thể so với Tê Long Sơn, đi đến chỗ nào cũng cần ngân lượng.

Tuy rằng Yến Chỉ Hoài cũng có thể biến ra chút ngân lượng, nhưng cái kia dù sao cũng là thuật che mắt, sao nhẫn tâm lừa gạt lão hán trung thực này đây? Thở dài, đang muốn dỗ dành Tiểu giao hai câu, lời nó đi, bỗng nhiên nghe được một trận cười ồm ồm từ phố đối diện truyền đến: “Cút ngay, ăn mày này, đừng cản đường lão tử!”

Yến Chỉ Hoài quay đầu nhìn, liền thấy một nam tử béo mập, mặc một thân gấm vóc, hùng hùng hổ hổ đá một khất cái quần áo tả tơi ven đường đến một bên. Khất cái kia bị hán đá lăn vài vòng trên mặt đất, chén bể dùng để xin tiền cũng bị đập nát.

Yến Chỉ Hoài nhướng mày, ngón tay vừa động, chỉ thấy túi tiền bên hông nam nhân kia run lên một chút, bỗng nhiên không thấy tăm hơi. Lập tức Yến Chỉ Hoài lấy ra một chút bạc vụn từ trong ống tay áo, đưa cho lão hán bán mứt quả kia: “Vị lão bá này, phiền ngài cho một xâu mứt quả.”

Lão hán chần chờ không nhận: “Cái này..... sinh ý nhỏ, hai đồng tiền là đủ rồi, lão không có tiền lẻ.”

“Không sao.” Yến Chỉ Hoài ôn hòa cười nói, “Lão không cần thôi.”

Lão hán kia ngàn ân vạn tạ nhận bạc, chọn một xâu mứt quả lớn nhất đưa tới. Tiểu giao mở to hai mắt nhìn, cho đến khi Yến Chỉ Hoài nhét một xâu mứt quả vào trong tay nó, mới giật mình hỏi: “Người, người lấy cái gì đổi với hán?”

Yến Chỉ Hoài nói với nó: “Ở nhân gian, ăn cũng cần dùng cũng cần, đều phải dùng bạc đến đổi.”

“Bạc a..... Người từ chỗ nào có bạc?” Tiểu giao rất nghi hoặc, cái loại vật này, chưa bao giờ thấy Yến Chỉ Hoài lấy ra một lần.

Yến Chỉ Hoài mỉm cười: “Trên đời này, luôn luôn có người giàu bất nhân, ý thế hiếp người, liền mượn bọn họ dùng tạm, không có gì quan trọng.”

Tiểu giao cái hiểu cái không, vừa cắn mút quả, vừa đi theo Yến Chỉ Hoài đi đằng trước. Thấy Yến Chỉ Hoài đi đến bên cạnh một khất cái ven đường, từ trong lòng lấy ra một túi tiền, đặt bạc vụn bên trong vào cái chén bể của khất cái kia.

“A!” Tiểu giao chấn động, sao lại..... sao lại cho người ta hết a?

Khất cái kia liếc thấy có người khăng khải hảo tâm như thế, kích động liên tục đập đầu: “Đa tạ vị lão gia hảo tâm này, Bồ Tát phù hộ ngài trường mệnh trăm tuổi!”

“Lão..... Gia?” Tiểu giao nghiêng đầu, nhìn Yến Chỉ Hoài: “Răng rắc” Một tiếng cắn mút quả, đi theo sau hần mơ hồ kêu một tiếng, “Lão gia!”

Yến Chỉ Hoài chân lão đảo một cái, quay đầu nói: “Ai cho người kêu ta như vậy?”

“Yến yến!”

Yến Chỉ Hoài trong lòng thở dài, đối nó nói: “Người vẫn là.....kêu ta ca ca đi.”

Ở nhân gian hành tẩu, gọi huynh đệ cũng tiện, tuy rằng bộ dạng hai người hoàn toàn không giống. Sao có thể để Tiểu giao gọi hần “Yến yến” hoặc là “Lão gia”? (phải phải, chưa thành “công” ai cho gọi Yến Yến a! Yến Yến: niệm chú. Ly: á á ám sát editor kìa)

Tiểu giao ngọt ngào kêu một tiếng “Ca ca”, cắn một nửa mút quả, một nửa hướng Yến Chỉ Hoài nói: “Ca ca, ăn!”

Yến Chỉ Hoài quay đầu né qua: “Ngoan a, chính người ăn đi.”

Trên mặt đều là nước miếng, ai muốn ăn a!

Tiểu giao có lẽ cảm thấy hảo ngoại, trong chốc lát kêu “Lão gia”, trong chốc lát kêu “Ca ca”, vui vẻ đi theo sau Yến Chỉ Hoài, Yến Chỉ Hoài cũng lười sửa nó. Không nhanh không chậm tiêu sái, cách đó không xa phía sau bọn họ, có mấy bóng người đang lén lút đi theo.

“Lão đại, tiểu ca kia nhất định là nữ phần nam trang, không sai được!” Trong đó một nam nhân xấu xí, không có hảo ý cười hướng nam nhân bên cạnh hần nói, “Nhìn đáng đẹp xinh xắn kia, chắc chắn là tiểu thư thế gia, bỏ trốn theo tình lang đi?”

“Đúng vậy, còn một câu ca ca, một câu lão gia.” Một người khác cười càng thêm đáng khinh, “Cũng có khi là tiểu nương tử nhà ai, giấu phu quân hồng hạnh xuất tường đi.”

“Hắc hắc hắc.” Nam nhân được xưng là lão đại vượt cằm, cười rộ lên, “Có sẵn tiện nghi làm ra vẻ không lấy, khi dễ chúng ta ngồi không? Nam nhân kia vừa nhìn là biết hạng yếu nhược, đi theo bọn họ, tìm cơ hội hạ thủ đem tiểu nương tử kia tới tay, chúng ta khoái hoạt trước, rồi bán giá tốt, đủ cho chúng ta kiếm một khoản.”

Vài người lén lút thương nghị xong, lặng lẽ đi theo phía sau Yến Chỉ Hoài cùng Tiểu giao. Tiểu giao đi tới, nhướn mày, dừng lại liền quay đầu, bị Yến Chỉ Hoài nhẹ nhàng kéo tay áo một chút: “Đừng quay đầu.”

Tiểu giao ghé vào bên tai hần nói: “Có người đi theo phía sau chúng ta.”

“Ta biết.” Yến Chỉ Hoài thần sắc không đổi, “Không phải người tốt. Tìm nơi không có người, thu thập bọn họ.” Dứt lời mỉm cười, “Vả lại, chúng ta trụ khách điểm cũng cần bạc a.”

Gặp lưu manh, vậy chỉ có thể càng lưu manh hơn. Ai nói thần tiên..... Sẽ không xấu xa đâu?(hahaha, ta khoái Yến ca rùi nha)

10. Chương 10: Tâm Ma Của Yến Chỉ Hoài

Yến Chỉ Hoài kéo tay Tiểu giao, không nhanh không chậm, chậm rãi dạo phố, tựa hồ muốn đi hết một lần mọi con đường trong Tề huyện mới bỏ qua. Xa xa vài người đi theo sau bọn họ gấp đến độ vò đầu bứt tai, đều đi hơn mười con phố rồi, tiểu mỹ nhân không mệt sao? Chân không đau sao? Nam nhân này thật sự là không biết thương hương tiếc ngọc! Mắt thấy mặt trời sắp lặn về tây, sắc trời đã dần tối, hai người kia rốt cục như bọn họ mong muốn, quẹo vào một ngõ nhỏ hẻo lánh không người. Vài người trong lòng vui vẻ, bước nhanh theo.

Yến Chỉ Hoài cùng Tiểu giao nói nói cười cười, bất động thanh sắc, thẳng đến lúc tiếng bước chân của mấy người kia dần dần tới gần, lúc này mới chậm rì rì dừng cước bộ, quay đầu lại.

Tiểu giao cũng cùng hẩn quay đầu.

Vài tặc nhân nường theo thân nhiên ánh trăng nhàn nhật thấy rõ dung mạo Tiểu giao, không khỏi một đám mắt tròn tròn. Làn da trơn bóng mịn màng như ngọc, trường mi nhập tấn, mắt phượng nhỏ dài, quả nhiên là mi mục như họa, đang lạnh lùng nhìn bọn họ, cũng là một vẻ phong tình nói không nên lời.

“Thật sự là một tiểu mỹ nhân a.....” Tên cầm đầu cười phóng đàng đi tới, một tay đẩy nam tử thoát nhìn yếu đuối ra, vươn tay khiêu cảm mỹ nhân, “Tiểu nường tử, đêm còn dài, theo mấy đại gia đi khoái hoạt không?”

Mỹ nhân chán ghét nhú nhú mày, tầm mắt dừng ở phía sau hẩn, nam nhân chỉ nghe thấy từ sau lưng mình truyền đến một giọng nói vui vẻ: “Xuống tay nhẹ một chút, đừng giết chết họ.”

“Người nói gì? Tiểu mỹ nhân như vậy, đại gia ta sao lại giết chết được? Ha ha ha.....” Tặc nhân càn rỡ cười ha hả, tiếng cười chưa dứt, liền nghe một tiếng “Răng rắc” thanh thúy vang lên, đúng là cánh tay đã bị bẻ gãy, tiếng cười kia nháy mắt liền vụn thành một tiếng hét thảm.

“A a a — đau a!”

Vài tên đồng lõa còn lại thấy lão đại gặp nạn, giật mình vội vàng chạy đến hỗ trợ. Yến Chỉ Hoài tựa vào tường xem kịch vui, trong chớp mắt, vài tặc nhân kia liền nằm la liệt trên đất, tiếng kêu rên vang lên, má ơi, người này làm sao là mỹ nhân gì a, là Diêm La sống đi ra từ địa ngục a?

Mắt thấy nhóm ác đồ này bị Tiểu giao chinh nhiều rồi, không phải chặt đứt tay thì là gãy chân, người người mặt mũi bầm dập, Yến Chỉ Hoài rốt cục lên tiếng: “Đủ rồi, thả bọn họ đi.”

Tiểu giao hừ một tiếng, lại đạp mấy cước, lúc này mới đi tới bên Yến Chỉ Hoài, giống như tranh công hưởng hẩn làm nũng: “Ta nghe lời người nói, không giết chết bọn họ nga.”

Yến Chỉ Hoài cười sờ sờ đầu của nó, sau đó chậm rãi tiêu sái đi qua, cúi đầu nhìn xuống đám tặc nhân nằm trên mặt đất đang lồm bồm kia. Tên cầm đầu run lên một chút, lúc trước căn bản không lưu ý nam tử này, nay thấy hẩn nổi bật giữa ánh trăng sáng trong, một bộ tổ y, mi mục ôn thuần, gió nhẹ lay động y bào của hẩn, lẫm lẫm hiên ngang như xuân phong, giống như tiên nhân hạ phàm.

Mắt thấy ngón tay hẩn nhẹ nhúc nhích, túi bạc trên người mình lại giống như mọc cánh, nháy mắt liền dừng trong tay hẩn, lập tức trong tay kia lại nhiều thêm vài túi bạc, hiển nhiên là của vài huynh đệ kia.

Thần..... Thần tiên sao?

Vài người hai mắt trừng lớn, khiếp sợ cảm thấy khóc không ra nước mắt.

Có thần tiên trắng trợn cướp bóc như vậy sao?

“Đại..... Đại tiên tha mạng!” Một tặc nhân nay chỉ hận mình hai mắt như mù, cứ nhiên dám đụng vào thần tiên, cũng không quản cả người đau đớn, quỳ rạp trên mặt đất liều mạng dập đầu, “Cầu đại tiên buông tha huynh đệ chúng ta, chúng tiểu nhân không dám nữa!”

Yến Chỉ Hoài làm một cái định thân thuật, làm bọn họ ở nguyên tại chỗ cũ, cười nói: “Đêm dài sương hàn, ủy khuất vài vị. Sáng sớm mai, sẽ có người đưa bọn người đi quan phủ.” Ước lượng vài túi bạc trong tay, quả thật là có chút ngân lượng, mỉm cười, “Đa tạ hậu tặng.”

Vẫy vẫy tay với Tiểu giao, lưu lại một đám tặc nhân không thể động dậy, thản nhiên rời đi.

Yến Chỉ Hoài mang theo Tiểu giao, sau khi rời Tề huyện, đi không mục đích, một đường hướng nam, xem hết phong thổ ven đường. Tiểu giao không hiểu nỗi khổ dân gian, chỉ nhìn thấy có người suốt ngày lao khổ, lại chỉ áo rách che thân, cơm không đủ ba bữa. Có người không hề lao động, mà lại cầm y ngọc thực, cha nường giàu có. Yến Chỉ Hoài tiền tài tới dễ dàng, cho đi cũng dễ dàng, lấy từ chỗ phồn hoa, cho đi chỗ thâm sơn cùng cốc, ngẫu nhiên cũng thay người thi pháp trần trạch, thu phục yêu quái phá hoại, có đôi khi hung hăng cướp tiền trạch chủ, có đôi khi không lấy một xu.

Mặc dù đám yêu quái này bị hấn thu phục, Yến Chỉ Hoài nói cũng có phân ra tốt xấu. Tội ác tày trời, liền để Tiểu giao một ngụm nuốt vào, thật sự có nỗi khổ tâm, giáo hóa một hồi, đánh về nguyên hình, từ nơi nào đến, thì về lại nơi đó.

Tiểu giao ở trong tỉnh tỉnh mê mê, dần dần hiểu được như thế nào là thiện, như thế nào là ác, hiểu được yêu quái nào nên ăn, yêu quái nào nên phóng một con đường sống, hiểu được người nào là nên giáo huấn, người nào lại phải được cứu tế, cũng hiểu được ở nhân gian, chỉ có một nam một nữ mới kết làm vợ chồng, sinh ra hậu duệ.

Nhưng hiểu được thì hiểu được, trong nội tâm Tiểu giao, cái gọi là thiện ác, chỉ có một dạng, là có can đảm dám khi dễ Yến Chỉ Hoài, cùng hấn đối nghịch, đều đáng chết. Người cũng thế yêu cũng thế, một cái cũng không tha. Về phần đạo phu thê như lời Yến Chỉ Hoài, âm dương hài hòa, lại tính là gì, dù sao trong mắt nó, trừ Yến Chỉ Hoài, người cũng tốt, yêu cũng tốt, bất quá là chuyện vặt, không đáng cho nó liếc mắt một cái.

Thiên hạ to lớn, nó chỉ muốn một Yến Chỉ Hoài cũng đủ rồi.

Bất tri bất giác, không ngờ ở nhân gian dạo chơi hơn nửa năm. Những ngày này Yến Chỉ Hoài cùng Tiểu giao đi tới một trấn nhỏ, thấy sắc trời đã tối, liền tìm khách điểm để trọ. Tiểu giao cùng hấn ở một phòng, hai người dùng qua văn thiện, tắm rửa xong, không có việc gì để làm nên sớm lên giường nghỉ ngơi. Bình thường Tiểu giao ở trên giường cực kì huyền ảo, muốn lôi kéo hấn nói về chuyện xảy ra vào ban ngày. Đêm nay không biết có phải hơi mệt hay không, nhưng thật im lặng hiếm thấy.

Yến Chỉ Hoài ngồi xuống xong, liền lên giường. Vừa kéo chăn đắp lên người, Tiểu giao liền thuận thế dựa sát vào, một đôi tay ôm thắt lưng hấn, đầu tựa vào trên vai hấn. Yến Chỉ Hoài sớm thành thói quen, cũng lười đẩy nó ra, tìm một tư thế thoải mái, khép mắt lại.

Đêm khuya yên tĩnh, ngay cả một tiếng động cũng không có.

Yến Chỉ Hoài chậm rãi mở mắt — đập vào mắt, là hắc ám dày đặc, giống như ánh sáng đều bị cắn nuốt, không riêng ánh sáng, ngay cả âm thanh, cũng bị đêm tối này cắn nuốt.

Trong mơ hồ, có hoa mai nhẹ nhàng bay tới, như ẩn như hiện, như có như không. Mà tại bên trong tĩnh lặng cực độ, bỗng nhiên truyền ra một tiếng cười tinh tế.

Quỷ mị xuyên thấu yên tĩnh, trong thời gian ngắn lại hồi phục một mảnh im lặng.

Yến Chỉ Hoài vỗ vỗ hai má Tiểu giao trong lòng.

Không bình thường, khách điểm này có chút cổ quái. Loại yên tĩnh giống như chết chóc này, giống như ngoài hấn cùng Tiểu giao ra, chung quanh không có cảm giác có vật sống, còn có tiếng cười kỳ quái kia.

Nhưng hấn không cảm thấy tà khí gì, điều này rất bất khả tư nghị.

Tiểu giao vẫn ngủ như thường, không hề nhúc nhích. Yến Chỉ Hoài trong lòng giật mình, vội vàng đẩy mạnh nó một cái, Tiểu giao đột nhiên mở hai mắt ra, xoay người đặt hấn ở dưới thân, một đôi mắt mông mông lung lung, như nhìn hấn, lại giống như xuyên qua hấn, nhìn người khác.

Dần dần, cặp mắt kia chuyển sang xích hồng, trên khuôn mặt quen thuộc kia, hiện ra biểu tình Yến Chỉ Hoài chưa từng gặp qua. Yến Chỉ Hoài trong lòng đập mạnh, cả người giống như bị cố định, không thể nhúc nhích.

Tiếng cười quỷ mị kia lại vang lên, thanh âm tinh tế cười ha ha, giống như có ngón tay lạnh lẽo trắng mịn, đang nhẹ nhàng lộng tóc hắc.

“Là thần tiên..... thì sao? Tâm ma chưa giải, thần tiên cũng khó thoát khỏi mê hoặc của yểm mị.”

Tầm mắt của Yến Chỉ Hoài, không tự chủ được chậm rãi hạ xuống, ngay cả ánh mắt cũng dần tan rã. Trong bóng tối vô tận, đúng là không biết bản thân đang ở phương nào. Đột nhiên vừa mở mắt, lại nghe bên tai có người nhẹ nhàng gọi hắc: “Sư huynh, sư tôn có lệnh, muốn ngươi lập tức xuống núi, cùng đại thần trong triều vào cung, thu phục yêu nghiệt mị hoặc đương kim thiên tử.”

Hắc quay đầu, căn phòng quen thuộc, đánh thức hắc là thất sư đệ. Kiếp trước hắc làm người, lĩnh sư lệnh xuống núi tiến cung trừ yêu, chuyện cũ này sớm trôi qua mấy trăm năm, sao lại tái hiện?

Đây đến tột cùng là mộng..... hay là yểm mị thuật?

Nhưng mà thân bất do kỷ, như cũ theo người vào trong cung, gặp được thiếu niên đế vương kia khí hư thể nhược vì yêu nghiệt tác quái. Chỉ thấy đôi phương trên khuôn mặt gầy khảm một đôi mắt vô thần, biểu tình mệt mỏi, mỹ mạo từng xa hoa mà cao quý kia, nay chỉ còn một cái thùng rỗng. Đế quân ngồi ngay ngắn trên long y, thanh âm hữu khí vô lực, sắc mặt tái nhợt, hiện ra một loại bệnh trạng mệt mỏi.

Thấy hắc, cũng chỉ lười biếng liếc mắt một cái: “Thần côn này là các ngươi từ nơi này tìm đến? Thân thể Trẫm rất tốt, nói cái gì trong hậu cung có yêu nghiệt, toàn nói xằng bậy!”

Người bị gọi là thần côn mỉm cười, vẫy phất trần một cái, khom người hành lễ: “Bệ hạ yên tâm, bản đạo Yến Chỉ Hoài, Tề vân sơn Thanh Vân đại đệ tử đời thứ hai mươi tám, vào cung vì Thái Hậu nương nương thực hiện cầu phúc.”

Tâm ma của cả đời hắc, cứ thế mà hạ xuống.

tặc nhân: kẻ cướp, kẻ làm điều ác

trường mi nhập tấn : mi dài vào tận tóc mái

mi mục: mặt mày

cầm y ngọc thực : cuộc sống giàu sang

trần trạch: pháp thuật bảo vệ nhà cửa khỏi yêu ma

xích hồng: đồ thối

thân bất do kỷ : không thể làm theo ý chí của bản thân

Thần côn: thần tiên lưu manh, côn đồ

11. Chương 11: Chuyện Xưa

Chuyện cũ như mảnh da Cát Quang, ở trước mắt hắc nhất nhất xẹt qua. Hắc thiên tâm vạn khổ thu phục yêu nghiệt kia, kéo lại thiếu niên đế vương thiếu chút nữa một cước bước vào quỷ môn quan. Nhưng thiếu niên quân vương bị yêu khí quán thân quá lâu, xâm nhập ngũ tạng lục phủ, thân thể suy yếu không chịu nổi một đòn. Hắc phải lưu lại, lấy tâm pháp độc môn vì y trừ đi yêu khí trong cơ thể, điều trị kinh mạch, cố gắng bồi nguyên khí, làm cho thân thể y chậm rãi khôi phục. Đợi khi hắc cảm thấy đã đến lúc bản thân có thể cáo từ rồi vương cung, ai ngờ đế quân lại không chịu thả hắc đi, ép buộc hắc lưu lại trong cung, còn cố ý vì hắc kiến tạo một tòa đạo quan, phong hắc làm quốc sư, ngày ngày đi theo không rời.

Đoạn nghiệt duyên này do đâu mà nảy sinh, đã không thể phân rõ ràng. Ở trong cảnh tượng không ngừng thay đổi, hắc nhìn thấy người nợ vì hắc vắng vẻ hậu cung ba nghìn mỹ nữ, vì hắc trở nên hỉ nộ vô thường, uy hiếp hắc nếu còn dám nói rời đi, liền san bằng cả tòa Thanh Vân quan. Càng không chiếm được, liền càng chấp nhất, cuối cùng thậm chí khóa tay chân hắc, giam trong thâm cung.

Thân thể bị vấy trong màn giường mềm mại, người nọ cúi xuống, trong mắt lóe ra hỏa diễm điên cuồng, lấy tay vuốt ve từng tắc da thịt hần.

“Bệ hạ.....” Hần thanh âm khàn khàn, “Thả ta đi..... Đừng mắc thêm lỗi lầm nữa!”

“Trẫm sai ở chỗ nào?” Trên khuôn mặt cuồng dã mị hoặc kia, mang theo biểu tình tựa tiểu phi tiểu, ôn nhu cầm dải tóc rơi xuống trên gối của hần, đột nhiên kéo mạnh, vừa lòng nhìn người dưới thân đau đến mặt nhăn lại, tiến đến bên tai hần nhẹ giọng nói, “Quốc sư, là lương thần đắc lực của Trẫm, đạo làm thần tử, không phải là nên hầu hạ Trẫm sao? Người nói xem, Trẫm..... Đến tột cùng là sai lầm ở chỗ nào?”

Không đợi hần mở miệng, đôi môi cực nóng đột nhiên đè xuống, cơ khát mà tham lam mút vào môi cánh hoa của hần, khai mở hàm răng hần, đầu lưỡi nhiệt tình một lần đảo qua nội bích miễn cảm. Tay cũng không chút lưu tình đi xuống tìm kiếm, tựa hồ bất mãn hần nhắm chặt hai mắt, vẻ mặt kiềm nén, ngón tay bỗng dừng co lại, bắt được phân thân bán nhuyển của hần, ngẩng đầu, trên mặt hiện ra một chút mỉm cười ác ý: “Sao lại không nói gì, ân?”

“Ta..... từ nhỏ đã bị bắt vào Thanh Vân quan, một lòng cầu đạo, vì sao bệ hạ tận lực ép buộc, hủy hoại ta tu hành..... Niệm tình ta đã từng cứu bệ hạ một mạng, thả ta đi..... A!”

Hai chân bị thô bạo tách ra, ngành vật nóng rực mãnh liệt xông vào, ở trong cơ thể hần tùy ý lăng nhục. Bên tai vang lên tiếng cười điên cuồng: “Người thật to gan, dám hướng Trẫm tranh công? Sao nào, trẫm thiếu người một mạng phải không?”

Một tay ôm lấy thân hình hần, ôm thắt lưng hần làm cho hần khóa ngồi trên người mình, để vương trẻ tuổi cười đến vặn vẹo: “Không phải Quốc sư một lòng cầu đạo sao? Trẫm thành toàn người, liền ở trên long sàng của trẫm, tu đạo âm dương đi!”

Thấy hần đau đến ngay cả nói cũng nói không được, quân vương động tác trở nên ôn nhu, kéo hần vào trong ngực, vừa sờ từ đầu đến chân, vừa cắn vành tai hần, thanh âm nhu hòa như nước: “Chỉ cần Trẫm còn sống một ngày, người một bước cũng đừng nghĩ rời khỏi Trẫm — cũng đừng vọng tưởng tự sát, nếu không, Trẫm huyết tẩy Thanh Vân quan, để sư tôn cùng sư huynh đệ của người, cùng bồi táng!”

Đột nhiên một ngụm máu tươi nôn ra, Yến Chỉ Hoài bỗng nhiên trợn mắt — trong bóng đêm mà ánh sáng đã bị cắn nuốt, hần nghe được một âm thanh êm ái ghé vào lỗ tai hần không ngừng gọi: “Yến Yến, Yến Yến, A Yến!”

Là..... âm thanh của Tiểu giao.

Hần tỉnh lại từ trong yểm mị thuật sao?

Trong bóng đêm giống như lộ ra một tia quang, hần thấy rõ người đang nằm trên mình — không hề là thiếu niên quân vương kia, nghiễm nhiên là Tiểu giao hần một tay nuôi lớn. Hai khuôn mặt giống nhau như đúc, không còn biểu tình tàn bạo điên cuồng, cướp đoạt dã man, nhưng là một loại thần sắc giống như bị yểm bùa, là si mê.

Lập tức, hần phát giác trên người không thích hợp — mình lại cùng Tiểu giao giao hợp cùng một chỗ!

“Mau..... Buông.....” Mở miệng, mới phát giác âm thanh khàn khàn như thế, tựa hồ ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có. Thân thể giống như bị cái gì đó trói buộc, không thể nhúc nhích.

Tiểu giao mặt hồng lên, ngậm môi hần, vừa liếm vừa duyên, sau đó thật cẩn thận đem đầu lưỡi dò xét đi vào, nụ hôn không thành thực, tay cũng không thành thật ở trên người hần loạn sờ loạn捏.

“Dừng tay..... Mau dừng lại cho ta!” Hần cực lực giãy dụa, lại nghe Tiểu giao thở phì phò, ghé vào lỗ tai hần nói, “Vừa rồi ta, mơ thấy ác mộng, mơ thấy có người bộ dạng giống ta như đúc, một mực khi dễ người.”

Yến Chỉ Hoài thân thể đột nhiên cứng đờ.

“Ta hảo chán ghét y a!” Âm thanh Tiểu giao nháy mắt trở nên âm lãnh, ôm cổ hần, không để ý hần giãy dụa, dọc theo cổ hần, hung hăng hôn một đường xuống phía dưới, nói mơ hồ, “Y cũng dám làm loại sự tình này với người..... Rõ ràng là của ta, người là của ta, đúng không?”

“Người là của trầm, của một mình trầm, ai cũng không thể cướp người đi, chỗ nào cũng không được đi, có nghe không? Người có nghe hay không!”

Hai âm thanh hoàn toàn bất đồng trong nháy mắt trùng hợp, đè trên người hắn, đến tột cùng là Tiểu giao, hay là thiếu niên để vương kia kiếp trước cùng hắn dây dưa không ngớt, hắn không thể phân biệt được nữa.

Đây đến tột cùng là sự thật..... Hay là hắn vẫn bị giam trong yểm mị thuật như cũ, không thể thoát thân?

“Hi hi hi.....” Tiếng cười khinh khinh phiêu phiêu làm đầy lòng người ta phát lạnh chui vào trong tai hắn, “Hận y sao? Đây là tâm ma của ngươi, giết y không? Mọi chuyện chấm dứt, sẽ không ai có thể phiền ngươi tu hành.”

Giết..... Y sao?

Yến Chỉ Hoài hỗn loạn, cánh tay hơi hơi nâng lên, phát giác bản thân đã không còn bị khống chế, thân thể có thể cử động. Khi đang muốn đẩy ra Tiểu giao đè trên người mình, đột nhiên chống lại cặp con ngươi như mặt ngọc kia.

Chấp nhất như vậy, lại điên cuồng như vậy, giống như trong thế gian vạn vật này, trừ bỏ mình, không có thứ khác tồn tại.

Trong nháy mắt hắn lại lâm vào trong mê chướng, hắn nhìn thấy bản thân bị thiếu niên để vương kia nhốt trong thâm cung, mà người thân phận tôn quý kiêu ngạo không ai bì nổi kia, đối hắn vừa đâm vừa xoa, dùng hết tất cả phương pháp muốn có được tâm hắn, hắn lại thủy chung bất vi sở động.

“Trầm đến tột cùng phải làm như thế nào, ngươi mới bằng lòng cam tâm tình nguyện cùng trầm một chỗ?” Hắn nghe được người nọ dùng ngữ khí tuyệt vọng hỏi hắn.

Hắn không trả lời, trầm mặc khinh thường đã bức điên để vương trẻ tuổi.

Hai người trong lúc đó quần quýt điên cuồng, cuối cùng vài năm sau, vì phản quân tấn công vào trong cung mà chấm dứt. Để vương trẻ tuổi giống như đã sớm đoán trước sẽ có một ngày như vậy, mỉm cười uống chầm tửu, sau đó nhẹ giọng nói với hắn: “Trầm trả tự do cho ngươi..... Trầm biết với bản lĩnh của ngươi, nếu không phải bị trầm xích tay chân, dù là thiên quân vạn mã, ai có thể ngăn cản được ngươi? Đáp ứng trầm một yêu cầu cuối cùng, mang trầm đi.”

Hắn nhìn hai mắt để vương, rốt cục gật đầu. Quân vương mỉm cười hạ mi mắt, rốt cục hít vào ngậm hô hấp cuối cùng. Hắn bẽ thi thể còn lưu lại hơi ấm lên, thông dong lý khai hoàng cung nhốt hắn mấy năm qua.

Tìm một chỗ non xanh nước biếc, hắn chôn cất vị quân vương cửu ngũ chí tôn. Trước khi để thi thể đã lạnh như băng vào trong hố đất, hắn cắn nát ngón tay mình, ở giữa cái trán tái nhợt của y, nhẹ nhàng bôi lên một dấu chu sa.

Đã phân không rõ đối với người này đến tột cùng là yêu hay hận, nhưng hắn biết, vị đế quân mạnh mẽ trời buộc hắn bên người, đối với hắn ái dục điên cuồng, đã thành tâm ma cả đời hắn.

Bên tai truyền đến từng đợt thở dốc dồn dập, Yến Chỉ Hoài đột nhiên tỉnh táo lại, lúc này mới phát giác Tiểu giao thể nhưng đã tách hai chân hắn ra, có ý đồ muốn tiến vào thân thể hắn.

“Yến Yến, ta thích ngươi..... Ta thích ngươi.....” Tiểu giao giống như bị ma nhập, khí lực vô cùng kinh người, đôi con ngươi tràn đầy tình dục nồng đậm, hai tay không ngừng ở trên người hắn vuốt ve, đối với việc hắn giãy dụa cùng phản kháng hoàn toàn làm như không thấy.

Bình thường Tiểu giao sao có thể lớn mật như thế, nhất định là trúng yểm mị thuật! Yến Chỉ Hoài cố sức nâng tay lên, kéo lấy tóc Tiểu giao, ngăn cản nó tiếp xúc với thân thể mình.

“Không dừng được đâu nga.....” tiếng cười Tinh tế lại vang lên bên tai hắn, băng lãnh mà ác độc, “Nó cũng không giống ngươi, có thể thoát khỏi yểm mị thuật của ta, trừ phi ngươi giết nó, nếu không nó tuyệt đối không thể dừng lại.”

Động tác Yến Chỉ Hoài bị kiềm hãm, Tiểu giao thuận thế liền áp đảo hắn, gắt gao đè lại hai tay hắn.

“Chấp niệm càng sâu, càng không thể thoát khỏi yểm mị thuật của ta.” Tiếng cười kia đột nhiên trở nên nhu tình như nước, làm người ta sồn tóc gáy, “Ta nhượng nó mơ thấy mộng đẹp hạnh phúc nhất tận đáy lòng, sao nó cam lòng tỉnh lại được?”

Nếu bị hãm trong yểm mị thuật không thể thoát ra, thậm chí ngay cả bản thân cũng không nguyện tỉnh lại, như vậy, linh hồn Tiểu giao sẽ bị yểm mị này đoạt đi.

Con người Yến Chỉ Hoài phát lạnh, bình tĩnh lại, không phản kháng giây dựa, mà gắng sức tìm ra yểm mị này đến tột cùng trốn ở đâu. Loại yêu vật dựa vào ăn linh hồn con người mà sinh tồn này, chỉ cần tâm có một tia tạp niệm, sẽ bị nó thừa dịp nhập vào, không thể truy tìm dấu vết của nó.

Tiểu giao chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Yến Chỉ Hoài, giống như đang đắm chìm trong giấc mộng vô cùng tuyệt vời, cười ngọt ngào, hé miệng mạnh mẽ cắn bên gáy hần, răng nanh bén nhọn nháy mắt khăm sâu vào da thịt, từng giọt máu đỏ sẫm chảy xuống dưới, sau đó bị nó tham lam tinh tế liếm mát sạch sẽ.

Loài giao hung tàn thị huyết, khi ân ái càng thấy máu nhiều, liền càng hưng phấn. Tiểu giao đã hoàn toàn bị bản năng chi phối, ngay cả giao vĩ đều hiện ra, gắt gao cuốn lấy Yến Chỉ Hoài. Hung khí mạnh mẽ trương lớn đang ma sát ở hạ phúc hần, đã hoàn toàn làm tốt chuẩn bị.

12. Chương 12: Nguyện Vọng Của Tiểu Giao

Sau khi Tiểu giao vào khách điểm, tắm xong lên giường, không biết sao lại cảm thấy rất buồn ngủ, mơ mơ màng màng cảm giác Yến Chỉ Hoài cũng lên giường, liền quen thói tính nhích lại gần, đang muốn ngủ, bỗng nhiên cảm thấy bên người trống không, vội trợn mắt nhìn, bị dọa một trận, sao lại không phải ở trong phòng khách điểm?

Nó nhìn thấy Yến Chỉ Hoài mặc một thân trường bào kỳ quái, hắc bạch đan xen, trên lưng mang trường kiếm, vội vàng đi tới phía trước. Nó vội vàng há mồm la lên, nhưng Yến Chỉ Hoài giống như hoàn toàn không nghe thấy, căn bản không quay đầu lại. Tiểu giao nóng nảy, vội vàng đuổi theo phía trước, cũng mặc kệ đuổi theo như thế nào, thủy chung cũng cách một đoạn như vậy, chạm không đến thân ảnh hần. Nó đi theo Yến Chỉ Hoài bước vào một đại điện kim bích huy hoàng, sau đó Tiểu giao vừa ngẩng đầu, nhìn thấy một nam tử thiếu niên có bộ dạng giống mình như đúc, mặc trường bào hoàng sắc, ngồi phía trên đại điện.

Người này là ai vậy a?

Tất cả mọi người giống như nhìn không thấy nó, Tiểu giao trơ mắt nhìn nam tử kia khóa tay chân Yến Chỉ Hoài, vây ở trên giường. Nó có chút sợ hãi khi thấy trên mặt người nọ mang biểu tình gần như điên cuồng, không biết y muốn làm gì với Yến Chỉ Hoài, thẳng đến khi nó nhìn thấy người nọ thô bạo tách hai chân Yến Chỉ Hoài ra, lấy tư thế giao hợp, hung hăng xô xuyên qua hần.

Tiểu giao trong nháy mắt trừng lớn, sát khí cuồng nộ bùng lên, nó chỉ nhìn thấy người nọ hung hăng khi dễ Yến Chỉ Hoài, một lần lại một lần chiếm đoạt thân thể hần, trên mặt còn mang theo biểu tình vận vẹo. Tiểu giao rống giận, xông lên, vươn tay muốn cướp Yến Chỉ Hoài từ dưới thân người nọ về.

“Ba” một tiếng, tựa hồ có vật gì đó vỡ nát. Tiểu giao phát giác bản thân lại trở về trong căn phòng khách điểm quen thuộc, Yến Chỉ Hoài cũng đang nằm yên lành trong lòng nó.

Tất cả vừa xảy ra Là mộng sao?

Nó cúi đầu nhìn mặt Yến Chỉ Hoài, hai mắt nhắm chặt, mi tâm xoắn lại, giống như đang rơi vào trong ác mộng không thể thanh tỉnh. Tiểu giao vươn tay đẩy hần, Yến Chỉ Hoài không có phản ứng. Nhẹ nhàng vỗ hai má hần, vẫn như cũ không có phản ứng. Tiểu giao bỗng nhiên trở nên sợ hãi — có phải Yến Chỉ Hoài cũng giống nó hay không, đang mơ như vậy, ở trong mộng bị một người có cùng khuôn mặt với nó hung hăng khi dễ.

“Yến Yến, Yến Yến.....” Không ngừng kêu tên hần, Tiểu giao thất kinh hoảng ôm lấy hần, hôn lung tung trên mặt hần, sợ rằng Yến Chỉ Hoài bị nam tử trong mộng kia đoạt đi.

“Rõ ràng là của ta, người là của ta.....” Nó thì thào nói xong, không biết nên làm thế nào cho phải, trong giây lát bên tai tựa hồ thoảng qua một tiếng cười tinh tế, ánh mắt Tiểu giao nháy mắt liền hỗn loạn.

Nó nhìn thấy Yến Chỉ Hoài bỗng nhiên mở mắt, hướng về nó, mỉm cười.

“Yến Yến..... A Yến!” Tiểu giao vô cùng vui mừng nhào tới, gắt gao ôm hân, không ngừng cọ trong lòng hân, “Ta vừa mới mơ thấy ác mộng.....” Nó ủy khuất kể ra, cảm giác người kia ôn nhu vuốt ve lưng mình, liền ôm chặt hơn.

“Ta rất thích người.....” Nó ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Yến Chỉ Hoài, “Người cũng thích ta, vĩnh viễn cũng không rời khỏi ta, được không?”

Người nọ vẫn như trước mỉm cười, giống như vô cùng dung túng, nhẹ nhàng gật đầu với nó.

Tiểu giao trong nháy mắt vui mừng đến mức tim muốn ngừng đập, vô cùng thỏa mãn, nó cúi đầu, hôn lên môi Yến Chỉ Hoài, cánh tay đối phương đưa lên, nhẹ nhàng ấn đầu nó xuống, chủ động làm sâu thêm nụ hôn này. Tiểu giao ngẩn ra, lập tức nội tâm hiện lên một ý niệm khiến nó không dám tin — đây là..... nguyện ý cùng nó giao phối sao?

Gấp rút kéo quần áo Yến Chỉ Hoài xuống, mãnh liệt hôn hân, hai tay cũng không ngừng vuốt ve trên người hân, nhìn đến nam tử hồ hấp dần dần trở nên dồn dập, Tiểu giao cảm thấy không thể nhẫn nại được nữa.

Thật muốn tiến vào hân, thật muốn lập tức biến hân thành của mình!

Không thể khống chế được khoái cảm lan ra toàn thân, hưng phấn muốn phát cuồng, Tiểu giao trong cổ họng phát ra tiếng khàn khàn trầm thấp, giao vĩ nháy mắt quán lên thắt lưng Yến Chỉ Hoài.

Khoảnh khắc tiến vào khối thân thể kia, tất cả khoái cảm ùn ùn kéo tới, nó đã không thể thấy rõ biểu tình Yến Chỉ Hoài, chỉ biết dùng bản năng bắt đầu lượt động.

Nhưng vì sao Yến Chỉ Hoài từ đầu đến cuối, một câu cũng không nói?

Ý niệm này cũng bất quá chợt lóe rồi biến mất, Tiểu giao tưởng hân then thùng — ngày thường ngay cả chạm một chút đều muốn nhẫn nhịn, nay lại nằm dưới thân nó, mặc cho nó muốn làm gì thì làm, nhất định xấu hổ đến ngay cả nói cũng nói không được.

Vùi đầu vào cổ hân, Tiểu giao vừa thở hổn hển vừa đâm vào thân thể dưới thân thật mạnh, một bàn tay yêu thương đẩy ra sợi tóc ẩm ướt mồ hôi bên hai má hân, tay kia thì lần lên môi hân, sau khi nhẹ nhàng sờ vài cái, liền chọc vào, đùa bốn đầu lưỡi người nọ.

Ngón tay bị đầu lưỡi ướt nhuyễn liếm qua, sau đó lại nhẹ nhàng bao vây, cảm giác được ngậm rồi mút vào..... Thật quá tuyệt vời! Tiểu giao chỉ cảm thấy máu toàn thân cũng muốn nghịch lưu, hung hăng trồi sấp vài cái, trong đầu hiện lên một đạo bạch quang, cuối cùng tiết ra.

Thân thể mềm nhũn, dựa vào trước ngực Yến Chỉ Hoài, không ngừng thở phì phò, cả người đều không bình thường, linh hồn như muốn xuất ra, còn trái tim như muốn ngừng đập.

“Vui vẻ không?” Bên tai có thanh âm cười khê truyền đến, tràn ngập dụ hoặc, “Cứ như vậy, giống như người mong muốn, vĩnh viễn cũng không cùng hân tách ra, vĩnh viễn cũng không muốn tỉnh lại, được không?”

Tiểu giao há mồm vừa muốn nói: “Hảo.” Bỗng nhiên một bàn tay che lên, bịt kín miệng của nó, ngay trong nháy mắt này, thân mình bị đẩy mạnh sang bên cạnh, Tiểu giao còn chưa kịp phản ứng, liền nghe được Yến Chỉ Hoài quát một tiếng: “Phục!”

Bên tai truyền đến một tiếng hét thảm, Tiểu giao chỉ cảm thấy trước mắt tối đi, khi mở mắt, đã thấy phát trần trong tay Yến Chỉ Hoài đã quán lấy một đoàn hắc vụ, đoàn hắc khí kia giãy dụa vài cái, phát ra một tiếng cười khắc khắc quái dị: “Thất bại trong gang tấc, đáng tiếc..... Đáng tiếc.....” Dần dần hóa thành một làn khói nhẹ, tiêu thất đi mất.

Hắc ám thâm trầm nháy mắt bị ánh sáng xua tan, Tiểu giao mở mắt ngồi trên giường, Yến Chỉ Hoài quần áo lộn xộn đứng trước giường, trên vai cùng lưng có thể thấy rõ vết cào, cùng vết máu đỏ bừng, Tiểu giao sợ tới mức lập tức trừng lớn hai mắt.

Ai..... Là ai đã thương hân thành như vậy? Chẳng lẽ là mình sao?

Yến Chỉ Hoài quay đầu lại, đối diện với đôi mắt Tiểu giao vừa mê mang vừa hoảng sợ thất thố, khê thở dài. Tiểu giao bị vây trong Yểm Mị thuật, không thể thanh tỉnh, cũng không thể khống chế hành vi của mình, trong cả quá trình, thành ra cả người hẳn đều bị thương, nơi nơi đều là máu, nếu không phải có thể chất tiên gia, suýt nữa sẽ chống đỡ không nổi. May mắn ngay lúc nguy hiểm nhất, cuối cùng tìm ra chỗ Yểm Mị ẩn núp kia, nếu không khi Tiểu giao thật sự đáp ứng một tiếng ‘hào’ rồi, linh hồn liền bị Yểm Mị này bắt đi rồi.

Ngồi xuống đầu giường, hẳn vỗ nhẹ vai Tiểu giao. Tiểu giao run rẩy mở miệng: “Là ta làm sao..... Những vết thương trên người người.....”

“Là Yểm Mị.” Yến Chỉ Hoài trả lời qua loa, “Người ta đều trúng Yểm Mị thuật, suýt nữa không thể thoát thân. May mắn, hữu kinh vô hiểm.”

Tiểu giao xem xét biểu tình Yến Chỉ Hoài, thấy hẳn thần sắc bình thường, trong khoảng thời gian ngắn hồ đồ, không biết một hồi động tình cùng hẳn dây dưa kia, đến tột cùng là mộng hay sự thật. Muốn hỏi, lại không dám hỏi, đành phải trông mong nhìn hẳn. Yến Chỉ Hoài cười cười, nói với nó: “Ngủ đi, ngày mai chúng ta trở về Tê Long Sơn.”

“A?” Tiểu giao chần động, “ Quay về?”

“Ta đưa người về.” Yến Chỉ Hoài nằm xuống bên cạnh nó, khép lại hai mắt, “Ở nhân gian cũng du ngoạn hơn nửa năm, là lúc quay về. Phương pháp tu luyện đã dạy người, người nhớ kỹ chưa? Thời gian sắp tới, ta có việc phải về Thiên giới, người tự tu luyện, qua một khoảng thời gian ta sẽ đến thăm người.”

Tiểu giao ngây dại, sau một lúc lâu, mới thốt ra một câu: “Người, người phải rời khỏi ta?”

“Chỉ là tạm thời có việc nên trở về thôi.” Yến Chỉ Hoài nhu hòa, ngữ khí rất bình thường, “Đừng dỗi, ta nói rồi, sẽ trở về thăm người.”

Trái ngược với ngữ khí bình tĩnh của hẳn, chính là nội tâm kinh đảo hải lăng.

Tâm ma chưa được hóa giải..... Nếu không phải do đáy lòng hẳn chứa tâm ma, như thế nào bị Yểm Mị kia thừa dịp tấn công, hẳn nghĩ bản thân tu tiên đến nay, đã sớm tâm như chỉ thủy, nguy hiểm không kinh sợ, ai ngờ vẫn chưa đến cảnh giới cao nhất. Mà sau khi Tiểu giao trúng Yểm Mị thuật, lại cưỡng ép hẳn giao hợp, nếu mặc kệ nó tiếp tục dây dưa hẳn, chỉ sợ sau này sẽ là một tâm ma khác.

Hẳn phải quay về Lâm Hư cung bế quan mấy ngày, dốc lòng tu luyện, thẳng đến khi hóa giải tâm ma này, mới có thể xuất quan lần nữa. Về phần Tiểu giao, hẳn nuôi dưỡng nó lâu như vậy, cái gì nên dạy nó cũng đều dạy rồi, cho dù lúc này buông tay, cũng không đáng ngại. Chờ sau khi hẳn xuất quan, nói không chừng Tiểu giao đã trưởng thành, có khi lại là một điều may mắn.

hắc vụ: mây đen

tâm như chỉ thủy: tâm tĩnh lặng như nước.

kinh đảo hải lăng: sóng to gió lớn. ở đây ý là nội tâm YCH đang vô cùng hỗn loạn cùng sợ hãi.

hữu kinh vô hiểm: chỉ bị hoảng sợ chứ ko gặp nguy hiểm.

13. Chương 13: Đổi Thay

Yến Chỉ Hoài đuổi Tiểu giao về Tê Long Sơn, liền lập tức trở về Lâm Hư cung. Hẳn ở hạ giới mấy trăm năm, mỗi lần đều vội vàng quay về lấy đan dược rồi đi, ngay cả lời mời của tiên hữu các nơi, nếu có thể thoái thác liền thoái thác, Bạch Hạc đồng tử trong Lâm Hư cung nghĩ hẳn trở về liền phải rời khỏi, dứt khoát canh giữ ở phòng đan dược chờ hẳn. Ai ngờ Yến Chỉ Hoài nói một câu muốn bế quan tu luyện, nếu có khách đến chơi, đều từ chối khéo, ngược lại dọa Bạch Hạc đồng tử đến thót tim.

Vị chân quân này, thường ngày rất lười nhác, nếu không ở chỗ các vị tiên hữu phẩm trà uống rượu, thì ngồi ngây người trong Lâm Hư cung, nhàn đến mức vừa ngồi uống trà vừa ngắm sao, chưa từng nói qua muốn

tận lực bế quan tu luyện. Thấy vẻ mặt hần nghiêm túc, vội vàng hỏi có phải hần xảy ra chuyện gì tại hạ giới hay không, gấp phải yêu quái đáng sợ, làm hao tổn công lực tu vi, phải trở về bế quan tu luyện.

Yến Chỉ Hoài cười khổ một chút, lắc đầu, bảo Bạch Hạc đồng tử đừng lo lắng. Trong lòng nghĩ đến yêu quái lại thực sự gặp phải một con, nhớ lại lúc đưa Tiểu giao trở về, nó còn náo loạn làm đường về không được tự nhiên, trước khi chia tay tha thiết hỏi mình khi nào trở về Tê Long Sơn, Yến Chỉ Hoài qua loa an ủi nó, nói là tạm thời về Lâm Hư cung, xong việc sẽ đi tìm nó, sáng sớm thừa dịp Tiểu giao còn chưa dậy, liền vội vàng ly khai — chỉ sợ sau khi nó tỉnh lại không thấy mình, sẽ muốn giận dữ một trận.

Yến Chỉ Hoài hơi kiểm điểm một chút, quả thật bản thân nuông chiều Tiểu giao quá nhiều rồi. Huống chi hần cùng Tiểu giao..... Ngay cả da thịt chi thân cũng có, tuy rằng khi đó Tiểu giao trúng yểm mị thuật, thần trí không rõ ràng, cũng là bất đắc dĩ, nhưng mặc kệ nói như thế nào, hai người đã thực sự giao hợp, chiếu theo tính tình Tiểu giao, chắc chắn sau này muốn quần lấy hần, xa nhau một thời gian, đều tốt cho cả hai.

Định thần lại, Yến Chỉ Hoài phân phó Bạch Hạc đồng tử trấn giữ Lâm Hư cung, sau đó lập tức vào nội thất, đóng cửa ngồi xuống, chuyên tâm tu luyện.

Cái gọi là tu tiên bảy ngày, trên đời đã ngàn năm. Mặc dù không cần khoa trương như thế, nhưng trên trời một ngày, quả thực là mấy năm ở nhân gian. Yến Chỉ Hoài bế quan tu luyện cũng không biết qua bao lâu, khi đi ra tu vi đã lên cảnh giới mới. Khi hần đang lưỡng lự có nên về Tê Long Sơn nhìn một chút không, cố tình lại gặp Lăng Hoa tiên quân mời hần đi nghe Phật hội, nhiều ngày không nhận lời hảo bằng hữu, nên không tiện từ chối, liền đi theo, vì thế trì hoãn mấy ngày, đợi đến khi rảnh rỗi, bấm tay tính toán, chỉ sợ Tiểu giao đã lột da vài lần, bây giờ cũng nên sáu trăm tuổi rồi.

Giao sáu trăm tuổi, như vậy được coi là yêu thú trưởng thành. Mặc dù trong cảm nhận của Yến Chỉ Hoài, bộ dáng Tiểu giao vẫn là thiên chân vô tà, nhưng bây giờ gặp lại, không biết bộ dáng nó đã lớn lên ra sao. Yến Chỉ Hoài nghĩ, hơi có chút mong đợi, an bài một số việc vặt vãnh xong, liền rời Lâm Hư cung, lập tức hướng đến Tê Long Sơn.

Dọc theo đường đi nghĩ khi thấy Tiểu giao, không tránh được sẽ bị nó oán giận bực bội một phen, trách mình nhiều năm như vậy cũng không trở về nhìn nó. Bất quá Tiểu giao cũng dễ dỗ, sờ sờ đầu nó trấn an hai câu, sẽ ổn cả. Yến Chỉ Hoài cũng không lo lắng nhiều, trước khi đi còn tới chỗ Lăng Hoa tiên quân lấy một bình tiên dược tốt nhất, định chờ tới lúc gặp Tiểu giao, dụ nó vui vẻ.

Đến Tê Long Sơn, Yến Chỉ Hoài xuống khỏi đám mây, dừng trước sơn động quen thuộc. Ai ngờ vừa hiện thân, liền bị hai tiểu yêu cản đường, hỏi hần từ đâu đến, muốn tìm ai.

Yến Chỉ Hoài sửng sốt, trước mặt cách đó không xa là sơn động Tiểu giao, sao cảm thấy không giống trước kia? Đường như lớn hơn rất nhiều, ngoài động còn bố trí một cánh cửa, lại giống như một động phủ có quy củ.

Với lại..... Vài tiểu yêu canh giữ ngoài cửa lại là chuyện gì đây?

“Ta tới tìm cổ nhân, trong động phủ trước mặt, là ai cư ngụ?” Yến Chỉ Hoài nén nghi hoặc trong lòng, dò hỏi tiểu yêu đang ngăn hần.

Chẳng lẽ Tiểu giao đã rời khỏi động phủ, không ở đây nữa?

Tiểu yêu đánh giá hần từ trên xuống dưới vài lần, nói: “Đây là động phủ Thần giao Đại vương của chúng ta, người thường không được tùy tiện đi vào. Ta thấy ngươi lạ mặt, mới từ đỉnh núi xuống, muốn tới bái kiến Đại vương chúng ta sao?”

Thần giao Đại vương?

Yến Chỉ Hoài khóe miệng run rẩy một chút, cười nói: “Các ngươi Vị..... Thần giao Đại vương này, rất lợi hại sao?”

“Đương nhiên.” Tiểu yêu vô cùng ngạo mạn, liếc Yến Chỉ Hoài một cái, hừ một tiếng, nói, “Thần giao Đại vương chúng ta, chính là yêu quái lợi hại nhất Tê Long Sơn này, hai trăm năm trước đánh bại đầu lĩnh yêu tộc Hắc hổ Đại vương, từ đó về sau, liền trở thành Đại vương chúng ta.”

Ngụ ý, gã tựa hồ thập phần sùng bái Thần giao Đại vương này.

Lúc này Yến Chỉ Hoài đại khái cũng hiểu được Thần giao Đại vương này đến tột cùng là thần thánh phương nào, cười cười, nói: “Vây làm phiền người báo lại một tiếng, chỉ cần nói là có vị cố nhân họ Yến tới chơi, Thần giao Đại vương các người liền biết là ai.”

Tiểu yêu kia thấy hần khí chất bất phàm, cũng là không dám thất lễ, quay đầu nói hai câu với vài tiểu yêu khác canh giữ ở ngoài động, muốn Yến Chỉ Hoài ở ngoài động chờ một lát, liền đi vào trước.

Yến Chỉ Hoài đứng tại chỗ cũ, đợi trong chốc lát, tiểu yêu kia đi ra, nói với hần: “Đại vương chúng ta phân phó mang người vào, đi theo ta.”

Ngữ khí của gã cũng không có bao nhiêu khách khí, Yến Chỉ Hoài giật mình, cũng không nghĩ nhiều, liền theo gã đi vào. Cửa động mở ra, Yến Chỉ Hoài bước vào, liền phát hiện quả nhiên sơn động này hoàn toàn không giống trước kia. Khắp nơi đều là đường, lớn gấp mấy lần không nói, vừa tiêu sái đi hết một con đường, lại gặp một cánh cửa, hai yêu quái tay cầm đuốc canh giữ ngoài cửa, tiểu yêu dẫn đường nói vài câu với bọn họ xong, một yêu quái liền đẩy cửa ra, cho bọn họ đi vào.

Lúc đầu Yến Chỉ Hoài còn mang theo ý cười thản nhiên, vừa thấy được tình hình trong động, tươi cười kia liền thoáng chốc cứng ngắc.

Trước mắt hần là một tòa động phủ bố trí hoa lệ, trên vách động còn được khảm minh châu, chiếu sáng cả động, không biết kiếm từ đâu ra. Giữa trung tâm bày một nhuyển tháp, được phủ da thú thuần hắc, một nam tử đang lười biếng nửa nằm, ngọc quan hoa phục, trường mi kéo dài vô tận tóc mái, mắt phượng lưu chuyển, chu thân mỉm cười, hơi nhướng mắt nhìn hần.

Khuôn mặt mơ hồ nhưng quen thuộc kia, lại cảm thấy có chút xa lạ.

Namtử có diện mạo hoa lệ khoan thai, yêu khí rất mạnh, bên tay trái là một nữ yêu dung mạo yêu dã, đang quạt cho y, bên chân một nữ yêu khác mặc hồng y nửa quỳ, đấm chân y.

Mà ở phía trước y, là một nữ yêu nửa ngồi, vai lộ ra một nửa, mặc sa y, đang nũng nịu cầm bầu rượu, rót một chén rượu, đưa tới trước mặt nam tử, cười duyên uy đến bên môi y.

Yến Chỉ Hoài mắt thấy y mỉm cười nắm cổ tay nữ tử, cúi đầu nhấp một ngụm, rồi mới chuyển tầm mắt hướng về hần, nói: “Ta nghe có cố nhân tới chơi, còn tưởng là ai đến — nguyên lai là người. Ai nha, mấy trăm năm không gặp, ta thiếu chút nữa đã quên người là ai rồi.”

Mấy nữ yêu sau lưng y đều cười trộm, trong đó có một người vô cùng kiều mỹ, liếc Yến Chỉ Hoài một cái, tiến đến bên tai nam tử, không biết nàng nói câu gì, ý cười bên môi nam tử càng sâu, ánh mắt nhìn Yến Chỉ Hoài trở nên ngả ngớn.

“Hiếm khi người đến thăm ta, vậy lưu lại mấy ngày đi, để ta làm hết trách nhiệm của chủ nhà.” Namtử lười biếng ngoắc tay, “Tiểu Man, người dẫn hần xuống, tìm phòng sạch sẽ cho hần ở, không được chậm trễ.” Lại cười cười với Yến Chỉ Hoài, rất tùy ý nói, “Ta còn chút việc, không tiện thiết yến chiêu đãi người. Người đi xuống nghỉ ngơi trước, ngày khác sẽ ôn chuyện cùng người, được không?”

Một nữ yêu phía sau đáp lại, đi tới phía trước, muốn dẫn Yến Chỉ Hoài xuống. Yến Chỉ Hoài lui từng bước về phía sau, vẻ mặt đã khôi phục bình thường, làn mi khẽ nhú, cười nói: “Ta không biết bây giờ Thần giao Đại vương đã oai phong như thế, lại đột nhiên tới đây. Đại vương công việc bận rộn, ta không dám quấy rầy, như vậy được rồi, hôm khác rảnh rồi chuẩn bị hậu lễ thoả đáng, lại đến bái kiến Đại vương.”

Thần sắc nam tử biến đổi, còn chưa kịp mở miệng, Yến Chỉ Hoài đã xoay người, thân hình nhoáng lên một cái, ra khỏi động phủ, bước thẳng lên mây bay đi.

E hèm, bé công này đúng là đùa với lửa rồi, ta iu nhất thụ cá tính như vậy nè, ko thêm ghen, đi kiếm đứa khác lun.

PS: com bầu 1 phiếu đi bà con, ko là giống Chúc nữ mỗi tháng chỉ dc đọc DL 1 lần thui đấy.

14. Chương 14: Giận Dỗi

Yến Chỉ Hoài rời khỏi động phủ của thần giao Đại vương kia, chậm rãi đằng vân, không bao lâu liền nghe được phía sau vang lên tiếng xé gió vội vã đuổi theo. Khóe môi hắn chậm rãi cong lên, bay hơi chậm lại, ai ngờ người nọ cũng chậm lại, không xa không gần bám theo sau.

Yến Chỉ Hoài hơi nhíu mày, quay lại nhìn, liền thấy thần giao Đại vương kia bất an nhìn hắn, vừa thấy hắn quay lại, lập tức giả bộ không thèm để ý, ngẩng nhìn xung quanh, coi như chỉ là tiện đường nên mới đi theo phía sau hắn. Yến Chỉ Hoài dở khóc dở cười, nghĩ thầm mới qua mấy trăm năm, tính tình thay đổi, cũng không huyền ảo giống như trước đây – y đang chờ hắn chủ động xuống nước đi?

Mới nghĩ đến việc bản thân bỏ y lại Tê Long Sơn, chạy về Lâm Hư cung bế quan, một lần đi là mấy trăm năm, suốt thời gian đó đúng là cũng không một lần trở về thăm y, khó trách sao Tiểu giao lại phát cáu. Y là cố ý phô trương thanh thế cho hắn xem, một đồng thư yêu tinh oanh oanh yến yến vây quanh, còn lãnh đạm với hắn – đây không phải là muốn chọc giận hắn sao? Yến Chỉ Hoài nghĩ mới mấy trăm năm không gặp, Tiểu giao lại có tiền đồ, tự phong thần giao Đại vương, ở Tê Long Sơn hô phong hoán vũ, còn dùng đủ cách chọc giận hắn, nếu đổi lại là trước kia, y sao có gan như vậy?

Núi không theo ta, thì ta đành theo núi. Thần giao Đại vương này không giống trước kia, đành phải cho y cái thang để xuống. Yến Chỉ Hoài thầm thở dài, nở nụ cười, chủ động bay về phía thần giao Đại vương kia: “Đại vương đang tự mình đi tuần sơn sao?”

Thần giao Đại vương đỏ mặt, ra vẻ trấn định: “Đúng, đúng vậy. Bản Đại vương mỗi ngày canh giờ này đều phải đi tuần tra một lần, miễn cho có yêu tinh không có đầu óc quấy rối ở địa bàn của bốn vương.” Lại trộm ngắm Yến Chỉ Hoài một cái, ho khan một tiếng, giả bộ vô ý hỏi, “Người..... phải đi về sao? Không phải ta đã nói, nếu đến đây rồi, sao không ở lại động phủ của ta một thời gian?”

Yến Chỉ Hoài ngoan ngoãn đáp: “Đại vương đang sự vụ quán thân, tiểu tiên sao lại không biết xấu hổ mà quấy rầy? Hơn nữa, không phải Đại vương ngay cả ta là ai đều suýt nữa quên rồi hay sao?”

Hắn một lời một cái “đại vương”, vẻ mặt cũng thực cung kính, nhưng càng như vậy, sắc mặt thần giao Đại vương kia càng trở nên khó coi, nhất thời một câu cũng không nói nên lời. Mắt thấy Yến Chỉ Hoài cười cười, xoay người muốn đi, rốt cuộc bất chấp sĩ diện, vội vàng kéo hắn lại: “Không được đi!”

Yến Chỉ Hoài nhíu mày, tựa tiểu phi tiểu nhìn y: “Đại vương còn có phân phó gì?” (tựa tiểu phi tiểu: như cười như không, nửa đùa nửa thật)

Thần giao Đại vương mặt đỏ tai hồng hướng hắn trách móc: “Không được gọi ta Đại vương!”

“Ôi chào?” Mặt Yến Chỉ Hoài lộ vẻ kinh ngạc, “Nay Đại vương đã là thủ lĩnh toàn bộ yêu tộc Tê Long Sơn, không gọi người là Đại vương, vậy gọi người là gì?”

Thần giao Đại vương dậm chân la lên: “Người..... Người cố ý chọc ta! Lúc trước là ai nói sẽ về thăm rồi đi? Người vừa đi là ba trăm năm, sao không ngắm lại ta cảm thấy thế nào!”

Yến Chỉ Hoài thở dài: “Ta thấy hiện tại người rất tốt mà? Ngay cả Đại vương cũng lên làm rồi, ít nhất cũng có vài Vương phi đi?”

Sắc mặt Thần giao Đại vương trắng bệch, gương mặt nói lỏng tay ra, nhỏ giọng nói: “Không có đâu.....” Lại lén lút nhìn nhìn Yến Chỉ Hoài, “Người thấy bên người ta..... có nhiều nữ yêu vây quanh, nên sinh khí phải không?”

Yến Chỉ Hoài ngẩn ra, dù là công lực thâm hậu, cũng bất giác hơi hơi đỏ mặt, vội vàng trấn định thần sắc, cười cười nói: “Vì sao ta phải sinh khí? Năm đó ta bỏ lại người, là vì phải về Lâm Hư cung bế quan tu luyện, bây giờ không phải ta vừa xuất quan đã tới nhìn người sao? Mấy trăm năm không gặp, tu vi của người lại tiến thêm một bước a, ta thay người cao hứng còn không kịp, sao lại sinh khí chứ?”

Hắn tránh nặng tìm nhẹ, khinh miêu đạm tả chuyển đề tài. Thần giao Đại vương buồn bực nhìn hắn, ấp úng một lúc, đang định mở miệng muốn hắn lưu lại, lại có một tiểu yêu đuổi tới, vừa tìm kiếm vừa la hét: “Đại vương, không tốt rồi, Ngọc Cơ nương nương nói nàng đau bụng, đau đến chết đi sống lại, cầu Đại vương trở về nhìn nàng!” (khinh miêu đạm tả: nhẹ nhàng như không)

Sắc mặt Yến Chỉ Hoài hơi đỏ: “Ngọc Cơ..... Nương nương?” Lập tức hướng về Thần giao Đại vương cười cười, “Đại vương vẫn nên nhanh chóng quay về đi, nương nương của người nếu đau đến chết đi sống lại thì không ổn a.”

Thần giao Đại vương giận tím mặt quay đầu: “Bụng đau để nàng tự xoa! Không thấy ta không rảnh sao?” Vừa quay đầu lại, trước mắt đâu còn thân ảnh, Yến Chỉ Hoài lại không nói một tiếng liền tiêu thất!

Thần giao Đại vương tức giận muốn nổi khùng. Thật vất vả chờ người đến đây, mấy trăm năm oán khí khó tiêu tan, thậm chí phô trương một lần chọc tức hắn, cố ý kêu mấy nữ yêu mà bình thường ngay cả nửa con mắt cũng không nhìn, lộ ra chút tư thái thân mật, muốn nhìn bộ dáng vị thần tiên kia ăn dấm chua.

Ai ngờ hắn chế giễu, không buồn cũng không giận, cười tiêu sái nói đi là đi – đợi mấy trăm năm mới tái kiến, sao có thể thả hắn đi như vậy? Minh đuổi theo còn chưa nói được mấy câu, liền bị tiểu yêu không đầu óc này quấy nhiễu.

Xong rồi, Yến Chỉ Hoài sẽ không nghĩ y thật sự cưới nương nương gì đi? Thượng thiên minh giám, mấy trăm năm nay y thủ thân như ngọc, đám thư yêu này một ngón tay y cũng chưa đụng tới! (thủ thân như ngọc: nói cách khác là giữ trinh tiết) (zoe: => bé công này ngoan quá đi a

nhéo má *xách dép dzot lẹ*)

Tiểu yêu thở hổn hển đuổi kịp, bị thần giao Đại vương tức giận mắng, mờ mịt không biết làm sao, chỉ thấy Đại vương nhà gã hỗn hển bay đi, tựa hồ đuổi theo vị “cố nhân” kia.

Thần giao Đại vương truy tìm phụ cận Tê Long Sơn một vòng, cũng không tìm được bóng dáng Yến Chỉ Hoài, thẳng đến chạng vạng mới ủ rũ trở về động phủ. Đám nữ yêu ngày thường nhìn quen biểu tình lãnh đạm của y, hôm nay thật vất vả y đổi tính, còn phân phó các nàng tới hầu hạ, họ tưởng rằng cơ hội của mình đã tới, vừa thấy y trở về, một đám vẻ mặt xuân sắc nghênh đón, lại bị Thần giao Đại vương mất kiên nhẫn đẩy ra.

“Tránh ra, đừng làm phiền ta.”

“Đại vương.....” Trong đó có một nữ yêu thật cẩn thận nhìn y, “Ngài có chuyện gì không hài lòng ư?”

Thần giao Đại vương cau mày không để ý tới nàng, bỗng nhiên vung tay lên, gọi vài tên thủ hạ đắc lực, phân phó bọn họ: “Bắt đầu từ ngày mai, gia tăng tuần sơn, nếu nhìn thấy vị nam tử hôm nay đến động phủ của ta, lập tức bẩm báo bốn vương.”

Vài tên yêu quái gặt đầu lĩnh mệnh rồi lui ra ngoài. Một tiểu yêu giữ cửa lặng lẽ lau mồ hôi lạnh trên đầu, trong lòng nghĩ, nguyên lai nam tử tự xưng là cố nhân của Đại vương kia, quả thật không gạt người. Đại vương rõ ràng khẩn trương như thế, vì sao ngay từ đầu lại bày ra bộ dáng không chút để ý, thuận miệng phân phó mình mang nam tử kia tiến vào, hại mình còn tưởng là tiểu nhân vật không quan trọng, một chút cũng không khách khí với người ta.

Đại vương nhà gã thật sự là khẩu thị tâm phi a! (khẩu thị tâm phi: miệng nói một đằng, tâm nghĩ một nẻo)

Qua vài ngày, có tiểu yêu báo cáo thần giao Đại vương, nói tên nam tử kia vẫn chưa rời khỏi Tê Long Sơn, hẳn tìm một sơn động vào ở.

Thần giao Đại vương sững sốt, thần sắc lập trở nên tức khó coi. Rõ ràng không có rời đi, vì sao không chịu ở lại động phủ của y, lại muốn chạy đến sơn động khác ở? Quả nhiên hắn vẫn sinh khí?

Nhưng y không nghĩ nhiều, lập tức chạy tới sơn động theo như lời của tiểu yêu kia, vừa thấy Yến Chỉ Hoài lại ở trong sơn động cũ nát như vậy, y vừa đau lòng vừa giận dữ, đứng ngay cửa động dỗi không chịu đi vào.

Yến Chỉ Hoài ngồi trong động, mở mắt thấy có người đứng chỗ cửa động, hắn liền biết là ai. Khóe môi hơi nhếch lên, đi ra: “Người đến rồi?” Vẻ mặt rất thần nhiên, vẫn chưa có nửa phần sinh khí.

Thần giao Đại vương ban đầu chuẩn bị vài lí do thoái thác, thấy Yến Chỉ Hoài tự nhiên như thế, y lại không biết muốn nói gì. Sau một lúc, mới lắp bắp: “Người, sao người ở lại nơi này, cũng không chịu ở chỗ của ta?”

Yến Chỉ Hoài thở dài: “Người quên rồi sao, đây là sơn động sau khi ta gặp người lần đầu, rồi bắt người về đây ở.”

Thần giao Đại vương sững sốt, thần sắc hoảng hốt, nhìn kỹ sơn động kia vài lần, chậm rãi lộ ra một nụ cười: “Thì ra người còn nhớ rõ.”

Nội tâm y một trận âm áp, nguyên lai mọi chuyện của bọn họ trong lúc đó, Yến Chỉ Hoài vẫn chưa từng quên một phần. Đi tới muốn dắt tay hắn: “Nơi này cũ nát như thế, người vẫn nên ở chỗ ta đi.”

Yến Chỉ Hoài cười cười, giãy khỏi tay y: “Chỗ người ta ở không quen, ở đây mấy ngày, ta sẽ quay về. Sau này ta rảnh rỗi, lại đến thăm người.”

Sắc mặt Thần giao Đại vương đại biến: “Người lại muốn đi?”

Yến Chỉ Hoài nhẹ giọng nói: “Bây giờ người coi như đã đắc đạo thành Thần giao, cho dù không có ta, cũng có thể tự tu luyện. Ta lưu lại có ý nghĩa gì? Ta đáp ứng người, về sau sẽ thường xuyên đến thăm người.”

Thần giao Đại vương lạnh lùng nhìn hắn: “Nếu người lại đi, sau này đừng trở lại nữa. Ai hiềm lạ người ở Tê Long Sơn mấy ngày? Ai hiềm lạ người lúc nhàm chán liền đến thăm ta? Yến Chỉ Hoài, nếu người còn dám bỏ rơi ta, ta sẽ dẫm lên ma đạo, không tu thành thần long, người liền nhìn ta tu thành một nghiệt long phá hoại thế gian đi.”

Yến Chỉ Hoài không khỏi biến sắc, còn chưa kịp mở miệng, thần giao Đại vương kia đã hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

15. Chương 15: Cái Gì !!! Xung Hả !?!

Thần giao Đại vương nói lời ngoan độc xong, trở lại động phủ không bao lâu liền bắt đầu hối hận. Ở chung với Yến Chỉ Hoài lâu như vậy, còn không biết tính tình hắn là loại ăn mềm không ăn cứng sao? Minh nhất thời xúc động nói lời ngoan độc như vậy, nếu chọc Yến Chỉ Hoài nổi giận rồi, nếu thật sự mắc kệ hắn, mọi chuyện hỏng bét hết thì sao? Sớm biết vậy mình nên ăn nói ngon ngọt, hống Yến Chỉ Hoài đồng ý ở lại Tê Long Sơn này nhiều ngày một chút, đến lúc đó từng bước làm hắn tâm động, thời gian nhiều như vậy, còn sợ mình không có cơ hội sao?

Y càng nghĩ càng chán nản, chờ lát nữa sẽ đi tìm Yến Chỉ Hoài, lại sợ hắn giận dữ không để ý tới mình, còn nói như vậy thật tuyệt, chẳng lẽ đi nói với Yến Chỉ Hoài, đó là đùa giỡn sao? Mặt mũi Thần giao Đại vương còn để vào đâu được nữa a.

Muốn đi cầu hắn lại không muốn mất thể diện, không đi tìm hắn trong lòng lại khó chịu, Thần giao Đại vương tự giam mình trong động phủ, không ăn cũng không uống, làm bọn thủ hạ đều sợ hãi, không biết Đại vương đang bị gì nữa. Liên tục ba ngày, thấy Đại vương bọn họ vẫn nhốt mình trong phòng không chịu đi ra, vài tiểu yêu không có cách nào khác, đành phải đi tìm Ngọc Cơ nương nương thương lượng.

Ngọc Cơ nương nương này, vốn là một khối Ngọc Thạch thiên nhiên ở Tê Long Sơn, hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, tu thành hình người. Nàng không chỉ có dung mạo xinh đẹp, lại thập phần thông minh, năm đó bị hắc hổ tinh xưng vương xưng bá Tê Long Sơn coi trọng, ép buộc cướp về làm thiếp, may mắn Thần giao Đại vương đánh bại hắc hổ tinh kia, nên mới giúp nàng không gặp nguy hiểm. Từ đó nàng liền toàn tâm toàn ý với Thần giao Đại vương, thậm chí ở lại phụng dưỡng y, chỉ tiếc hoa rơi cổ ý nước chảy vô tình, mặc dù Thần giao Đại vương giữ nàng lại, nhưng cũng không sủng ái nàng bao nhiêu. Chính là nàng thông minh hơn các nữ yêu khác một chút, biết cái gì nên nói cái gì không nên nói, ít khi chọc giận Thần giao Đại vương, lại có thể thay y chia sẻ chút sự vụ, bởi vậy Thần giao Đại vương phá lệ thân cận nàng hơn. Thời gian trôi qua, đám yêu quái thủ hạ của Thần giao Đại vương liền coi như nàng là sủng cơ của Thần giao Đại vương, thấy Đại vương có chuyện gì phiền lòng, sẽ đi tìm nàng ra chủ ý.

Ngọc Cơ nương nương nghe tiểu yêu báo lại xong, tự nhiên cũng lo lắng vạn phần, vội vàng đi chỗ Thần giao Đại vương tìm y. Thần giao Đại vương trong lòng đang phiền, thấy nàng, không kiên nhẫn nói: “Người tới làm gì? Đi ra ngoài!”

Ngọc Cơ tiến tới trước, cười nói: “Đại vương có chuyện gì không hài lòng, nói ra cũng tốt, Ngọc Cơ mới có thể giúp người ra chủ ý, tội gì hành hạ thân mình như vậy?”

Thần giao Đại vương lạnh lùng: “Người có thể ra chủ ý gì? Ta đã đắc tội người mà ta để ý nhất, bây giờ hãn cũng không chịu tới gặp ta, người có nghĩ ra biện pháp gì không?”

Ngọc Cơ nương nương vừa nghe, nội tâm nhin không được ghen tị vạn phần, thầm nghĩ là yêu tinh phương nào, khi nào mị hoặc được Đại vương, mà mình lại không biết? Cố gắng lộ ra bộ dáng trấn định, khẽ cười nói: “Chuyện này có khó gì, Đại vương đi xin lỗi một tiếng, dễ dàng sẽ hòa hảo ngay thôi.”

Thần giao Đại vương hừ một tiếng, không đáp lại, sau một lúc mới nói: “Hãn cũng không phải nữ nhân, sao có thể dễ dàng liền hòa hảo được.”

Ngọc Cơ nương nương vừa nghe, lập tức nhẹ nhàng thở ra, nghĩ rằng thì ra không phải nữ yêu, vậy liền dễ xử lý rồi, Đại vương coi trọng người nọ như thế, chắc là bạn tâm giao cảm tình rất tốt? Nghĩ nghĩ, nàng lại thấp giọng cười nói: “Đại vương không chịu đi gặp người nọ, vừa hận hãn không đến, liền nhốt mình trong phòng tức giận cũng vô ích. Như vậy, Ngọc Cơ có một biện pháp, nhất định có thể làm người nọ chủ động tới gặp Đại vương.”

Thần giao Đại vương vừa nghe, lập tức từ trên tháp ngồi lên, vừa mừng vừa sợ nói: “Thật sao?”

Ngọc Cơ nương nương hé miệng cười: “Tất nhiên là thật a.” Thì thầm một hồi, Thần giao Đại vương đang nhú mày dần dần thả lỏng, đến cuối cùng lại bật cười, nói: “Quả nhiên là hảo kế.”

Cho Ngọc Cơ nương nương lui xuống, y vừa cẩn thận suy nghĩ nửa ngày, biện pháp tuyệt diệu như vậy sao không sớm nghĩ ra? Thần giao Đại vương vội vàng kêu vài tên thủ hạ tới, dặn dò một phen, cũng không để ý vài tên tiểu yêu hai mặt nhìn nhau vẻ mặt nghi hoặc, y vô cùng cao hứng phất tay kêu bọn họ lập tức đi làm, bản thân thì ngồi lại nhuyến tháp, cầm gương đồng, bắt đầu ở trên mặt, trên người bắt đầu bôi bôi tô tô. (zoe: thần giao đại vương hảo mắt mặt nha ==)

Yến Chỉ Hoài ngồi trong sơn động, yên lặng suy nghĩ lời nói của Tiểu giao trước khi đi. Xem ra Tiểu giao tức giận hãn năm đó rời đi quá lâu, ngày tháng trôi qua liền trở thành chấp niệm. Hãn đã nói chỉ ở vài ngày liền quay về, lại không hề về thăm, người nọ tự nhiên phát cáu nói cái gì nếu hãn dám rời đi, sẽ bước lên ma đạo tu thành nghiệt long cho hãn xem — chẳng lẽ tu hành của Tiểu giao, lại vì hãn mà bị hủy đi?

Yến Chỉ Hoài cảm thấy mình cũng không nói cái gì quá đáng, bây giờ Tiểu giao thật sự không cần hãn nữa, cho dù không có hãn ở bên cạnh, bốn trăm năm sau cũng vẫn có thể tu thành long. Hãn đã đáp ứng sẽ thường xuyên đến thăm y, còn chưa đủ sao? Nếu cứ sống như trước đây, ngày đêm gần nhau, Tiểu giao lại theo hãn càn quấy, chẳng phải hãn lại cho mình một cái tâm ma tiếp theo? Vì hãn sợ cả hai dây dưa quá sâu thì tương lai không thể tách ra, mới nghĩ nhanh chóng rời xa y một chút, miễn cho bản thân cùng Tiểu giao đều rơi quá sâu. Ai ngờ lại phản tác dụng, Tiểu giao trời sanh tính tình bướng bỉnh, chỉ sợ y nói được làm được, nếu y thật sự nhập ma đạo, một phen khổ tâm mà hãn giúp y tu hành chẳng phải hoàn toàn uổng phí rồi sao.

Yến Chỉ Hoài cũng từng nghĩ tới cứ tiếp tục như thế không phải cách hay, chỉ bằng tàn nhẫn một lần, khi đã ra đi, thời gian trôi qua, có lẽ Tiểu giao sẽ không còn chấp nhất hãn như thế nữa. Nhưng mà..... Ba trăm năm đã trôi qua, Tiểu giao vẫn chưa từng quên hãn một ngày, làm sao hãn đi được? Hãn biết rõ nếu không ngừng lại, sau này nhất định rất rắc rối, Yến Chỉ Hoài vẫn không đành lòng cứ như vậy phất áo ra đi. Hay là chủ động đi xem y, cùng lắm cứ đáp ứng y trước, tạm thời ở lại Tê Long Sơn một thời gian, chuyện về sau..... Về sau lại từ từ nghĩ cách giải quyết. Hạ quyết tâm xong, đứng dậy ra cửa động, đã thấy một trận bụi mù cuộn cuộn, bay về phía sơn động hãn ở. Tập trung nhìn kỹ, đó là vài tiểu yêu quái đang hoang mang rối loạn chạy vội tới, vừa thấy hãn, khóc lóc thảm thiết nói với hãn: “Tiên quân, không tốt rồi, Đại vương chúng ta bị trọng thương, sắp không sống nổi!”

Yến Chỉ Hoài nghe xong liền chấn động, vội vàng nói: “Sao lại như vậy? Ai đã thương Đại vương?”

Một tiểu yêu ấp úng: “Là..... Là một đại Ma quân từ núi khác tới, rất lợi hại, thừa dịp Đại vương nhà ta tuần sơn liền đánh lên sau lưng... Ai nha, Đại vương nhà ta sắp không được, tiên quân còn hỏi nhiều như vậy, mau mau đi cùng chúng ta!” Dứt Yến Chỉ Hoài bay đi.

Yến Chỉ Hoài lo lắng, đi theo bọn họ đến động phủ Thần giao Đại vương, lập tức bị đưa vào một gian phòng bố trí hoa lệ trong sơn động, thấy người nằm trên nhuyến tháp đang hấp hối, y vừa thấy hãn, vội vàng trèo lên người.

Tiểu yêu dẫn đường đóng cửa lui ra ngoài, Yến Chỉ Hoài đến bên tháp: “Người bị thương sao? Rốt cuộc gặp ma đầu lai lịch ra sao, có thể khi dễ người thành như vậy?”

Nói xong liền muốn xốc chần lên xem xét thương thế của y, Thần giao Đại vương giãy dụa, khi hấn xốc chần lên nhìn, Yến Chỉ Hoài không khỏi hít một ngụm khí lạnh — sao thê thảm quá vậy?

Chỉ thấy trên mặt Thần giao Đại vương nơi nơi đều là vết thương, ngay cả trên người cũng chẳng chít vết thương, rất thê thảm. Yến Chỉ Hoài rất đau lòng, mở miệng nói: “Người nghỉ ngơi trước, ta trở về lấy chút đan dược đến chữa thương cho người.”

Thân mình vừa động, liền bị kéo lại. Thần giao Đại vương lăm bầm: “Người đừng đi.....”

Yến Chỉ Hoài quay đầu lại, dỗ y: “Ta không đi, ta chỉ đi lấy chút đan dược.....”

Thần giao Đại vương vẻ mặt thê lương: “Ta sắp chết..... Người còn nhẫn tâm muốn đi sao?”

Yến Chỉ Hoài khẽ cau mày, lại ngồi xuống bên người y, vừa cẩn thận xem xét vết thương trên người y, Thần giao Đại vương vội vàng thối lui, trốn vào trong chần, chỉ lộ ra cái đầu, ướm lệ nhìn hẩn: “Ta sắp chết.”

Yến Chỉ Hoài im lặng nhìn y.

“Ta..... Ta nghe nói ở nhân gian, nếu có người bệnh sắp chết, sẽ xung hỉ lấy may mắn.” Thần giao Đại vương ánh mắt bị thương, nói chuyện đứt quãng, “Nay ta..... Cũng sắp chết,có thể phải xung hỉ mới khỏi được” (xung hỉ: [qdnd /qdndsite/vi /91/68/75/75/75/182071/Default.aspx](http://qdnd/qdndsite/vi/91/68/75/75/75/182071/Default.aspx))

Yến Chỉ Hoài trầm tĩnh: “Vậy người muốn cách xung hỉ như thế nào?”

Thần giao Đại vương nôn ra hai bãi máu, mắt hạ xuống, ngữ khí thập phần thê thảm: “Ta biết người nhất định không muốn Xung hỉ, không thì người gả cho ta đi?”

Y đã chuẩn bị tốt chờ Yến Chỉ Hoài tức giận la mắng một chút, cũng chuẩn bị lại phun mấy bãi máu cho hẩn xem, chuẩn bị giả chết. Kết quả Yến Chỉ Hoài lại nở nụ cười.

“Hảo.” Y không dám tin nhìn người nọ mỉm cười gật đầu, “Xung hỉ phải không? Vậy người chuẩn bị tốt mũ phượng khăn hồng, chọn một ngày lành, ta nhất định thú người, Đại vương.”

Thấy Thần giao Đại vương trợn mắt há hốc mồm, Yến Chỉ Hoài ý cười bên môi càng sâu: “Không muốn sao? Quên đi, kỳ thật cảnh tượng Đại vương đầu đội mũ phượng, mặc áo tân nương gả đi, nhất định rất xinh đẹp.....”

Ai ngờ Thần giao Đại vương lại từ trên giường nhảy dựng lên: “Hảo, bốn vương gả cho người!” (zoe: mắt mặt quá đi =”=)

Tươi cười trên mặt Yến Chỉ Hoài cứng đờ.

“Người đã không muốn gả cho ta, ta đây gả cho người cũng giống nhau.” Thần giao Đại vương mở cửa phòng, cao giọng phân phó tiểu yêu canh giữ ở bên ngoài: “Chuẩn bị tiệc mừng, đêm nay bốn vương muốn thành thân.” Quay lại cười với Yến Chỉ Hoài, “Tiên quân, đừng trộm trốn đi, ai cũng biết tiên gia không nói đùa, không thể lật lọng a.”

Bỏ lại Yến Chỉ Hoài đang đại ra, y vui mừng đi ra.

16. Chương 16: Lừa Dối

Yến Chỉ Hoài hoàn toàn không đoán được Thần giao Đại vương này năng lực hành động lại mạnh như thế. Chỉ trong chớp mắt, Thần giao Đại vương liền từ bên ngoài quay vào phòng, đằng sau là hai tiểu yêu, trong tay đang cầm vật phẩm liên quan đến việc bái đường thành thân, nào là mũ phượng hỉ khăn*, nển đồ hỉ xứng*, đầy đủ mọi thứ. Yến Chỉ Hoài khóe miệng run rẩy, thầm nghĩ đây là đã sớm chuẩn bị tốt a?

Thần giao Đại vương ngồi xuống bên cạnh hẩn, phát tay kêu kia hai tiểu yêu ra ngoài chuẩn bị việc bái đường. Sau đó y cầm lấy mũ phượng, mỉm cười nói với Yến Chỉ Hoài: “Ta thấy không cần trang điểm, chúng ta cứ thay hỉ phục rồi chuẩn bị bái đường đi, phu quân.”

Một tiếng “Phu quân” này làm Yến Chỉ Hoài giựt mắt liên tục, không thể không quay đầu nói với Thần giao Đại vương: “Không phải người bị thương nặng sắp chết sao? Ta thấy khí sắc người rất tốt, đâu giống như phải vội vàng xung hỉ a?”

Thần giao Đại vương cười nói: “Tục ngữ nói, người gặp việc vui tinh thần sáng khoái, quả nhiên vừa có không khí vui mừng, thương thế của ta liền lành hơn phân nửa.” Vừa nói vừa khoác giá y của tân nương lên người, mừng rỡ xoay vài vòng trước mặt Yến Chỉ Hoài, “Phu quân thấy sao, ta đẹp không?”

Y vốn có diện mạo phong lưu, làm nổi bật một thân đồ thắm, không chút tục khí, ngược lại càng điểm lệ vô song. Yến Chỉ Hoài thấy hoảng hốt, lại không tự chủ được gật đầu: “Đẹp lắm.” Thấy mặt Tiểu giao lập tức lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, liền phục hồi tinh thần, ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói, “Đừng náo loạn nữa, mau cởi ra, chẳng lẽ người thật sự muốn cùng ta báỉ đường sao?”

Thần giao Đại vương ngẩn ra, lập tức tựa tiểu phi tiểu* nhìn hẩn: “Chẳng lẽ người nghĩ rằng ta đang nói đùa với người?”

“Người đường đường là Đại vương Tê Long Sơn, lại muốn làm tân nương tử gả cho ta? Người cũng không sợ bị nhóm yêu quái trong phạm vi vài trăm dặm chế giễu sao?” Yến Chỉ Hoài thấy Thần giao Đại vương kia mặc giá y, đội mũ phượng, lại cầm hỉ bào tân lang khoác lên người hẩn, không khỏi vừa trốn tránh vừa bất đắc dĩ mở miệng.

Thần giao Đại vương nở nụ cười: “Người đã chính mồm đáp ứng rồi, như thế nào, muốn đổi ý sao? Ta mặc kệ, ta đã phân phó phải đãi tiệc mừng, người không trốn được nữa rồi.” Vươn tay bắt lấy cổ tay hẩn, y tiến đến trước mặt hẩn, “Hơn nữa, ta còn không sợ bị người ta chế giễu, người sợ cái gì?”

Chỉ cần có thể lừa Yến Chỉ Hoài tới tay, làm tân nương tử có gì quan trọng? Y được Ngọc Cơ nương nương nhắc nhở là chỉ cần làm bộ trọng thương, Yến Chỉ Hoài nhất định sẽ lo lắng đến nhìn y. Nhưng lấy tu vi của Yến Chỉ Hoài, y có thể giả bộ được bao lâu? Sợ rằng một lát nữa sẽ lộ ra dấu vết, đã giả vờ thì phải giả vờ tới cùng, lừa Yến Chỉ Hoài xung hỉ xong – còn tưởng rằng hẩn sẽ không đáp ứng yêu cầu này, không ngờ Yến Chỉ Hoài nhất thời lòng dạ xấu xa, muốn nhìn y bị chê cười, thật sự đáp ứng rồi.

Hừ, nghĩ y không dám mặc giá y tân nương sao? Y thách yêu quái nào nhìn xong dám chê cười y? Đã báỉ đường thành thân, Yến Chỉ Hoài là người của y, về sau đừng hòng chạy trốn. Loại tiện nghi này, lý nào y lại không chiếm chứ?

Yến Chỉ Hoài thấy vẻ mặt y không báỉ đường là không được, liền thở dài, nói với y: “Người cũng biết ta là chân quân thượng giới, nhất cử nhất động, đều không thể gạt được thần tiên tuần tra. Ta cùng người báỉ đường thành thân, phạm vào đại giới thiên đình. Người muốn hại ta bị bắt về chịu phạt sao?”

Thần giao Đại vương biến sắc: “Cùng ta báỉ đường thành thân, liên quan gì đến đám thần tiên kia? Chuyện này lại không có thương thiên hại lí, bất quá là hai ta lấy cái danh phận cũng không được sao?” Tựa đầu ngực hẩn, buồn bã hờn dỗi, “Nếu không làm như vậy, ta sợ người ngày nào đó lại muốn rời đi. Người biết rõ ta thích người, nhiều năm như vậy chưa bao giờ thay đổi tâm ý..... Người lại nhẫn tâm đối xử với ta như vậy!”

Yến Chỉ Hoài nhẹ nhàng sờ sờ đầu y: “Tâm ý của người đối với ta, sao ta không biết chứ? Chính là ta đã có tiên thể, mà người bốn trăm năm sau cũng tu thành thần long. Tình chương không phá, đối với người ta đều không tốt – người nghe ta nói, ta đáp ứng không ly khai người, ở lại Tê Long Sơn này, cho nên người cũng đừng hồ nháo nữa, được không?”

Thần giao Đại vương dỗi hờn ngẩng đầu: “Tình chương không phá? Tình ý của ta đối với người, đối với người mà nói chẳng lẽ là ma chương? Nếu người vô tâm với ta, ta muốn người lưu lại có ích gì?” Quay đầu lạnh lùng nói, “Người đừng cho rằng ta vẫn là tiểu hài nhi cái gì cũng đều không hiểu không biết, bị người dỗ ngọt hai câu đầu óc liền choáng váng, ta thích người, muốn người, một đời một kiếp không rời không bỏ. Cái ta muốn là tình ý như vậy, người có hiểu không?”

Yến Chỉ Hoài kinh ngạc, nhưng nói không nên lời. Tiểu giao đối với hẩn là loại tâm ý nào, trong lòng hẩn thật sự hiểu rõ ràng hơn ai hết. Nay đối mặt với khí thế bức nhân của y, giả vờ ngu ngốc cũng không được mà trốn cũng không xong. Nếu nhẫn tâm cự tuyệt, chỉ sợ với tính tình Tiểu giao, thế nào cũng phải nháo đến long trời lở đất – huống hồ, hẩn cũng không nhẫn tâm cự tuyệt.

Kiếp trước cùng y dây dưa không dứt, chấp niệm thành cuồng, cuối cùng lại rơi xuống súc sinh đạo. Kiếp này nếu không gặp được hần, có lẽ y sẽ vẫn như cũ tự do tự tại sống trong Tê Long Sơn, làm Đại vương yêu quái uy phong lẫm lẫm. Hần tận mắt thấy Tiểu giao từ một oa nhi nói cũng nói không rõ, biến thành nam tử chấp nhất hần không chịu buông tay, tình duyên do hần mà sinh ra, sao hần không đếm xỉa đến được?

Người chứ có phải cỏ cây, ai có thể vô tình đây. Mặc dù hần là tiên, cũng không đạt đến mức tứ đại giai không chân chính. Mấy trăm năm qua ngày đêm ở chung, Tiểu giao là điểm yếu của hần, thả không đi, tránh không thoát. Bằng không sau khi hần xuất quan, ý niệm đầu tiên trong đầu là về Tê Long Sơn thăm y – Yến Chỉ Hoài không nhịn được cười khở một tiếng, còn nói là tâm ma của mình đã giải được, thì ra cho tới bây giờ cũng chưa từng trừ bỏ. Tứ đại giai không: thế gian tất cả đều là hư vô*

Chính là nếu có tình duyên, ma chương sẽ sinh ra, tiêu dao một lúc, cũng không thể tiêu dao cả đời. Nếu hần đã đáp ứng Tiểu giao, tương lai lúc bị trời phạt, Tiểu giao cũng phải bị phạt – hần lại thay y chần chừ không?

Chống lại đôi mắt kia đang chấp nhất nhìn hần, Yến Chỉ Hoài chậm rãi mở miệng: “Ta cũng không phải tảng đá, nếu không có chút tình ý nào với người, sao lại trở về đây? Chính là người nghe ta nói, nếu người chỉ cầu cùng ta bình thủy gặp nhau một lúc, ta có thể đáp ứng người, cùng người thành thân, bất chước phu thê nhân gian tương thủ – đến lúc đó nặng nhất ta bị bắt về thiên đình, chịu phạt nhận sai, nhập tủy luyện trì vong tẫn trước kia. Mà người bị đánh hồi nguyên thân, bị huỷ một thân tu hành, rơi vào luân hồi, quên hết tất cả về ta. Kết quả như vậy, người bằng lòng không?”

Sắc mặt Thần giao Đại vương thoáng chốc trắng bệch, như thế nào cũng không nói được một câu “Nguyện ý”.

“Hoặc là,” Yến Chỉ Hoài nhẹ giọng nói, “Ta cùng người tu hết bốn trăm năm cuối cùng, giúp người hóa rồng, đến lúc đó người ta đều là tiên quân thượng giới, thời khắc có thể gặp lại nhau, cũng gần gũi như bạn bè, người thấy thế nào?”

Thần giao Đại vương cầm chặt tay hần: “Thật sao? Chỉ cần ta tu thành thần long, vào thiên đình, người liền nguyện ý cùng ta trọn đời gần nhau, vĩnh viễn không chia ly?”

Yến Chỉ Hoài gật đầu.

“Người không lừa ta?”

Yến Chỉ Hoài cười một tiếng, thở dài nói: “Ta lừa người làm gì, tiên gia không nói đùa, nếu ta đáp ứng người rồi, tự nhiên sẽ không lừa người.”

Thần giao Đại vương quay đầu nhìn mấy hỉ vật trên giường, đấu tranh một lúc lâu, rốt cục nói: “Được, ta không bức người cùng ta thành thân, nhưng người phải đáp ứng ta, bốn trăm năm này, ít nhất phải ở lại bên ta, sao cũng không cho đi!” Cúi đầu, cắn chặt răng nói, “Ta sẽ không làm gì với người... Sẽ không hại người bị bắt về thiên đình chịu phạt.”

Yến Chỉ Hoài trong lòng đau xót, nhịn không được đưa tay ôm y vào lòng, giống như trước kia, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc y: “Ta đáp ứng người, lưu lại cùng người, sao cũng không rời đi. Chờ người đắc đạo, được phong làm long quân. Ta sẽ tới thủy phủ làm khách lâu dài được không?”

Thần giao Đại vương ngẩng đầu nhìn hần, quan sát một lúc. Sau đó y thật cẩn thận nâng mặt hần, nhẹ nhàng hôn lên môi: “Không được gạt ta.”

Yến Chỉ Hoài hơi đỏ mặt, cười nhẹ: “Ta chỉ sợ đến lúc đó người cưới Vương phi, bức bội ta quấy rầy thường xuyên, muốn đuổi ta cũng không đuổi đi được.”

Thần giao Đại vương hừ một tiếng: “Ta muốn thú cũng chỉ thú người. Thôi được, lần này ta liền tha cho người. Tương lai người không được quên điều hôm nay người nói. Nếu dám thất hứa, ta nhất định nhốt người lại thủy phủ của ta, cho người chỗ nào cũng không đi được!”

Y đứng dậy đi đến cửa phòng, kêu tiểu yêu canh giữ ở ngoài tiến vào, thu thập mũ phượng hỉ khăn đem đi, cũng hử bỏ tiệc mừng. Chỉ nói hôm nay không phải ngày lành tháng tốt, chuyện bái đường thành thân sau này lại nói. Đám nữ yêu vốn đồ kỳ vạ phần tự nhiên là cầu còn không được, vội vàng tiến vào thu thập

sạch sẽ tất cả hỉ vật. Nhưng thật ra không ai lưu ý đến Yến Chỉ Hoài, nghĩ rằng Đại vương giấu tân sủng yêu tinh ở nơi khác, nam tử này – chắc là muốn tới uống rượu mừng đi?

Yến Chỉ Hoài yên lặng nhìn bóng dáng Tiểu giao, trong lòng nhẹ nhàng thở dài, chậm rãi dời tầm mắt.

Càng lừa hẩn, có lẽ ngay cả mình cũng tự lừa mình luôn. Cầu không được một đời tiêu dao, chỉ ít cũng có thể quý trọng giây phút trước mắt.

Đây là tâm ma của hẩn, không cách nào giải được.

17. Chương 17: Đặt Tên

Tuy Yến Chỉ Hoài đã đáp ứng lưu lại, nhưng hẩn cũng không nguyện ý vào ở động phủ của Thần giao Đại vương. Hẩn là một tiên quân đã quen thanh nhàn tự tại, trời sanh tính tình thích yên tĩnh, ở trong một hang yêu quái ồn ào, làm sao hẩn chịu nổi. Thần giao Đại vương hiểu rõ điều đó, trực tiếp mang cái nhuyển thấp kia đến sơn động Yến Chỉ Hoài đang ở. Y phân phó nhóm yêu quái thủ hạ không có chuyện gì thì đừng đến quấy rầy. Về phần đám nữ yêu muốn đi theo hầu hạ y, cũng bị y đuổi về hết.

Ban đầu Yến Chỉ Hoài cũng không muốn thấy mấy nữ yêu xinh đẹp diễm lệ vây quanh y, nên cũng vui vẻ với quyết định này. Thần giao Đại vương khó khăn lắm mới có thể sống cùng hẩn, tự nhiên rất vui mừng, y liền quần quít lấy Yến Chỉ Hoài: “Người nên đặt tên cho ta đi?”

Yến Chỉ Hoài bật cười: “Nhiều năm như vậy mà người cũng không đặt tên cho mình sao?”

Thần giao Đại vương đỏ mặt, quay đầu nổi giận nói: “Năm đó người chê ta quá nhỏ, không chịu đặt tên cho ta. Bây giờ ta đã hơn sáu trăm tuổi, còn chưa có cái tên đăng hoàng nào.”

Yến Chỉ Hoài giễu cợt y: “Người không phải gọi là Thần giao Đại vương sao?”

Thần giao Đại vương giận dữ, xoay người không để ý tới hẩn. Yến Chỉ Hoài cười cười, xoay người y lại, đưa tay kết ấn, điểm vào mi tâm Tiểu giao, lẩm nhẩm pháp quyết. Một lát sau, hẩn nhẹ giọng nói: “Từ hôm nay trở đi, tên của người là Dung Sâm. Tên này sẽ theo người một đời một kiếp, người nhớ kỹ chưa.”

Tiểu giao giật mình một chút, yên lặng niệm hai lần, cười nói: “Tên này nghe hay lắm, sao người nghĩ ra được thế?”

Yến Chỉ Hoài khoanh tay tùy ý nói: “Tất nhiên là ta thiên tân vạn khổ nghĩ ra rồi.”

Dung Sâm, tên này như đã khắc vào tâm y, vô luận như thế nào cũng vô pháp xóa đi. Vạn sự vạn vật, một khi đã có tên, liền sẽ có trời buộc, huống chi hẩn dùng pháp ấn thêm vào, cho dù là bốn trăm năm sau Tiểu giao tu thành Thần long, thoát thai hoá cốt, tên này cũng không thay đổi.

Có lẽ tương lai, hẩn có thể tìm được bằng chứng y đã từng thuộc về mình trên người Tiểu giao, cũng chỉ là cái tên này mà thôi.

Dung Sâm vui mừng, nắm tay hẩn, năn nỉ: “Người kêu tên ta đi.”

Yến Chỉ Hoài nhìn y, dừng một chút, mỉm cười mở miệng: “Dung Sâm.”

Năm đó hẩn như thế nào cũng vô pháp kêu tên này, người nọ khóa hẩn ở đầu giường, bức hẩn gọi tên mình, mà hẩn chỉ quay đầu lạnh lùng trả lời: “Bệ hạ, thỉnh không cần ép ta nữa.”

Hẩn gọi y là bệ hạ, gọi y là hôn quân, lại chưa bao giờ gọi một tiếng “Dung Sâm”. Ai ngờ sau khi luân hồi chuyển thế, lại vẫn cùng gặp lại y, rõ ràng vẫn cùng một linh hồn, bất quá là thay đổi một thân xác, trước kia chết đi, lấy một loại phương thức khác lại dây dưa với hẩn lần nữa, nhưng hẩn không cách nào trốn chạy.

Có lẽ kiếp trước, hẩn cũng không phải là hoàn toàn chưa từng động tình. Nhưng mà hẩn không thể tha thứ những gì người nọ làm với mình, một chút tâm động kia, rốt cục cũng bị tan thành tro bụi. Tại thời khắc người kia uống rượu độc tự sát, hẩn mai táng thi cốt xong, từ đó cứ khám phá hồng trần, đi trên con đường tu đạo cầu tiên.

Thì ra bọn họ trong lúc đó, nếu đổi một bắt đầu khác thì sẽ không gặp cùng kết cục. Nếu trong chốn u minh quả thật có tơ hồng trói buộc, hẳn cùng với Dung Sâm, chỉ sợ đã buộc lên Tam Sinh Thạch, tháo không ra, không ngừng dây dưa.

Hắn chỉ là kêu một tiếng Dung Sâm, Tiểu giao liền lập tức vui vẻ ra mặt, quần quít lấy hắn muốn kêu nhiều thêm vài tiếng. Cuối cùng Yến Chỉ Hoài thật sự bức mình, xua y ra ngoài tự đi kiếm ăn. Dung Sâm lại không chịu đi, đang muốn chiếm thêm chút tiện nghi, lại nghe thấy ngoài động có người cười nói: “Ta trên đường đi qua nơi này, phát hiện tiên khí của người ngưng đọng trong núi nên tò mò lại nhìn. Ha, Lâm Hư a Lâm Hư, bảo bối yêu thú của ngươi là con giao này sao?”

Yến Chỉ Hoài cùng Dung Sâm sửng sốt, đã thấy trong ánh sáng, có người đang chậm rãi bước vào trong động, trường bào đỏ tươi, phiêu nhiên như tiên. Yến Chỉ Hoài kinh hãi, cười nói: “Lăng Hoa, là người sao?”

Người tới đúng là hảo hữu Lăng Hoa tiên quân của hắn, sắc mặt Dung Sâm hơi đổi, con ngươi trầm xuống, nhìn Lăng Hoa tiên quân từ trên xuống dưới, hơi thù địch mở miệng nói: “Người là ai?”

Lăng Hoa tiên quân cũng cao thấp đánh giá y một phen, quay đầu cười nói với Yến Chỉ Hoài: “Người vẫn không thích thứ hoa lệ, sao lại cố tình coi trọng yêu giao ăn mặc xinh đẹp như vậy?”

Thì ra sau khi Dung Sâm tự làm Đại vương Tê Long Sơn, nhóm thủ hạ thường xuyên tiến cống chút châu báu ngọc thạch cho y, y liền làm thành y phục hoa lệ trên quý mặc trên người, cảm thấy rất đẹp mắt. Vốn định thay Yến Chỉ Hoài làm vài bộ, kết quả bị hắn cự tuyệt không chút lưu tình.

Đối với thẩm mỹ của Dung Sâm, Yến Chỉ Hoài chưa bao giờ bình phẩm qua. Chính là trong mắt Lăng Hoa tiên quân, chỉ cảm thấy yêu giao này rất giống địa chủ mới phát tài chốn nhân gian, hận không thể mặc vàng mang bạc, toàn bộ gia sản đều mang trên người mới tốt. Trên đai lưng được khảm các loại bảo thạch, trên đầu còn cài một cây trâm lay động, trên người trái một khối ngọc bội, phải một chuỗi châu liên, cả người lấp lánh phát sáng, chói đến mức mắt người khác mở không nổi. Cũng không biết Yến Chỉ Hoài cả ngày ở với y, làm sao chịu đựng nổi nữa.

Dung Sâm vốn là yêu quái, không hiểu cái gì thanh nhã cao quý, chỉ cảm thấy mớ châu báu lấp lánh phát sáng đều thập phần đẹp mắt, mang trên người, đám thủ hạ đều khen ngợi cách ăn mặc của Đại vương làm cho dung mạo càng thêm chói mắt, hoa lệ cao sang. Y không rõ vì sao vị thần tiên đột nhiên xuất hiện phải tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn mình, bằng bản năng đã nhận ra nụ cười hàm chứa mỉa mai không có hảo ý, nhất thời thay đổi sắc mặt.

Yến Chỉ Hoài sợ y tức giận, vội vàng hống y: “Đây là hảo hữu Lăng Hoa tiên quân của ta, thuận đường đến thăm ta. Người về động phủ của mình trước đi, mang chút rượu và đồ nhắm sang đây, để ta chiêu đãi hảo hữu.”

Dung Sâm trừng mắt Lăng Hoa tiên quân một cái, mắt hững hờ về. Thấy thân ảnh y biến mất ở cửa động, Lăng Hoa tiên quân cười nói: “Tính khí thật không nhỏ.”

Yến Chỉ Hoài bất đắc dĩ nói: “Y lại chưa từng đắc tội người, cần gì thấy y liền chê cười y.”

“Ta thật sự rất giận mình.” Lăng Hoa tiên quân thu hồi vẻ mặt trêu tức, nói với Yến Chỉ Hoài, “Lấy tính cách của người, muốn thu một yêu thú làm tiên sủng, ta nghĩ không phải lộc cũng là linh quy, nên có chút phong cách cổ xưa, không đoán được lại là một yêu giao.”

“Giao thì sao? Y đã có sáu trăm năm đạo hạnh, tu thêm bốn trăm năm, liền có thể hóa rồng. Đến lúc đó ta chỉ sợ người muốn cũng không kịp.” Yến Chỉ Hoài cười một tiếng, tùy ý nói.

“Hóa rồng? Người nói nghe dễ quá.” Lăng Hoa tiên quân nhìn hắn, lắc đầu nói, “Hạ giới có bao nhiêu loài bò sát không phải thiên tân vạn khổ muốn tu thành long thân? Cá chép còn phải nhảy qua Long môn, đắc đạo được bao nhiêu? Người ở tiên giới mấy trăm năm, có từng gặp qua yêu thú nào hóa rồng chưa?”

Yến Chỉ Hoài hạ mắt không nói.

“Long tộc luôn luôn cao ngạo, tôi không chấp nhận được dị chủng hỗn tạp. Thiên Tru kiếp Lôi Trảm ngàn năm một lần, thần tiên cũng khó tránh nổi, vì muốn chặt đứt ý niệm trong đầu đám yêu thú vọng tưởng

tiến vào Long tộc.” Lăng Hoa tiên quân thở dài, “Bằng không vì sao Long tộc cũng là họ hàng của ngao, người từng gặp Thần Long dị tính chưa?”

“Tuy ít nhưng cũng không phải không có.” Yến Chỉ Hoài thản nhiên nói, “Có ta tương trợ, y tự nhiên có thể công đức viên mãn, tu thành chân long.”

Lấy thân thể hần là Thái Ất Kim Tiên, tu hành ngàn năm, là Thiên Tru kiếp Lôi Trảm thì sao? Chỉ cần có thể bảo hộ Dung Sâm qua một kiếp cuối cùng kia, vào Hoán Long trì, ra rồi tự nhiên là thân thể Thần Long, cho dù Long tộc thượng giới không thừa nhận thân phận của Dung Sâm cũng không được.

“Người còn nói sợ ta thêm khát, cũng không ngấm lại cho dù y có phúc, may mắn tu thành Long thân, sau khi đến Thiên giới, ra khỏi Hoán Long trì, ngay cả người là ai cũng quên không còn một mảnh, người còn muốn thu y làm tiên thú?” Lăng Hoa tiên quân liếc hần, “Người vất vả giúp y hóa rồng như vậy, người có được ưu đãi gì?”

“Coi như ta tu công đức đi.” Yến Chỉ Hoài cười cười, “Dù sao cũng nhàn rồi, nếu năm đó ta đa sự nhất được y, tất nhiên không thể mặc kệ y.”

Lăng Hoa tiên quân nhú mày, sau một lúc lâu, mới giận dữ nói: “Ta chỉ sợ người ở chung với y quá lâu, đến lúc đó không dứt bỏ được, không phải sẽ thành Tâm ma của người sao.”

Không phải gã lo lắng thừa, mà là Lâm Hư chân quân thật sự có chút khác thường, vì yêu giao kia thể nhưng lưu lại Tê Long Sơn, không phải một ngày hai ngày, mà là mấy trăm năm. Tiên gia vốn vô tình, mọi chuyện tự tại, có chấp niệm liền có ma chướng, lâu ngày tự nhiên sẽ sinh tình, chẳng lẽ Lâm Hư chân quân chưa từng nghĩ tới chuyện này?

Mà yêu giao kia, chứng kiến vẻ mặt hần đối với Lâm Hư chân quân, rõ ràng là hữu tình, cứ tiếp tục như thế, chỉ sợ là trăm hại vô lợi đối với Lâm Hư chân quân.

Yến Chỉ Hoài tránh tầm mắt gã, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Ta biết người lo lắng cái gì. Yên tâm, ta tu hành ngàn năm cũng không phải là uống phỉ, người cũng không phải ngày đầu nhận thức ta, sao ta lại dễ dàng liền sinh ra Tâm ma.”

Lăng Hoa tiên quân nhìn hần một lúc lâu, ngẫm nghĩ, cũng hiểu được Lâm Hư chân quân nói có lý. Hần vị này bạn tốt, lúc làm người thì đã bị đoạn nghiệt duyên tra tấn gần như mất mạng, từ đó nhìn thấu hồng trần, đạo tâm bền vững, hưởng chi thăng tiên xong tu hành ngàn năm, tất nhiên là không thể coi thường, như thế nào lại dễ dàng sa vào tình chướng, cuối cùng đành nói: “Người nếu biết nặng nhẹ thì tốt rồi.”

Đội Dung Sâm mang theo rượu và đồ nhắm quay về động, Lăng Hoa tiên quân kia đã không thấy. Thần sắc Yến Chỉ Hoài bình thường, chỉ cười nói: “Ai kêu người chậm chạp lề mề, tính tình hảo hữu kia nóng nảy, chờ không nổi nên đi rồi.”

Dung Sâm hừ một tiếng, nói: “Đi rồi càng tốt, ai cần gã đến đây.”

Cũng không biết thần tiên kia vừa rồi có nhân lúc y vắng mặt nói xấu y với Yến Chỉ Hoài không, chung quy y cảm thấy người nọ vừa nhìn thì biết quá cơ trí.

Yến Chỉ Hoài tiếp nhận bầu rượu trong tay y, nghe xong liền cười nói: “Là rượu mới mà Hầu nhi nhường? Là rượu ngon hiếm có, bằng hữu của ta không có lộc ăn rồi, nhưng chúng ta đừng lãng phí.” Ngốc bảo Dung Sâm ngồi xuống cùng uống rượu.

Dung Sâm ngồi cạnh hần, rót rượu, bỗng nhiên cười nói: “Ngày mai ta và người xuống núi, đi dạo nhân gian một chút, như thế nào?”

Yến Chỉ Hoài nhìn y một cái: “Cũng tốt, nhưng mà người đột nhiên muốn đi nhân gian làm gì?”

Dung Sâm cười mà không nói. Vừa rồi y về động phủ, nghe thủ hạ của y nói, ngày mai là ngày nhân gian thờ phụng Nguyệt Lão, y muốn cùng Yến Chỉ Hoài đến miếu Nguyệt Lão cầu tơ hồng.

Cùng buộc tơ hồng, gắn kết ba kiếp. Y sẽ buộc chặt Yến Chỉ Hoài, sau này cũng sẽ không chia lìa.

18. Chương 18: Tơ Hồng

Sáng sớm hôm sau, Yến Chỉ Hoài liền bị Dung Sâm lôi dậy, thúc giục hắn cùng xuống núi. Yến Chỉ Hoài thấy vẻ mặt y hưng phấn, có chút không hiểu, nghĩ rằng bọn họ cũng không phải lần đầu tiên đi nhân gian, đến tột cùng là có chuyện gì đáng giá khiến y cao hứng như vậy? Nhưng hắn không nỡ mất hứng, tùy ý Dung Sâm kéo hắn, hai người xuống núi. Vào thành Tề Huyền, Dung Sâm cũng không ngừng kéo hắn đi tới trước, Yến Chỉ Hoài dần dần phát hiện có chút không thích hợp – tại sao Dung Sâm kéo hắn chạy vào trong tòa miếu này? Hơn nữa bốn phía đều là nam nữ trẻ tuổi có đôi có cặp, vô cùng náo nhiệt, tựa hồ đang bái thần.

Yến Chỉ Hoài hấp tấp lui ra ngoài nhìn, tấm biển trên cửa miếu có ba chữ to: Miếu Nguyệt Lão. Nhất thời liền cảm thấy khóe miệng run rẩy một trận, Dung Sâm chạy ra, oán giận hắn: “Sao ngươi không nói một tiếng lại đột nhiên chạy đi? Hại ta thiếu chút nữa lạc mất ngươi.”

Yến Chỉ Hoài vừa tức giận lại buồn cười: “Ngươi có biết đây là miếu gì không? Mang ta tới nơi này bái thần, ngươi muốn cầu cái gì?”

Dung Sâm đứng lý hợp tình nói: “Đương nhiên là cầu nhân duyên, bằng không ngươi nghĩ ta và ngươi đến bái cái gì?”

Yến Chỉ Hoài hết chỗ nói rồi, thầm nghĩ Nguyệt Lão chẳng qua là nhân duyên nam nữ nhân gian, hai người bọn họ, không nói đến một người là tiên một kẻ là yêu, hơn nữa đều là nam tử, bái Nguyệt Lão có ích gì? Đang muốn mở miệng, lại nghe Dung Sâm vui vẻ nói: “Nghe nói ở Miếu Nguyệt Lão cầu được tơ hồng, đặc biệt linh nghiệm. Huống chi hôm nay là sinh thần Nguyệt Lão, nhất định là cầu được ước thấy, chúng ta đi cầu tơ hồng ha?”

Về mặt chờ mong của y, Yến Chỉ Hoài nhìn thấy thì nội tâm đau xót, kỳ thật hắn muốn nói cho Dung Sâm, cái gọi là nhân duyên đều là thượng thiên đã định trước, không phải cúng bái Nguyệt Lão liền có thể được toại nguyện. Nếu dùng một tơ hồng cầu được thì có thể cột hai người lại, mãi mãi không xa nhau, vậy làm sao thế gian này có nhiều nam nữ si tình, người hữu tình như vậy cuối cùng vẫn không thể thành thân thuộc?

Nhưng mà những lời này, hắn lại không cách nào nói ra, chỉ cần nhìn Dung Sâm hân hoan nhảy nhót, toàn tâm toàn ý muốn đi cầu tơ hồng, rõ ràng là yêu tinh đã sống hơn sáu trăm năm, sao còn ngây thơ như thế. Thầm nghĩ sống cùng hắn, vô luận nói bao nhiêu lời ngu xuẩn, làm bao nhiêu việc ngu ngốc, đều có vẻ đúng lý hợp tình. Dung Sâm như vậy, kêu hắn làm sao không động tâm, vừa yêu vừa đau.

Trong đầu thoáng chốc xoay chuyển vài ý niệm, cuối cùng Yến Chỉ Hoài cũng chỉ cười cười với Dung Sâm: “Hảo, vậy chúng ta liền đi cầu tơ hồng.”

Nếu làm như vậy mà có thể làm thỏa mãn tâm nguyện của y, khiến cho y vui mừng, bất quá là cầu hai sợi tơ hồng thôi thì có gì không được?

Hai người đến sau điện, chen chúc cùng một đồng nam nữ đến cầu tơ hồng, Yến Chỉ Hoài nhìn Dung Sâm cung kính lạy Nguyệt Lão vài cái, sau đó thật cẩn thận từ trong tay ông cầu hai sợi tơ hồng, nắm trong tay chen ra, rồi y như hiến vật quý mà đưa cho Yến Chỉ Hoài xem: “Nghe nói miếu Nguyệt Lão này linh nghiệm nhất, chúng ta mỗi người một cái, cột nơi cổ tay là tốt nhất?”

Yến Chỉ Hoài xem hai sợi tơ hồng kia, cười cười, lấy một cái cột vào cổ tay Dung Sâm, sau đó cầm cái còn lại cột lên cổ tay mình.

Dung Sâm ngơ ngác, nhìn nhìn tơ hồng trên cổ tay mình, lại nhìn nhìn cái trên cổ tay Yến Chỉ Hoài, tựa hồ không thể tin được Yến Chỉ Hoài lại chủ động vì y cột tơ hồng. Yến Chỉ Hoài thấy y ngây ngốc, có chút buồn cười, liền xoa nhẹ đầu y một phen, nói: “Tơ hồng này mỹ lệ lắm sao mà ngươi ngắm đến ngốc ra vậy?”

Dung Sâm phục hồi tinh thần, nhìn chằm chằm Yến Chỉ Hoài một lúc lâu, chần chờ mở miệng: “Hôm nay ngươi..... không giống như mọi ngày.”

Đổi lại trước kia, y lôi kéo Yến Chỉ Hoài đến cầu tơ hồng, nhất định sẽ bị mắng là hồ nháo. Y vốn nghĩ cho dù là da mặt dày, cũng muốn hống Yến Chỉ Hoài cột tơ hồng kia, như thế nào cũng không ngờ được Yến

Chỉ Hoài chẳng những không chê cười y, ngược lại còn vẻ mặt còn thật sự chủ động giúp hấn cột tơ hồng.

Y cảm thấy mình giống như đang nằm mơ.

Không phải không muốn Yến Chỉ Hoài đối tốt với y, mà là quen thấy hấn chống cự, nhiều năm như vậy, thủy chung là mình kiên trì quần quít lấy hấn, gần như uy hiếp khiến cho hấn lưu lại bên mình. Cho tới bây giờ y còn không dám tin tưởng, Yến Chỉ Hoài thật sự đã tiếp nhận y rồi sao?

Đối mặt ánh mắt kinh nghi bất định của y, Yến Chỉ Hoài không khỏi thở dài: “Tại sao lại không giống?”

“Nếu là trước kia, người nhất định mắng ta hồ nháo.....”

Yến Chỉ Hoài lập tức cười to, rồi ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói: “Cho dù ta mắng người hồ nháo, người cũng nhất quyết kéo ta không cầu được tơ hồng không bỏ qua a? Còn nữa, người hồ nháo như thế nào thì cuối cùng không phải ta đều chiều người sao?”

Dung Sâm nhớ tới bản thân từng làm mấy chuyện hồ đồ, lập tức đỏ mặt, sau một hồi y mới nhỏ giọng nói: “Nếu ta không như vậy, người sẽ không lưu lại. Người..... Hiện tại là thật tâm thích ta sao? Không phải hống ta để gạt ta đi?” Y xoay mặt đi, buồn bã hờn dỗi nói, “Ta mặc kệ, tơ hồng đã cột rồi, không cho phép người chối cãi nữa.”

Y có chút không dám nhìn mặt Yến Chỉ Hoài, cúi đầu xoay người nhẩn nhé miết, nếu so sánh với cái tên Đại vương yêu quái bá đạo mãnh liệt kia, thì quả thực là khác nhau một trời một vực. Yến Chỉ Hoài không khỏi trong lòng tưởng, người đã dám buộc ta thành thân, còn có khí phách lược hạ ngoan như vậy nói, sao bây giờ lại thẹn thùng giống một đại cô nương a?

Nhưng mà hấn cũng biết trong lòng Dung Sâm đang lo lắng cái gì. Mấy trăm năm qua, vẫn chấp nhất không chịu buông tay là y, trả giá càng nhiều thì càng sợ hãi không chiếm được đáp lại, mà hấn..... Thật sự đã cho Dung Sâm quá ít. Tuy nói hứa hẹn muốn sống cùng y, lại phải đợi bốn trăm năm sau, Dung Sâm không giận dữ sao được?

“Đứa ngốc.” Khe khẽ thở dài, Yến Chỉ Hoài sờ sờ đầu Dung Sâm, thanh âm ôn nhu, “Bất quá là bốn trăm năm, trong nháy mắt sẽ trôi qua. Nếu ta đã đáp ứng muốn sống cùng người, sao lại nuốt lời? Bây giờ người chuyên tâm tu luyện, nói không chừng còn có thể rút ngắn thời gian độ kiếp, không cần tới bốn trăm năm liền có thể thăng lên làm long.”

Dung Sâm rầu rĩ nói: “Làm thần tiên có cái gì tốt? Ta thấy người luôn luôn cẩn thận, không thể tự do, về sau ta làm Long, có phải làm việc cũng cần thật cẩn thận, quy củ hay không?”

Yến Chỉ Hoài cười nói: “Người sai rồi, Long có thể nói là chủng tộc tự do nhất thiên giới, đến lúc đó người hô phong hoán vũ, phúc trách một phương, so với ta còn uy phong hơn, chỉ sợ ta cũng phải hâm mộ người.”

Dung Sâm quay đầu nói: “Ta không cần người hâm mộ, ta chỉ cần người thích ta là đủ rồi.”

Yến Chỉ Hoài cười cười, không nói gì.

Hấn làm sao không biết tính tình Dung Sâm quen tự do, làm thần thượng giới so với làm yêu hạ giới, tất nhiên có nhiều trói buộc hơn. Nhưng nếu y là yêu tinh, thọ mệnh chung quy hữu hạn, ngàn năm vừa đến, vô luận như thế nào cũng phải chịu độ kiếp, may mắn qua được thì có thể hóa rồng, nếu bất hạnh, sẽ là kết cục ngũ lôi oanh đỉnh, hôi phi yện diệt.

Hấn hao hết tâm lực, cũng chỉ muốn Dung Sâm có thể tu thành chính quả. Thoát khỏi luân hồi, xóa tên trong sổ sinh tử, tùy tâm sở dục, ngao du tứ phương. Chuyện hấn có khả năng làm cho y, cũng chỉ có như vậy thôi.

Sau khi trở lại động phủ, Dung Sâm vui vẻ ngắm nghía tơ hồng trên cổ tay. Y nhìn một hồi lâu, thật cẩn thận dùng tay áo che khuất nó, quay lại ngồi bên Yến Chỉ Hoài, cười nói: “Ta nghe nói Long huyết thần kỳ nhất, phàm là vật được ngâm qua Long huyết, có thể bảo ngàn năm không hư. Chờ ta hóa Long, liền dùng long huyết ngâm tơ hồng của ta và người, tránh cho thời gian trôi qua sẽ bị hỏng đi.”

Yến Chỉ Hoài há miệng thở dốc, lại chưa nói cái gì, chỉ cười cười hạ mắt.

Ngón tay nhẹ nhàng xoa sợi tơ hồng kia, bốn trăm năm sau, ngày gặp lại trên Thiên đình, có lẽ Dung Sâm ngay cả tơ hồng này là từ đâu ra cũng không thể nhớ rõ.

Trên đời này làm sao có vật có thể giữ gìn qua ngàn vạn năm.

Hắn nghĩ nếu Dung Sâm biết hắn đã lừa y, tương lai không biết có hận hắn không – nhưng mà tương lai, có lẽ y ngay cả mình từng như thế nào lừa gạt y, cũng không nhớ nổi.

Bất quá là bốn trăm năm mà thôi, với hắn mà nói, chỉ là chớp mắt thoáng qua.

Mà sau ngàn năm vạn năm, cho dù bọn họ gặp lại nhau, cũng đã là người xa lạ.

19. Chương 19: Lột Da Lân Cuối

Đến khi Dung Sâm lột da lần thứ tư, lá phong ở Tê Long Sơn lại đỏ thêm một lần. Yến Chỉ Hoài đứng trên đám mây, nhìn Dung Sâm trong mây mù hiện ra nguyên hình xanh sẫm, toàn thân bao trùm lân phiến tinh tế, trên đầu một cặp sừng xinh đẹp, uy phong lẫm liệt.

Y đã sắp tiếp cận hình thái của rồng.

Đầu giao thật lớn vô cùng thân thiết cọ cọ hắn, hơi thở phát ra lay động góc áo hắn. Yến Chỉ Hoài hí mắt mỉm cười: “Người to lớn như vậy còn muốn làm nũng, ta không chịu nổi đâu.”

Cặp mắt vàng nhạt kia có chút thẹn thùng chớp chớp, trong nháy mắt con giao khổng lồ lại biến về nam tử tuấn mỹ, Dung Sâm từ sau lưng ôm lấy Yến Chỉ Hoài, thấp giọng cười: “Lân lột da này thật đau muốn chết, mỗi lần đều giống như xương cốt cả người phải tan vỡ, liên tục đau đớn.”

Yến Chỉ Hoài không quay đầu, chỉ cười nói: “Sau này người không cần lột da nữa.”

Giao yêu hơn chín trăm tuổi đã có thể xưng là giao long. Chỉ cần qua vài chục năm, Dung Sâm vượt qua một kiếp cuối cùng rồi thì có thể thăng thiên làm long.

Ba trăm năm, Yến Chỉ Hoài chưa bao giờ rời khỏi Dung Sâm. Bọn họ cùng nhau đi qua rất nhiều địa phương, uống qua mỹ tửu Giang Nam, thấy qua tuyết bay phía Bắc, ném hết mỹ thực nhân gian, ngắm nhìn cảnh đẹp thiên hạ. Những chuyện tình nhân trong thiên hạ có thể làm, cùng lắm cũng chỉ thế này thôi.

Hắn nghĩ, nếu hắn cùng Dung Sâm có thể vĩnh viễn ở bên nhau như vậy thì tốt quá.

Chỉ cần ở cạnh người kia, cho dù đi đâu cũng tốt, làm gì cũng được, tùy ý ngồi dựa vào nhau cũng thấy thỏa mãn.

Trước kia Yến Chỉ Hoài cũng không biết, thì ra cảm giác lưỡng tình tương duyệt chính là như vậy.

Một kiếp hắn làm người, bởi vì nhà nghèo nên thuở nhỏ liền bị cha mẹ bán vào đạo quan. Lớn lên bên sư phó và các vị sư huynh đệ, chỉ biết phải một lòng cầu đạo. Cho đến khi bị quân vương thiếu niên kia quần lấy, phải đối mặt với cảm tình kịch liệt mà điên cuồng như vậy, ngay cả tự do cũng bị tước đoạt, không còn chút tôn nghiêm, đến cuối cùng vẫn phân không rõ là yêu hay hận Dung Sâm.

Dây dưa không dứt, người nợ vui hài cốt xuống hoàng thổ, mà hắn trốn vào thâm sơn rồi tu luyện thành tiên.

Năm đó sư phó của hắn từng nói với hắn, người tu đạo thường đau trời xót đất. Người có thể yêu mến thiên hạ chúng sinh, nhưng không được rơi vào tình kiếp. Nếu bị che mắt, không thấy Thái Sơn, sẽ hủy đi sự tu hành của người.

Hắn đã nói: đệ tử biết, đệ tử sẽ không tự hủy đạo hạnh của mình.

Khi đó hắn chưa gặp Dung Sâm, không biết đó là tâm ma đã được định trước. Không biết tư vị động tình là như thế nào, không biết thích một người, dù là thần tiên cũng khó kiềm chế nổi bản thân.

Dung Sâm không hề biết, vào lần cuối cùng y lột da, sau khi y đau đến ngất đi, Lăng Hoa tiên quân đã ghé qua. Khi đó Yến Chỉ Hoài đang toàn tâm cẩn thận trông chừng y, ngay cả kết giới ở động khẩu bị phá rồi có người tiến vào cũng không phát giác.

Lăng Hoa tiên quân nghiêm mặt đứng sau bọn họ, tầm mắt từ trên người Dung Sâm mê man bất tỉnh chuyển qua Yến Chỉ Hoài cẩn thận không hay biết hẳn vào được, cuối cùng mở miệng: “Lâm Hư.”

Yến Chỉ Hoài bị dọa sợ, quay lại thấy Lăng Hoa tiên quân, nhẹ nhõm thở dài một hơi, cười nói: “Sao lại đột nhiên tới đây?” Thấy vẻ mặt hắn không giống lúc thường ngày, liền nghi hoặc hỏi, “Sao sắc mặt người khó coi quá vậy, chẳng lẽ thiên giới đã gặp chuyện gì ư?”

Lăng Hoa tiên quân trầm mặc trong chốc lát, mới mở miệng nói: “Lâm Hư, ta đã sớm khuyên người đừng quá gắn bó với yêu giao này. Người nói người biết chừng mực, không dễ dàng sa vào tâm ma. Vậy bây giờ là sao? Người còn dám nói người không có tư tình với y?”

Yến Chỉ Hoài biến sắc, nhưng vẫn trấn định nói: “Ta và y trong sạch thuần khiết, làm sao lại có tư tình được.”

Lăng Hoa tiên quân trừng mắt: “Người lừa chính mình, hay là lừa ta?”

Yến Chỉ Hoài nhíu mày, Lăng Hoa tiên quân thở dài: “Người là chân quân thượng giới, nghĩ rằng rời xa Thiên đình thì không ai biết việc làm của người sao? Lục đình lục giáp, tứ trụ công tào, đi tuần tứ phương. Tất cả mọi chuyện phát sinh trong nhân gian đều không trốn thoát tai mắt của họ. Người và yêu giao này tránh ở đây tiêu dao, sớm muộn gì cũng bị Thiên đế biết được. Nghe ta một câu, lúc này quay đầu vẫn còn kịp, hay người muốn đợi đến lúc Thiên đế tức giận, sai thần tướng tới bắt người về Thiên đình?”

Yến Chỉ Hoài lắc đầu: “Ta vẫn chưa phạm vào Thiên luật, sao lại bị bắt về Thiên đình? Người tin cũng được, không tin cũng thế, ta với Dung Sâm trong sạch thuần khiết, không hề tư tình.”

“Lời nói không xuất phát từ tâm.” Lăng Hoa tiên quân lạnh lùng nói, “Nếu người thay y cản Thiên kiếp, tương lai đến trước mặt Thiên đế, vẫn nói mình không hề có tư tình với y?”

Yến Chỉ Hoài cả kinh, Lăng Hoa tiên quân liếc mắt, nói: “Đừng gạt ta nữa, ta biết người đã sớm tính toán tốt. Người muốn thay y đỡ Thiên kiếp, giúp y hóa rồng.” Quay đầu oán hận nói, “Người có từng nghĩ đến, Lôi trảm Thiên tru kiếp, chỉ dựa vào người thì có thể ngăn cản được sao?”

Thảo nào lúc trước Yến Chỉ Hoài nói như đinh đóng cột, có hẳn hỗ trợ, yêu giao này nhất định có thể hóa thành thần long. Hắn có thể hỗ trợ như thế nào? Còn không phải ỷ vào tu vi ngàn năm, thân thể Thái Ất kim tiên, thay y đỡ Lôi trảm Thiên tru kiếp kia. Trên đời này sao lại có kẻ ngu dốt như vậy, không, thần tiên ngu dốt, y nghĩ rằng lúc đó Lôi chỉ tùy tiện đánh xuống, phát phát tay áo thì chặn được sao?

Vô số yêu thú tu luyện ngàn năm, đạo hạnh cao thâm, còn không phải bị phách hồn phi phách tán, hôi phi yện diệt dưới Lôi trảm Thiên tru kiếp. Cho dù người là thần tiên, cho dù người thật sự chặn được Thiên kiếp, vậy thì hậu quả nhất định rất thảm hại.

Huống chi, người vì y làm nhiều việc như vậy, sau khi y hóa rồng rồi vào Hoán long trì, rửa hết chuyện cũ, cái gì cũng không nhớ rõ. Người lại đạo hạnh bị hủy hết cũng được, vì y bị phạt cũng thế, với y mà nói cũng chỉ là người dưng không quan hệ. Khi đó, người thật sự sẽ không đau lòng, sẽ không hối hận sao?

Lăng Hoa tiên quân thật muốn hung hăng rống những lời này vào lỗ tai Yến Chỉ Hoài. Nhưng hắn nhìn thấy vẻ mặt Yến Chỉ Hoài, liền biết hẳn có nói gì cũng vô dụng.

Về mặt lạnh nhạt trấn định như vậy, thậm chí còn cười cười với hắn.

“Uy lực của Lôi trảm Thiên tru kiếp, sao ta không biết chứ. Người yên tâm, ta đã sớm chuẩn bị vẹn toàn.” Yến Chỉ Hoài nói rất tùy ý, “Nếu không mạng của ta...”

Cho dù tu hành bị hủy thì sao? Tu lại là được rồi. Bị mang về Thiên đình chịu phạt thì sao? Cho dù tước bỏ danh hiệu chân quân của hắn, biếm hắn đến hạ giới làm thổ thần nho nhỏ cũng không sao cả.

Cho dù Dung Sâm không còn nhớ rõ hắn, nhưng hắn còn nhớ rõ tất cả của bọn họ, cho dù ngàn năm vạn năm, khi hắn muốn gặp y, liền có thể nhìn thấy y, sẽ không phải lo lắng không biết khi nào Dung Sâm vĩnh viễn biến mất trước mặt hắn.

Đối với tiên nhân hưởng thụ sinh mệnh vô tận mà nói, có lẽ vĩnh viễn cũng vô pháp cảm nhận thống khổ ‘sinh ly tử biệt’. Chính là một khi động tình, chuyện thống khổ nhất chính là không thể không đối mặt với

sinh ly tử biệt.

Chẳng qua Dung Sâm đã quên hẳn mà thôi.

Dù sao lúc hẳn chắn Thiên kiếp, sẽ hồi phi yên diệt, hồn phi phách tán.

Lăng Hoa tiên quân oán hận rời đi, chỉ bỏ lại một câu: “Thật không hiểu có phải kiếp trước ngươi thiếu nợ yêu giao này, thật sự đáng giá sao? Ngươi còn cười được, tương lai sẽ có lúc ngươi hối hận!”

Khi đi đến cửa động, hẳn vẫn không đành lòng, thấp giọng nói: “Tương lai ngươi..... thay y cản Thiên kiếp, trước mặt Thiên đế không thể dối gạt được, cứ chịu nhận lỗi rồi bị phạt, ta chờ ngươi về tìm ta uống rượu.”

Yến Chỉ Hoài trầm mặc không nói, nhìn thân ảnh Lăng Hoa tiên quân biến mất ngoài động.

Dung Sâm tỉnh lại, nhìn thấy Yến Chỉ Hoài dường như không có việc gì, y liền có chút ngượng ngùng, thầm nghĩ mình cũng sắp phi thăng hóa rồng, cư nhiên còn vì lột da đã đau đến ngất đi, quá mất mặt a.

Nhăn nhăn nhó nhó, hiện nguyên hình trước mặt Yến Chỉ Hoài. Tiếp đó Yến Chỉ Hoài an ủi y, nói về sau ngươi không cần lột da nữa, bởi vì Thiên kiếp sẽ tới rất nhanh. Thành long xong, sẽ không cần chịu đau khổ do lột da.

Dung Sâm cảm thấy rất vui vẻ, không phải vì sau này không cần chịu đựng thống khổ của lột da, mà là Yến Chỉ Hoài đã từng nói, chờ y được phong Long quân, bọn họ có thể vĩnh viễn ở bên nhau.

Y thậm chí chờ mong Thiên kiếp có thể nhanh chóng tới. Y chỉ cách hạnh phúc vĩnh hằng một bước nữa thôi.

*lân phiên: vậy rỗng

*lưỡng tình tương duyệt: tình cảm song phương, hai bên cùng có tình cảm với nhau

*Lục đình lục giáp: là 12 tên về nam thần và nữ thần, lục đình là nữ thần, lục giáp là nam thần, có ý kiến khác cho rằng lục giáp là thần tướng còn lục bình là thiên binh, có nhiệm vụ gần giống như thiên lôi, đã được nhắc đến trong Tây du kí và Tam quốc diễn nghĩa tamlinhvahanhphuc.forumotion.net/t539-topic

*Tứ trụ công tào: 4 vị thần trông coi về thời gian trên thiên đình:

20. Chương 20: Thiên Kiếp

Ngày Thiên kiếp giáng xuống dần dần tới gần, Dung Sâm không thấy khản trương, Yến Chỉ Hoài đã nói, chỉ là đánh xuống vài đạo lôi thôi, nhiều lắm chịu chút đau nhức, vượt qua thì tốt rồi. Hẳn còn dặn y mấy ngày nay an phận ở trong động phủ, đừng ra ngoài đi loạn, cũng không được rời khỏi mình nửa bước.

Dung Sâm có chút không cam lòng, đến lúc lôi đánh xuống, nếu Yến Chỉ Hoài ở bên cạnh, chẳng phải cũng bị trúng lôi? Y liền muốn tìm một địa phương trốn ra ngoài, chịu xong Thiên kiếp rồi trở về. Yến Chỉ Hoài cười nói: “Dù sao ta cũng là chân quân tu hành ngàn năm, vài đạo thiên lôi có là gì? Vạn nhất ngươi xảy ra chuyện gì, có ta ở bên cạnh nhìn thì ngươi cũng bình an được một chút.”

Dung Sâm nói: “Ngươi đừng lo, một mình ta cũng vượt qua được.”

Yến Chỉ Hoài sờ sờ mặt y, dỗ dành: “Nếu ta đã nói sẽ giúp ngươi hóa rồng, tự nhiên có biện pháp của ta. Ngươi cứ nghe ta, đến lúc đó ta thiết hạ kết giới chung quanh ngươi, ngăn trở phân nửa uy lực của Thiên lôi, ngươi có thể dùng ít sức hơn. Ta có thân thể không sợ lôi hỏa, sẽ ổn mà.”

Dung Sâm không muốn hẳn chịu khổ, ngầm quyết định chủ ý, nếu Thiên kiếp đến, bản thân sẽ tìm địa phương rất xa trốn vào, không để Yến Chỉ Hoài phát hiện.

Vào một buổi trưa nọ, Yến Chỉ Hoài vẫn ngồi xếp bằng tu luyện như thường, Dung Sâm vốn dĩ nằm trên nhuyễn tháp nghỉ ngơi, đột nhiên thấy khí huyết trong cơ thể quay cuồng, không có nguyên nhân gì mà trở nên nôn nóng. Y xoay người ngồi dậy, nhìn ra ngoài động, sắc trời đã bắt đầu tối dần, chút ánh mặt trời cũng không xuyên qua nổi. Trong mơ hồ còn nghe được tiếng sấm mãnh liệt, dường như đang vang lên chung quanh động. Trong lòng Dung Sâm ‘lộp bộp’ một tiếng, biết Thiên kiếp đã đến rồi.

Nếu y không đi ra, nói không chừng đến lúc đó vài đạo sấm chớp đánh xuống, sơn động này có thể bị sập luôn. Y lập tức vội vàng xông ra ngoài, bất chấp một đạo sấm chớp truy đuổi ở phía sau, chỉ chăm chăm chạy xuống sườn núi. Chạy chưa được vài bước, Dung Sấm đã thấy một đạo chớp xẹt qua phía chân trời, vài đạo sấm sét đánh xuống, nháy mắt Dung Sấm liền không tự chủ được mà hiện nguyên hình, một yêu giao xanh sẫm né tránh ở giữa không trung, toàn thân đều bị giam bên trong trận sấm sét.

Y nhện không được thềm kêu khổ, vạn lần không đoán được Thiên kiếp lại ghê gớm như thế, một đạo tiếp một đạo, cứ nhắm ngay chỗ yếu hại của y mà bổ tới. Mắt thấy lại là một đạo thiên lôi chém xuống đỉnh đầu y, Dung Sấm run rẩy, liền thấy một đạo bạch quang hiện lên, Thiên kiếp nháy mắt bị văng ra. Một cỗ khí đánh úp về phía y, chính là Yển Chỉ Hoài đuổi theo y, thiết hạ kết giới, đưa cả hai vào trong kết giới.

“Nhắm mắt lại.” Bên tai vang lên giọng nói dịu dàng của Yển Chỉ Hoài trấn định, “Đừng sợ, có ta ở đây.”

Hắn cẩn thận nhìn, toàn thân Dung Sấm đã có vài chỗ bị tróc da bong thịt, miệng vết thương chảy đen còn chảy máu đầm đìa, trông vô cùng thê thảm. Yển Chỉ Hoài rất đau lòng, nghĩ rằng đứa ngốc này, lừa y rằng Thiên kiếp cũng không có gì đáng sợ, y liền nghĩ có thể dễ dàng tự đối phó được, còn ngu ngốc chạy ra ngoài chấn Thiên lôi – may mắn hắn đuổi theo kịp lúc, nếu không hậu quả thật sự không tưởng tượng nổi.

Lúc này Dung Sấm đã đau đến mức thần trí có chút mơ hồ, còn chưa kịp mở miệng, chỉ cảm thấy Yển Chỉ Hoài vẩy phát trần vài cái trên người y thì y liền mất đi ý thức. Một Tiểu giao nhỏ hơn ngón tay trôi nổi giữa không trung, được Yển Chỉ Hoài thật cẩn thận cất vào trong áo.

Hắn dùng pháp thuật thu nhỏ Dung Sấm rồi giấu trong áo. Sau đó liền ngồi xếp bằng, mặc niệm pháp quyết, lên tinh thần toàn lực đối phó Lôi trảm Thiên tru kiếp.

Uy lực của Lôi trảm Thiên tru kiếp không phải là nhỏ, cây cối trong phạm vi vài dặm quanh Yển Chỉ Hoài đều bị thiêu cháy, ngay cả mặt đất cũng bị đánh ra hố lớn. Hắn nhắm chặt hai mắt, kim trụ chân khí bốc lên trong cơ thể, một đôi phi kiếm bay quanh kết giới, nghênh đón từng đạo thiên lôi, thiết lập pháp trận, bảo vệ hắn cùng Dung Sấm.

Chỉ cần vượt qua một kiếp này liền ổn rồi.

Sấm sét cùng tia chớp không ngừng đánh xuống hắn cùng Dung Sấm, cũng không biết đã trải qua bao lâu, chỉ nghe một tiếng “Ầm ầm”, một tia chớp sáng rực xé nát tầng mây, lập tức một đạo sấm sét chém xuống. Kết giới nháy mắt vỡ tan, đôi phi kiếm bị đánh thành mảnh nhỏ, Yển Chỉ Hoài bị lôi đánh trúng, nôn ra một ngụm máu tươi, hai tay bảo vệ Tiểu giao trong áo, kiên cường chịu đựng đạo Thiên lôi cuối cùng này.

Sấm sét vừa xong, trong phút chốc trời quang mây tạnh, Yển Chỉ Hoài chậm rãi đứng thẳng lên, dùng một tia khí lực cuối cùng lau vết máu nơi khóe miệng. Hắn nhẹ nhàng cầm Tiểu giao trong tay, cẩn thận quan sát, thấy y bình yên vô sự, chỉ ngắt đi thôi, liền thở dài nhẹ nhõm.

Thật lâu sau, Dung Sấm cũng từ từ tỉnh dậy, thân thể giật nhẹ, nghi hoặc phát hiện bản thân đã thay lân giáp cứng rắn. Vết thương lúc trước bị lôi đánh trúng có thể thấy được xương đều khép lại, y há miệng thở dốc, gầm một tiếng trầm thấp.

Quay đầu lại, Yển Chỉ Hoài vẽ mặt bình yên ngồi một bên, mỉm cười nhìn y: “Thiên kiếp đã qua, Dung Sấm, ngươi có thể phi thăng rồi.”

Dung Sấm ngửa đầu nhìn phía chân trời, mây mù bị mặt trời chói chan phá vỡ, một cột sáng thẳng tắp chiếu xuống, bao phủ chung quanh y. Tường vân vây quanh, không khí thanh khiết tràn ra, yêu quái trong Tê Long Sơn đều lấy bảy quỹ xuống, cùng đợi Long thần lên Thiên đình.

“Ta..... đã hóa rồng rồi sao?” Dung Sấm có chút không dám tin tưởng, thần long mỹ lệ chói mắt bay lượn giữa không trung, cúi đầu nhìn xuống Yển Chỉ Hoài.

Yển Chỉ Hoài nhẹ nhàng gật đầu, thấy Dung Sấm lưu luyến bên hắn mà không chịu phi thăng, cười cười phát tay: “Lên Thiên đình đi, ngày khác chúng ta tái kiến.”

Dung Sấm do dự một chút, nhìn hắn: “Vì sao ngươi không cùng ta lên Thiên đình?”

“Ta muốn về Lâm Hư cung một chuyến.” Yến Chỉ Hoài thản nhiên cười, ngữ khí ôn nhu, “Phi kiếm của ta bị chặt đứt, huống hồ bộ dáng này cũng quá chật vật, đến trước mặt Thiên đế sẽ rất bất kính. Chờ ta về Lâm Hư cung, thu xếp một chút rồi sẽ tới Thiên đình gặp người.”

Dung Sâm vẫn hơi chần chờ, Yến Chỉ Hoài phát tay: “Còn nhiều thời gian, người còn so đo vài canh giờ? Đừng chậm trễ nữa, mau đi đi.”

Mắt thấy cột sáng kia dần dần mờ nhạt, Dung Sâm thật sâu nhìn Yến Chỉ Hoài: “Hảo, ta chờ người.” Giãn thân hình ra, xuyên qua tầng mây, rốt cục biến mất trên bầu trời.

Yến Chỉ Hoài hơi mỉm cười, thẳng đến lúc thân ảnh Dung Sâm hoàn toàn biến mất, rốt cuộc chống đỡ không nổi, thân mình mềm nhũn ngã xuống.

Hắn cuối cùng..... Vẫn khinh thường uy lực của Lôi trảm Thiên tru kiếp.

Nhắm mắt lại, thoáng điều chỉnh hô hấp một chút, lại nghe thấy âm thanh của trụ giáp từ giữa không trung truyền đến.

Đến thật nhanh.

Miệng hắn nở một cười khổ, chậm rãi chống đỡ thân thể, lúc mở mắt ra dĩ nhiên là hai kim giáp thần tướng. Trong đó một thần tướng hơi khom người nói với hắn: “Chân quân, Thiên đế có lệnh, chúng ta phải lập tức mang người về Thiên đình.”

Yến Chỉ Hoài cười cười: “Tiểu tiên tự nhiên tuân chỉ, làm phiền nhị vị.”

Hắn biết thứ đang chờ hắn là một hình phạt. Lúc bị áp đến trước mặt Thiên đế, quả nhiên đã chọc Thiên đế nổi trận lôi đình. Nói hắn thân là chân quân thượng giới, lại dám ngang nhiên làm trái Thiên luật, tự tiện thay một yêu giao chấn Thiên kiếp. Dung Sâm vốn không nằm trong danh sách thần long, phải thần hồn câu tán trong Thiên kiếp, trở về đạo súc sinh, kết quả bị hắn bóp méo thiên mệnh, khiến cho Dung Sâm phi thăng làm thần long.

Ý của Thiên đế, là muốn lấy tiên phách của hắn, đi vào tẩy luyện trì, rửa sạch phạm niệm, quên hết quá khứ, sau đó biếm hắn làm một tiên nhân nhân tản, phạt hắn lập công chuộc tội, tu luyện lại lần nữa, sau khi công đức viên mãn, thì quay về làm chân quân. Yến Chỉ Hoài lại quỳ xuống, nói: “Bẩm Thiên đế, tội thần không muốn bước vào tẩy luyện trì.”

Thiên đế giận dữ: “Sao, ngay cả thần tiên người cũng không muốn làm nữa? Đoạn nghiệt duyên này còn không muốn chặt đứt phải không? Phạm căn không sạch, còn khăng khăng một mực, không biết hối cải, vậy liền giải người lên Tru Tiên Thai, cho người một cái kết thúc, thành toàn người!”

Tiên quân có giao tình với hắn vội vàng cầu tình Thiên đế giúp hắn, trong đó Lăng Hoa tiên quân càng đặc biệt nóng vội, quỳ xuống khẩn cầu Thiên đế: “Lâm Hư chân quân tội không thể giết, thỉnh Thiên đế niệm tình hắn tu hành nhiều năm không dễ, nay chỉ là nhất thời hồ đồ, xin người giơ cao đánh khẽ!”

Thiên đế cười lạnh: “Là chính hắn không muốn lập công chuộc tội, hồ đồ đến tận bây giờ, còn làm thần tiên gì nữa!” Thấy mấy vị tiên gia đau khổ cầu tình, Thiên đế cũng có chút không đành lòng, cuối cùng nói, “Thôi được, người đã cảm thấy làm thần tiên không thú vị, liền theo ý người, lột bỏ tiên tịch của người, rút tiên cốt của người, đánh về Tán tiên, người thích tiêu dao ở đâu thì tiêu dao chỗ đó đi!”

Yến Chỉ Hoài cúi đầu xuống, trấn định nói: “Đa tạ Thiên đế tha cho tội thần một mạng.”

“Người không còn tiên tịch trong người, nhiều nhất chỉ sống được mấy trăm năm. Một khi đại nạn tới, đến lúc đó thần hồn câu diệt, ai cũng không cứu được người.” Thiên đế lạnh lùng nói xong, dừng một chút, nhìn hắn, “Người có hối hận không?”

Yến Chỉ Hoài chậm rãi lắc đầu, Thiên đế tức giận, phân phó kim giáp thần tướng giải hắn xuống, chờ xử lý.

Hai gã kim giáp thần tướng từ sau lưng trói hắn lại, giải hắn ra đại điện, lúc đi ngang qua Hoán Long trì, Yến Chỉ Hoài nhìn thấy một thần long xanh sẫm bay ra, nhảy mất hóa thành hình người, đi thẳng về hướng này.

Khi gặp thoáng qua, vẫn là khuôn mặt quen thuộc làm hấn đau lòng, dung nhan tuấn mỹ nhận chức long quân, tu mi mắt phượng, giữa trán có một dấu chu sa đỏ tươi. Y thần nhiên liếc hấn một cái, lập tức đi theo người mà Thiên đế phái tới nghênh đón y vào Thiên đình, lập tức đi về phía đại điện.

Yến Chỉ Hoài chậm rãi thu hồi tầm mắt, cười cười, không quay đầu lại nữa, khoảng cách với Dung Sâm càng lúc càng xa, cho đến khi biến mất.

Hấn một mình thay Dung Sâm chấn kiếp, bóp méo thiên mệnh, đã là phạm trọng tội, lại không biết hối cải, không chịu vào tẩy luyện trì quên hết quá khứ, Thiên đế không giải hấn tới Tru Tiên Thai đã là nhắm mắt mở một mắt rồi.

Ngàn năm tu hành đã bị hủy, tiên cốt bị rút, còn lại, cũng chỉ là sinh mệnh mấy trăm năm mà thôi.

Nhưng hấn chưa từng hối hận.

Không hối hận gặp gỡ Dung Sâm, không hối hận động tình, không hối hận vì y làm tất cả.

Mấy trăm năm hạnh phúc bên nhau cũng đủ cho hấn mỉm cười sống nốt quãng đời còn lại.

21. Chương 21: Đã Quên

Sau khi Yến Chỉ Hoài bị lột bỏ tiên tịch thì Lâm Hư cung tự nhiên cũng bị thu hồi, không còn là chỗ của hấn. Bị lột bỏ tiên tịch rồi biếm xuống nhân gian, cũng không thể coi như chuyện vinh quang gì, các tiên gia khác sợ hấn mất mặt nên không đến tiễn hấn, chỉ có Lăng Hoa tiên quân đưa hấn thẳng đến Nam Thiên môn, còn muốn tiếp tục tiễn hấn xuống hạ giới, Yến Chỉ Hoài đành nói với gã: “Ta đã chọc giận Thiên đế, người nên tránh một chút, đưa ta tới đây là được rồi.”

Lăng Hoa tiên quân oán hận: “Ta thật không hiểu người suy nghĩ như thế nào, hấn đã quên người rồi, người vào tẩy luyện trì, dứt khoát quên hấn luôn chẳng tốt hơn sao? Người lại nổi điên đối nghịch với Thiên đế, hiện tại thành ra như vậy, người vừa lòng chưa? Qua mấy trăm năm nữa, ta ngay cả đi đâu nhất xác người cũng không biết!”

Yến Chỉ Hoài cười nói: “Việc đã đến nước này, người có oán trách ta nữa cũng vô ích. Trời không tuyệt đường người, có lẽ đến lúc đó ta sẽ gặp vận may, có đường sống khác cũng không chừng.”

Lăng Hoa tiên quân làm sao không biết Yến Chỉ Hoài nói thế là để an ủi gã mà thôi, thiên nhân ngũ suy, dù là thần tiên cũng cứu không được, còn sinh cơ khác ở đâu? Gã chỉ thở dài, hỏi hấn: “Người xuống hạ giới rồi có tính đến chỗ nào sống yên ổn không?”

Yến Chỉ Hoài nói: “Không phải Tê Long Sơn đã có sẵn động phủ sao? Ta ở mấy trăm năm cũng quen rồi, bây giờ lại về nơi đó thôi.”

Lăng Hoa tiên quân hừ một tiếng: “Thật khéo nha, nghe nói yêu giao kia được phong làm Long quân, thủy phủ quân hạt đúng lúc là thủy phủ Ích Thủy, cách Tê Long Sơn rất gần a.”

Yến Chỉ Hoài cười khổ: “Người cũng nói Dung Sâm đã được phong làm Long quân, không nên mỗi lần nói lại kêu y là yêu giao.” Hấn dừng một chút, nói, “Canh giờ đã đến, ta không thể trì hoãn nữa, phải đi rồi. Về sau nếu người rảnh rồi, cứ đến thăm ta đi.”

Lăng Hoa tiên quân đau khổ, gật gật đầu, Yến Chỉ Hoài phất tay từ biệt gã, theo sự áp giải của hai kim giáp thần tướng, trong giây lát liền biến mất trước mặt gã. Gã đứng ngây ngốc thật lâu, nhớ tới việc nhận thức Lâm Hư hơn một ngàn năm, cho tới bây giờ luôn thấy hấn ung dung trấn định, mặc dù gặp phải thay đổi lớn như vậy, cũng không thấy lộ ra vẻ mặt oán giận.

Thật sự cam tâm tình nguyện đến bước này sao?

Một chữ tình quả nhiên rất đáng sợ a.

Bất mãn quay về, trùng hợp nhìn thấy tân nhậm Ích Thủy Long quân kia đang từ trong đại điện đi ra. Y vừa phi thẳng tới Thiên đình nên còn chưa hiểu rõ chức trách của Long quân, vì thế Thiên đế cho y tạm thời tới Nam Hải Long cung học một thời gian, cái cần học đều học xong rồi đi nhậm chức cũng không muộn.

Lăng Hoa tiên quân nhìn y thần sắc tự nhiên, đang cùng thái tử Nam Hải trò chuyện vui vẻ, sóng vai đi đến, Lăng Hoa tiên quân liền phần nộ.

Tuy gã biết rõ y đã quên hết tất cả, nhưng vừa nghĩ đến Lâm Hư vì y mà rơi vào tình cảnh như thế, mà y vẫn có thể tự tại, nên gã không cách nào có thể cho y một vẻ mặt hoà nhã được.

Thái tử Nam Hải Ngao Lăng thấy Lăng Hoa tiên quân, tinh thần vui mừng, tươi cười đi tới: “Lăng Hoa tiên quân, vừa rồi trên đại điện ta không thấy người, còn đoán xem người đã đi đâu rồi.” Lại chỉ vào Dung Sâm bên cạnh, nói, “Vị này là tân nhậm Long quân của phủ Ích Thủy, người chưa gặp qua đi.....”

Lăng Hoa tiên quân lạnh lùng nói: “Phải không? Vậy chúc mừng vị Ích Thủy Long quân này. Tiểu tiên có chút việc bận, thứ lỗi không phụng bồi.” Nói xong phẩy tay áo bỏ đi.

Ngao Lăng ngốc lăng nhìn bóng dáng gã, Dung Sâm có chút chần chờ mở miệng: “Vị tiên quân này..... hình như hơi chán ghét ta?”

Ngao Lăng phục hồi tinh thần, cười cười chụp vai y nói: “Không đâu, gã chưa bao giờ gặp người, sao chán ghét người được.” Lôi kéo y đi tiếp, cười ha ha nói, “Nói thật nhé, người từ giao có thể tu luyện thành long giống như người, mấy trăm năm qua ta mới thấy lần đầu. Thật lợi hại a, nhất định đã chịu không ít đau khổ đi?”

Dung Sâm khẽ cười cười, y đã quên tất cả chuyện trước khi hóa rồng. Sau khi từ hoán long trì đi ra, thoát thai hoá cốt, thứ duy nhất y nhớ rõ chỉ có tên của mình.

Dung Sâm.

Tên này từ đâu mà ra, là khi y ở nhân gian cha mẹ đặt cho, hay là sau này chính y tự đặt? Những chuyện này, y cũng không nhớ rõ. Còn một sợi tơ hồng mặc danh kỳ diệu cột trên cổ tay, cũ kĩ không chịu nổi, thật là khó coi, vì thế y cũng tiện tay kéo đứt ném xuống. (Ly: vứt đi em, mai này hối không kịp) (mặc danh kỳ diệu: không hiểu làm sao)

Tất cả quá khứ, đã quên cũng quên rồi, y không để ý nữa. Giống như Ngao Lăng đã nói, y nhất định vì có thể hóa thành thần long, chịu không ít đau khổ. Những việc đó đều vì hôm nay y có thể đặt chân lên Thiên đình, mà trả giá đại giá.

Dung Sâm lưu lại Nam Hải Long cung một thời gian, liền ly khai Long cung, đi nhậm chức ở Ích Thủy thủy phủ. Ngao Lăng cùng y rất hợp ý, thường xuyên ghé thăm y. Thấy y thống trị Ích Thủy chặt chẽ, mưa thuận gió hòa, tạo phúc cho dân chúng một phương, ngay cả Thiên đế cũng rất ca ngợi, liền cảm thán nói: “Với tài năng của người mà phải ở Ích Thủy thủy phủ nhỏ nhỏ, thật sự đã ủy khuất người rồi.”

Dung Sâm cười nói: “Ta chưa từng cảm thấy ủy khuất.”

Ích Thủy vòng quanh Tề huyện, chảy qua Tê Long Sơn, cuối cùng mới nhập vào Thương Thủy. Tuy không phải sông lớn, nhưng cũng đi qua không ít thôn trấn, khu vực y quản hạt cũng coi như không nhỏ. Nhưng Ngao Lăng làm Nam Hải thái tử, địa vị tôn quý, ngay cả Long quân Lương Hồ ở trong mắt gã đều tầm thường, thiên hạ nhiều Long quân thủy phủ như vậy, lại có ai được gã xem là đã chịu ủy khuất?

Ngao Lăng uống một ngụm trà, cười tủm tỉm nói với y: “Người đã làm Long quân một trăm năm, Ích Thủy thủy phủ này cũng nên có Vương phi đi?”

Dung Sâm sững sốt, Ngao Lăng đã bắt đầu nói tiếp: “Tam muội của ta là mỹ nhân nổi danh trong long tộc, người còn chưa gặp qua phải không? Ngày khác tìm một cơ hội cho các người gặp mặt, nếu người có thể làm muội phu của ta.....”

Dung Sâm vội vàng đánh gãy lời gã, yển chuyển khước từ: “Đa tạ ý tốt của thái tử, ta chỉ là một Ích Thủy Long quân, sao dám trèo cao với Nam Hải công chúa? Huống chi, ta nghe nói Kính Thủy Long quân ngưỡng mộ công chúa đã lâu, ta thấy không nên làm mọi chuyện thêm phức tạp.” Dừng một chút, cười nói, “Thật không dám dấu diếm, ta đã có nữ tử trong lòng, là nữ nhi của Đình Thủy Long quân. Ta đã đưa sính lễ, chỉ chờ chọn ngày lành để thành thân.”

Ngao Lăng giật mình, lập tức cười cười vỗ vai y: “Việc vui như thế mà bây giờ người mới nói cho ta biết, phải phạt! Thôi được, chờ ngày người thành thân, ta nhất định bắt người uống thêm hai chén!”

Dung Sâm cười nói: “Người vốn tửu lượng cao, ta tự nhiên cam bái hạ phong.”

Qua mấy tháng sau, Dung Sâm thú tiểu nữ của Đình Thủy Long quân, các tiên gia quen biết y đều tới chúc mừng. Y vốn là Long thần, tự nhiên phần lớn khách nhân đều là Thủy tộc, Ích Thủy thủy phủ trang trí tươi vui, Quy Thừa tướng dẫn các vị khách nhân ngồi vào vị trí đã bàn đến chóng mặt.

Ông vừa cung kính mời Nam Hải thái tử vào yến tiệc xong, mới nhẹ nhàng thở ra, xoay người liền thấy một vị tiên quân xa lạ đứng trước mặt ông.

“Tiểu tiên là sơn thần Tê Long Sơn, nghe nói hôm nay là ngày đại hỉ của Long quân, đặc biệt đến chúc mừng.” Vị tiên quân kia tươi cười thập phần ôn hòa, còn mang theo quà mừng. Quy Thừa tướng chưa từng nghe nói Tê Long Sơn còn có sơn thần, càng không biết Long quân nhà mình cùng vị tiên quân này có giao tình khi nào, nhưng ông cũng không dám chậm trễ, dẫn hần vào yến tiệc. Tiên quân kia tự tìm một vị trí sáng sủa ngồi xuống.

Đại hôn của Dung Sâm vừa xong, các tân khách tự nhiên cũng cáo từ. Quy Thừa tướng kiểm kê quà mừng, y miễn cưỡng đứng cạnh nhìn, bỗng nhiên nghe Quy Thừa tướng nói đến sơn thần Tê Long Sơn, không nhịn được sửng sốt: “Sơn thần Tê Long Sơn? Ta không nhớ đã từng nhận thức vị tiên quân này?”

Quy Thừa tướng cũng có chút giật mình, cẩn thận nhớ lại một chút, nói: “Tiểu thần nhớ rõ tiên quân kia, chỉ ngồi một lát liền đi, Tê Long Sơn ngay gần đây, có lẽ hần nghe nói Long quân đại hỉ nên tiện đường tới chúc mừng chăng?”

Dung Sâm thờ ơ cười nói: “Tám phần là lại đây lấy chén uống rượu rồi.” (Ly: Ta đập tên vong ân)

Tiệc mừng của y khá thoải mái, khách đến như mây, mặc dù có chút người trà trộn vào ăn chùa, cũng chẳng có gì lạ. Y thật sự chưa nghe qua sơn thần Tê Long Sơn.

Quy Thừa tướng nhũm mày, không biết nên nói gì. Ông hồi tưởng lại vị tiên quân kia, khí phách trác tuyệt, nụ cười ôn thuận, cử chỉ ung dung, tuyệt đối không giống loại người ăn chùa. Huống chi..... vị tiên quân kia vừa khai tiệc không lâu liền rời đi, tựa hồ ngay cả rượu cũng chưa uống một chén.

“Đúng rồi, sơn thần Tê Long Sơn tặng quà gì vậy?” Dung Sâm thuận miệng hỏi một câu. Quy Thừa tướng mở lễ hộp ra nhìn thoáng qua, trả lời: “Là đôi như ý kết.”

Dung Sâm cười một tiếng, cũng không để ý liền đứng dậy ly khai. Quy Thừa tướng yên lặng đóng lễ hộp, thầm nghĩ phần quà này quả thật hơi ít, trong phủ Long quân nhiều trân bảo như vậy, sao thềm để ý đôi như ý kết này.

Trong Tê Long Sơn cách Ích Thủy thủy phủ không xa, lá phong rực đỏ, đúng là thời tiết cuối mùa thu. Yến đại tiên sơn thần Tê Long Sơn, đang cầm rượu trái cây tự thưởng, một mình ngồi dưới ánh trăng tự rót tự uống.

Bình thường hần cũng không có việc gì làm, chuyện thích nhất chính là đến trước miếu Long vương Tề huyện, xem đám huyện dân vô cùng náo nhiệt dựng gánh hát. Bái Long vương gia, cầu cho năm sau mưa thuận gió hòa.

Hần biết Dung Sâm cách hần không xa, tuy rằng không thấy được, nhưng mỗi khi trời mưa, hần sẽ ngẩng đầu nhìn phương xa, thầm nghĩ trên tầng mây kia, nhất định có một mặc sắc Thần long đang bay lượn.

Đó là Tiểu giao hần từng một tay nuôi lớn, bây giờ hô phong hoán vũ, tạo phúc một phương.

Lại còn thành thân, thú Vương phi.

Yến Chỉ Hoài cười cười, hần không thấy được bộ dáng nữ tử kia, chỉ thấy Dung Sâm vui sướng ra mặt. Thần giao Đại vương từng buộc hần thành thân, nói phải gả cho hần a..... Rốt cuộc không trở về nữa rồi.

Hần nhớ mình từng nói, không hối hận.

Đau đớn đến tan nát cõi lòng, hần làm sao biết năm nào tháng nào, sẽ có một ngày hần trở mắt nhìn Dung Sâm thích người khác, vì một nữ tử khác lộ ra nụ cười hạnh phúc.

“Ha ha ha.” Yến Chỉ Hoài bỗng nhiên cười ha hả, ném chén xuống đất, đập trắng mà đi.

Nếu sớm biết có ngày hôm nay..... Làm sao hấn không biết có hôm nay. Dù biết, chỉ sợ hấn vẫn lựa chọn như vậy.

Chẳng qua y đã quên hấn mà thôi, còn sống liền tốt. Tu tiên cũng tốt, hóa rồng cũng tốt, chỉ vì cầu chữ ‘tiêu dao’.

Từ nay về sau Dung Sâm làm Long quân tiêu dao, hấn liền làm Tấn tiên tiêu dao, hai nơi tiêu dao, không ngày gặp lại. (zoe: đọc xong mặt mày méo xẹo TT_TT)

22. Chương 22: Gặp Tiêu Long Quân

Yến Chỉ Hoài ở Tê Long Sơn hai trăm năm, thổ thần ban đầu của nơi này được thăng làm Thành hoàng, Yến Chỉ Hoài cùng ông làm hàng xóm thời gian dài như vậy, cũng coi như thâm tình, cố ý đến tiễn. Hấn hỏi thổ thần mới nhậm chức là ai, thì Thành hoàng sắp đi nhậm chức vượt chòm râu hoa râm, cười nói: “Nghe nói là người trẻ tuổi uống mạng, lúc còn sống là bộ khoái danh tiếng, chết rồi thì diêm vương thương y cả đời trung trực, liền phong y làm thổ địa.”

Yến Chỉ Hoài hơi vượt cảm, nghĩ rằng người trẻ cũng tốt, vị thổ địa trước đây, y như lão tiên sinh, lại ngẩng, Yến Chỉ Hoài cùng ông nói chuyện rất vất vả. Thần tiên trong Tê Long sơn, tổng cộng chỉ có một thổ địa, còn lại đều là chút tiểu yêu. Yến Chỉ Hoài nhàn rỗi không có việc làm, thuận đường mấy con hùng tinh hầu hạ, chúng thường xuyên cống nạp chút mật ong hầu hạ nhưỡng, xem như khá tiêu dao.

Chờ thêm mấy ngày, thổ địa Tê huyện mới nhậm chức quả nhiên được đưa đến Tê Long Sơn, ngay tại phụ cận miếu thổ địa tìm sơn động, sửa sang thành động phủ liền vào ở. Yến Chỉ Hoài tản bộ tới, tự xưng là sơn thần Tê Long Sơn, thổ địa thành thật kia cũng tin, thái độ khiêm tốn thỉnh hấn sau này chỉ giáo nhiều hơn.

Thổ địa họ Lục, kêu Lục Cận. Thường xuyên qua lại nên hai người dần thân quen, Yến Chỉ Hoài rất thích Lục Cận tính tình thành thật trung hậu. Sau khi hấn làm Tấn tiên tiêu dao, không thể lên Thiên đình, bạn cũ cũng không gặp nhiều. Chỉ có Lăng Hoa tiên quân vẫn thủy chung nhớ thương hấn, thường xuyên tới thăm, mang đến chút tiên quả tiên nhưỡng, hấn liền kêu Lục Cận cùng ăn chung. Lục Cận chưa bao giờ thấy qua những thứ này, tự nhiên tò mò, hỏi hấn từ nơi nào đến. Yến Chỉ Hoài cười bí hiểm, nói là hội bàn đào đưa đến.

Lục Cận cổ quái nhìn hấn, trên mặt đã có vài phần không tin. Yến Chỉ Hoài cười cười, tự lấy mai quả chậm rãi cắn xuống.

Ngẫu nhiên Lục Cận cũng muốn hỏi hấn, hấn cả ngày dạo chơi bên ngoài, nói đi tìm tiên hữu các nơi chơi cờ phẩm trà – sao gã không thấy đám người này đến thăm hấn? Yến Chỉ Hoài ậm ừ, chỉ trách chính mình làm thần tiên quá nghèo, không có đồ để chiêu đãi bằng hữu, hết cách nên đành phải đi ăn chực người khác.

Lục Cận cũng nghĩ như thế, gã đã rất nghèo, nhưng tốt xấu còn có cái miếu đồ nát, thỉnh thoảng vài lương dân đến thắp hương, cung phụng chút đồ ăn. Nhưng Yến Chỉ Hoài cả cái miếu đồ nát cũng không có, thay vì nói là sơn thần, thì nói là Đại vương Tê Long Sơn, sai khiến vài yêu quái thay hấn trông coi động phủ, đám yêu quái này còn rất cung kính với hấn, luôn miệng ‘tiên quân’.

Yến Chỉ Hoài cười nói với Lục Cận: “Người không biết chứ Thần giao Đại vương trước kia của Tê Long Sơn là bạn cũ của ta. Đám yêu quái đã quen mặt ta, tự nhiên cung kính với ta.”

Lục Cận vừa nghe cái tên kia xong đã bật cười, liền hỏi: “Cái gì mà Thần giao Đại vương, là thủ lĩnh của yêu quái Tê Long Sơn?”

Yến Chỉ Hoài gật đầu.

“Hiện tại Thần giao Đại vương kia đã đi đâu rồi?”

Yến Chỉ Hoài nhìn phương xa, chậm rãi nói: “Y may mắn tu luyện thành tiên, đã sớm vào Thiên đình.”

Lục Cận nhìn thần sắc hấn, hình như có chút cô đơn, liền thầm nghĩ, Thần giao Đại vương kia chắc có từng giao tình thâm hậu với Yến Chỉ Hoài. Nhưng y cũng quá xấu xa, sau khi thành tiên vào Thiên đình, lại

không trở về thăm hán? Nghĩ tiếp, ngay cả yêu tinh Đại vương đều có thể tu luyện thành tiên vào Thiên đình, sao Yến Chỉ Hoài tu mấy trăm năm, còn làm một sơn thần nho nhỏ? Gã nghĩ với tính tình lười nhác như Yến Chỉ Hoài, chỉ sợ tu thêm mấy trăm năm nữa, vẫn chỉ làm sơn thần Tê Long Sơn thôi.

Lúc này ở Ích Thủy thủy phủ, Long quân vừa có thêm quý tử, Long phi sinh ra tiểu long tử, Dung Sâm đặt tên là Vinh Cảnh, coi hài tử như trân bảo. Long phi vốn yếu ớt, mà long tộc lại rất khó mang thai, từ lúc dựng dục đến khi ấp trứng đã hao hết thể lực của Long phi, sinh ra tiểu Long quân không bao lâu liền xuôi tay lìa đời.

Long quân đau xót ái phi đã mất, nên không còn ý niệm tái giá trong đầu, chỉ toàn tâm toàn ý nuôi nấng tiểu Long quân Vinh Cảnh. Vì thương nó thuở nhỏ mất mẹ, nên y liền phá lệ sủng nịch, kết quả dưỡng ra một tiểu Long quân vô pháp vô thiên. Mới lớn được một chút thì đã biết khi dễ binh tôm tướng cua trong thủy phủ đến mức khổ không nói nổi, ngay cả Quy Thừa tướng cũng bị nó lên vẻ râu lên mặt.

Tiểu Long quân quấy rối chán chê thủy phủ rồi, liền thừa dịp Long quân không ở trong phủ mà lên tới nhân gian. Thấy tiểu hài tử ở nhân gian thì ngạc nhiên vô cùng. Nó thuở nhỏ chưa từng có bạn bè cùng tuổi, nên lập tức biến thành bộ dáng tiểu hài tử, xen vào trong một đám hài tử chơi đùa. Lúc đùa giỡn, khí lực của nó quá lớn, đều khi dễ tất cả hài tử oa oa khóc chạy đi. Tiểu Long quân ngơ ngác nhìn đám nhỏ kia khóc sụt sùi chạy mất, bỏ lại nó một mình đứng bên bờ, cảm thấy rất ủy khuất.

Nhưng nó vẫn muốn cùng đám tiểu hài tử chơi đùa. Vì thế nó thường xuyên lên lút đến trên bờ, nghịch ngợm gây sự ở gần thôn trang, sau khi bị Dung Sâm phát giác, giáo huấn vài lần, tiểu Long quân liền không dám nữa, đành phải chạy đến ngọn núi phụ cận, thấy một ít tiểu yêu quái, liền khi dễ bọn họ.

Một ngày nọ, tiểu Long quân chuồn khỏi thủy phủ, lên bờ lập tức đi về phía Tê Long Sơn. Trước khi nó từng bắt được một tiểu hầu tinh, sau khi khi dễ một phen, hầu tinh kia bị đánh cho đầu đầy cục u, khóc òa trốn đi, nói muốn tìm tiên quân đến làm chủ. Tiểu Long quân vừa nghe hầu tinh này có chỗ dựa vững chắc, nó càng hưng phấn, vội vã tới tìm tiểu hầu tinh.

Nó cũng không có phương hướng, chỉ chạy loạn dọc theo sơn đạo, rốt cục ở trước một sơn động phát hiện tiểu hầu tinh kia, đắc ý dào dạt đuổi theo bắt lấy. Hầu tinh kia vừa thấy tiểu tử tông không thể trêu vào lại tới nữa, sợ tới mức run rẩy cả người, bị nó cưỡi trên người loạn đánh, không hề chống cự. Tiểu Long quân cười ha ha, nắm mao trên đầu hầu tinh, vênh váo tự đắc: “Không phải người nói sẽ gọi lão đại đến làm chủ sao? Như thế nào, nhìn thấy bản điện hạ tới, tiên quân kia của người liền sợ tới mức trốn đi, không dám ra ngoài ư?”

Đang hăng say khi dễ hầu tinh xui xẻo, đột nhiên nghe thấy một giọng nói tức giận từ phía sau truyền đến: “Người là hài tử nhà ai mà hư hỏng như thế, người mấy ngày trước khi dễ A Man cùng Lục Nhân chính là người phải không?”

Tiểu Long quân hoảng sợ giật mình, quay đầu lại nhìn, thì thấy đằng sau có một nam tử xa lạ, không biết hán khi nào đến. Thấy hán ăn mặc giản dị, không có hung thần ác sát lắm, tiểu Long quân liền không sợ hán, hét lên: “Người là lão đại của hầu tinh này?”

Yến Chỉ Hoài hơi hơi nhíu mày, tỉ mỉ đánh giá tiểu Long quân, loài bò sát kỳ quái như vậy, xà không giống xà, thằn lằn không giống thằn lằn, đến tốt cùng là từ đâu ra a? Lại liếc nhìn A Man bị loài bò sát này khi dễ đến mặt mũi bầm dập, khóc sụt sùi, không nhìn được có chút tức giận.

Nếu tiểu hài tử thiếu quần áo, sẽ thật sự khiến người ta đau đầu.

“Nhà người ở đâu? Cha nương không dạy cho người rằng không được tùy tiện khi dễ người khác sao?”

Tiểu Long quân bĩu môi: “Người? Khi nào thì ta khi dễ người, đây không phải là một con yêu quái sao? Ai kêu nó vừa ngốc vừa kém cỏi, đánh không lại bản điện hạ, xứng đáng.”

Yến Chỉ Hoài càng nghe càng giận, tiến đến, bắt tiểu Long quân từ trên người A Man xuống, thần sắc lạnh lùng: “Xin lỗi A Man, hứa về sau cũng không đến khi dễ nó, ta sẽ tạm tha cho người lần này.”

Tiểu Long quân ở trong tay hán vừa đá vừa đáp: “Phi, nó là cái quái gì, bản điện hạ phải xin lỗi nó? Ta cảnh cáo người, nếu không lập tức buông bản điện hạ ra.....”

Nói còn chưa nói xong, chỉ thấy Yến Chỉ Hoài giơ tay lên, “Ba ba ba” vài cái, móng tiểu Long quân lập tức nở hoa rồi.

Tiểu Long quân lớn như vậy, chưa từng bị đánh móng, đừng nói là đánh, ngay cả chạm cũng không ai dám chạm nó hấn dù là một ngón tay, bây giờ lại bị người này nắm trong tay, mấy bàn tay đánh xuống, trên móng đau rất, liền ‘Oa’ một tiếng khóc ra.

“Người, người là người xấu, người xấu!”

“Tê Long Sơn này là do bản thân tiên cai quản, người cả ngày chạy tới quấy rối, còn thường xuyên khi dễ A Man, Lục Nhân, người nói coi người có nên bị đánh hay không?” Yến Chỉ Hoài trong lòng biết mấy bàn tay này có đánh, không gây thương tổn da thịt, chỉ là có chút đau đớn thôi. Không giáo huấn tiểu loài bò sát không quy củ này một chút, đám tiểu yêu trong Tê Long Sơn còn không bị nó khi dễ hết đi.

Tiểu Long quân khóc càng lợi hại, khóc thút thít còn không quên đe dọa hấn: “Người dám đánh ta..... Ô ô..... Người chờ, coi phụ vương ta có đánh chết người không”

Yến Chỉ Hoài buồn cười, còn phụ vương nữa chứ, loài bò sát này đến tội cùng là từ cái đỉnh núi nào tới đây, lại là tiểu hài nhi của Đại vương yêu quái?

“Phụ vương người? Phụ vương người có bao nhiêu tài cán? Là Đại vương yêu quái ở đỉnh núi nào a?” Yến Chỉ Hoài vừa buồn cười lại tức giận, đang nghĩ tới giáo huấn cũng đủ rồi, đánh thêm hai cái, trách cứ nó hai câu, liền thả tiểu loài bò sát này. Ai ngờ từ phía sau đột nhiên truyền đến một âm thanh trầm thấp: “Vị tiên quân này, không biết liệt tử phạm vào lỗi gì, lại làm phiền ngài phải tự mình giáo huấn?”(liệt tử: con hư)

Tay Yến Chỉ Hoài còn nâng trên không trung, trong lúc đó toàn thân đều cứng ngắc.

Chậm rãi quay đầu, hấn nhìn thấy nam tử đứng sau lưng, ngọc quan hoa phục, phượng mắt tà thêu, môi đỏ hơi vênh, tựa tiểu phi tiểu, khí thế bức người. (tựa tiểu phi tiểu: như cười như không)

Mỹ mạo xa hoa mà cao quý như thế, khí thế sắc bén mà cường hãn, rõ ràng là khuôn mặt mà hấn chưa bao giờ quên, lại xa lạ như vậy.

Yến Chỉ Hoài hạ mắt, khách sáo cười nói: “Thì ra là Long quân điện hạ, tiểu tiên không biết vị này là Long quân yêu tử, đắc tội rồi, thứ lỗi.”

23. Chương 23: Tương Phùng

Khi Dung Sâm đối mặt với Yến Chỉ Hoài liền ngẩn ra, y thấy người trước mắt mặt mày ôn thuận, tiên phong đạo cốt, hình như đã từng gặp qua ở đâu rồi. (tiên phong đạo cốt: phong cách của người tu tiên)

Cẩn thận đánh giá hấn lần nữa, Dung Sâm mở miệng nói: “Thần Quân và ta đã từng gặp nhau ở nơi nào đúng không?”

Yến Chỉ Hoài sửng sốt một chút, liền cười nói: “Từng gặp mặt một lần ở hi tiệc của Long quân.”

Dung Sâm nhớ lại một chút, vẫn không có ấn tượng, bèn hỏi lại: “Không phải lần đó. Vì sao ta vẫn cảm thấy hình như ta đã gặp qua Thần Quân rồi? Nhìn người có chút quen mắt.”

Yến Chỉ Hoài cười cười, nói: “Không hề, chắc là Long quân nhớ lầm rồi.”

Dung Sâm cảm thấy có chút nghi hoặc như cũ, nên cứ nhìn chằm chằm Yến Chỉ Hoài. Lục Cận thấy y dán mắt vào Yến Chỉ Hoài, cũng cảm thấy có chút kỳ quái, liền quay sang quan sát Yến Chỉ Hoài. Yến Chỉ Hoài bình tĩnh, trên mặt cũng không có kinh động, nhưng tiểu Long quân không nhìn được, khóc sụt sùi trốn lấy Dung Sâm, muốn y hảo hảo giáo huấn Yến Chỉ Hoài một trận.

Dung Sâm phục hồi tinh thần, khiển trách nó: “Hồ nháo, vốn là người sai trước, còn không nhận tội với Thần Quân?”

Tiểu Long quân vạn lần không ngờ được phụ vương chẳng những không giúp mình, ngược lại thay ngoại nhân nói chuyện. Nó càng thấy ủy khuất nên lập tức hung hăng trừng Yến Chỉ Hoài. Bộ dáng kia hận không thể nhào lên cắn hấn một ngụm mới cam tâm.

Cuối cùng vẫn là Yến Chỉ Hoài cười hiền, khuyên can mãi mới đuổi được đôi phụ tử này. Sau khi Dung Sâm trở lại thủy phủ, y vẫn cảm thấy có chút khó chịu, trong đầu nghĩ tới sơn thần Tê Long Sơn, qua một lát liền kêu Quy Thừa tướng tới.

“Ta hỏi ngươi, ngày đại hôn của ta có sơn thần Tê Long Sơn đến chúc mừng hay không?”

Quy Thừa tướng sững sốt một chút, cẩn thận ngẫm nghĩ, trả lời: “Thưa có, Long quân quên rồi sao? Lúc ấy người còn hỏi lão thần mà.”

Dung Sâm nao nao, trong giây lát nhớ tới ngày đó nghe Quy Thừa tướng niệm danh sách quà tặng chúc mừng của khách, thật sự có sơn thần Tê Long Sơn, xem ra Yến Chỉ Hoài kia không có nói dối. Nhưng mà y suy nghĩ nửa ngày, vẫn không nhớ nổi lúc trước người nọ đã tặng hạ lễ gì, liền kêu Quy Thừa tướng mang tới nhìn. Quy Thừa tướng vẽ mặt đau khổ, thầm nghĩ đây là chuyện nhiều năm về trước, sơn thần kia năm đó tặng hạ lễ gì, ông cũng quên mất luôn, bây giờ không biết cái đó ở nơi xó xỉnh nào nữa. Hết cách, đành phải tìm ra danh mục quà tặng năm đó, rồi đi vào nhà kho chậm rãi tìm kiếm, sau một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm ra rồi, phải phải lễ hạ đầy tro bụi, đưa đến trước mặt Dung Sâm.

Dung Sâm tiếp nhận, mở lễ hạ ra, nhìn thấy một đôi Như Ý kết bình thường.

Y lấy đôi Như Ý kết kia ra, quan sát trong chớp lát, thấy đôi Như Ý kết được khảm hai phiến hình thù kỳ quái, liền tò mò, cẩn thận nhìn, là loại vật hơi giống vảy màu thương mặc.

Dung Sâm nhíu nhíu mày, hỏi Quy Thừa tướng: “Ngươi lại đây nhìn xem, bên trong đôi Như Ý kết này là cái gì?”

Quy Thừa tướng tới gần nhìn, nói: “Hình như là vảy của loài giao.”

Dung Sâm lập tức sững sốt.

“Nghe nói loài giao mỗi trăm năm liền thay một lần da, cái này chắc là lấy từ bộ da cũ của giao.” Quy Thừa tướng nghi hoặc, “Nhưng vì sao lại khảm món đồ như vậy vào Như Ý kết chứ?”

Dung Sâm im lặng, nhưng lại dùng tay nhẹ nhàng sờ cái vảy kia. Xúc cảm rất quen thuộc, không nhận được nhớ tới long thân của mình, cũng là vảy thương mặc sắc. Năm đó lúc y từ Hoán Long Trì đi ra, đã biết chính mình vốn là một con yêu giao hạ giới, tu luyện ngàn năm hóa rồng – thật sự trùng hợp, Như Ý kết mà Yến Chỉ Hoài đưa tới cũng được khảm hai cái vảy của yêu giao.

Rõ ràng là lần đầu gặp mặt, vì sao y cảm thấy Yến Chỉ Hoài kia hình như nhìn rất quen mắt? Dáng vẻ mỉm cười, thần thái nói chuyện, ngay cả cảnh tượng hấn giáo huấn ấu tử hư hỏng của y cũng giống như đã từng thấy qua.

Quy Thừa tướng gặp Long quân chỉ lo ngẩn nhìn đôi Như Ý kết, cũng không biết xuất thần nhớ tới cái gì, ông không dám quấy rầy, đành khoanh tay đứng một bên, thầm nghĩ vô duyên vô cớ, Long quân lại đột nhiên hỏi về sơn thần Tê Long Sơn kia? Hay là trong đôi Như Ý kết này có cái gì cổ quái sao?

Dung Sâm ngây ngẩn một hồi, lúc phục hồi tinh thần liền cẩn thận thu hồi đôi Như Ý kết kia, nghĩ nghĩ, dứt khoát đeo lên đai lưng của mình. Quy Thừa tướng mắt trừng lớn, vị Long quân này của ông trời sanh thích xa hoa, phục sức đeo trên người đều là báu vật, nay lại đeo một đôi Như Ý kết như vậy trên đai lưng, thật sự có chút dở dở ương ương.

Trước đây sơn thần Tê Long Sơn đưa hạ lễ tới, Long quân ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái, hỏi cũng không hỏi nhiều một câu, nay qua hai trăm năm, bỗng nhiên lại quan tâm đến hấn -Long quân này đến tới cùng bị sao vậy? Sơn thần kia..... Rốt cuộc có quan hệ gì với Long quân?

Quy Thừa tướng nghẹn một bụng nghĩ vẫn nhưng cũng không dám hỏi. Một lát sau, ông bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì đó, gấp gấp nói với Dung Sâm: “Lão thần suýt nữa đã quên, sáng nay Nam Hải thái tử sai người tới, nói là ba ngày sau thỉnh Long quân đi dự tiệc.”

Dung Sâm nhíu mày, nói: “Không nói là vì chuyện gì sao?”

Quy Thừa tướng ho khan một tiếng, thấp giọng nói: “Long quân đang giả bộ hồ đồ sao? Từ sau khi Vương phi đi về cõi tiên, Nam Hải thái tử nhắc tới rất nhiều lần, muốn thay Tam công chúa nhà y làm mai.....”

Dung Sâm thở dài, phát tay cắt lời ông: “Ta đã biết, người lui xuống đi.”

Quy Thừa tướng lên nhìn y, trong lòng nghĩ thầm, Nam Hải Tam công chúa kia nghe nói là tiểu mỹ nhân nổi danh trong Long tộc, năm đó trong lúc vô ý thấy Long quân liền nhất kiến chung tình, đúng là cam tâm tình nguyện gả cho y. Đáng tiếc ‘hoa rơi cổ ý nước chảy vô tình’, Long quân nhà ông uyển chuyển cự tuyệt nhiều lần, Nam Hải công chúa vẫn không chịu chết tâm.

Chuyện tốt như vậy, vì sao Long quân không chịu đáp ứng a? Vương phi đã mất nhiều năm, bên người Long quân cũng chưa từng xuất hiện nữ tử thứ hai, y thâm tình như vậy, lại làm người ta sầu lo.

Nhưng ông cũng không dám lẩm miệng, yên lặng lui ra ngoài.

Dung Sâm cho lui Quy Thừa tướng xong, một mình ngồi ở ghế trên, tiếp tục xuất thần.

Yến hội ba ngày sau, y cũng phải đi, nếu lúc đó Ngao Lăng nhắc lại việc làm mai, đành phải khéo léo từ chối lần nữa. Y hồi tưởng lại thê tử đã mất của mình, lần đầu gặp gỡ vào năm đó, nàng ấy vấy trắng tóc dài, tay áo tung bay, cúi đầu mỉm cười, đáy mắt ẩn chứa một tia ôn nhu.

Trong nháy mắt đó tâm y đã rung động.

Hình như ngàn năm trước, cũng có một người như vậy, trường bào trắng thuần, nhẹ nhàng thanh thoát, ánh mắt nhìn chăm chú y vô cùng ôn nhu.

Y nghĩ, kia nhất định là bộ dáng tình nhân mơ ước trong lòng y.

Nhưng mà tâm động lúc đó, so với khiếp sợ hôm nay nhìn thấy Yến Chỉ Hoài, lại càng không bì kịp.

Lúc y ngủ, từng vô số lần mơ thấy một thân ảnh mơ hồ, lại không thấy rõ bộ dáng. Giống như cách sương mù thật dày, chỉ mang máng thấy một đôi mắt ôn nhu. Y nghe được có người dùng thanh âm trêu mến, nhẹ nhàng gọi y, Tiểu giao, Tiểu giao..... Dung Sâm.

Sau khi tỉnh lại, trước mắt chỉ còn một mảnh hắc ám.

Y từng nghĩ tới, có thể trước lúc mình hóa rồng, đã từng gặp gỡ người nào đó, thậm chí còn thích hẳn. Người nọ mỉm cười nhìn y, gọi tên y, trong thanh âm tràn ngập sung nịch.

Nhưng dù thế nào y cũng nhớ không nổi.

Trong trí nhớ trống rỗng, cái gì cũng bắt không được. Y vốn nghĩ, mặc dù thực sự có một người như vậy, vậy thì bọn họ chung quy là vô duyên. Huống chi, y được phong làm Long quân đã hơn ba trăm năm, người nọ..... chắc là đã mất từ lâu.

Sau khi thê tử mất, y nghĩ mình sẽ không bao giờ động tâm với người thứ hai nữa, cho dù là Nam Hải công chúa quốc sắc thiên hương, cũng chưa từng dă động được tâm y.

Nhưng hôm nay, trong phút chốc thất thần, khi y nhìn thấy sơn thần Tê Long Sơn kia.

Sơn thần kia nói, hẳn gọi Yến Chỉ Hoài.

Yến..... Yến..... Yến tử..... Hư.....

Là ai, dùng thanh âm yếu ớt nói không rõ ràng, đọc ra cái tên buồn cười như vậy.

Dung Sâm đưa tay che trán, giữa mi có dấu chu sa đỏ như máu, dị thường yêu dã. Là ai..... điểm ấn chu sa ở giữa trán y?

Không thể nhớ ra, mỗi lần nghĩ tới, liền cảm giác đáy lòng hình như có đau đớn xé nát tâm can. Càng muốn nhớ lại thì càng thấy thống khổ.

Dung Sâm cảm thấy chính mình trở nên mê muội.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Yến Chỉ Hoài.

24. Chương 24: Làm Khách

Ba ngày sau, Dung Sâm tự đi dự tiệc ở Nam Hải Long cung. Rượu quá ba tuần, liền từ biệt Ngao Lăng quay về thủy phủ của mình thì phát hiện Vinh Cảnh lại mất tích. Dung Sâm không khỏi đau đầu nhúu mi, hôm trước mới kêu nó ngoan ngoãn ở trong tấm điện, không được ra ngoài gây chuyện thị phi, ai ngờ bản thân vừa đi dự tiệc ở Nam Hải xong, Vinh Cảnh lại trốn mất.

Ngẫm nghĩ, Dung Sâm xoay người ra ngoài đại điện. Mấy ngày trước Vinh Cảnh ở Tê Long Sơn bị sơn thần kia giáo huấn, với tính tình của nó, chắc chắn lại chạy tới Tê Long Sơn quấy rối người kia. Có lẽ mình đã quá mức sùng nịch Vinh Cảnh, khiến nó trở nên vô pháp vô thiên, không chịu nổi nửa điểm ủy khuất, lúc này không biết nó lại nháo người kia thành bộ dáng gì nữa rồi.

Vừa nghĩ đến sơn thần Tê Long Sơn – Yến Chỉ Hoài, ánh mắt Dung Sâm không khỏi hơi dao động.

Y cũng không biết vì sao, từ sau cái ngày gặp Yến Chỉ Hoài lần đầu tiên, vẫn không quên được hẳn. Rõ ràng hẳn không phải mỹ nhân quốc sắc thiên hương gì, chỉ là một nam tử, thái độ đối với y cũng chỉ khách sáo lạnh nhạt. Nhưng mà bộ dáng hơi cúi đầu thuận theo kia, lại khiến cho y không kiềm được kinh hoàng một trận.

Bản thân đến tột cùng đã bị làm sao vậy.

Dung Sâm cười khổ một tiếng, ổn định lại tâm trạng, ra khỏi thủy phủ, lập tức tiến về hướng Tê Long Sơn.

Ban đầu tính toán thấy Vinh Cảnh xong, buộc nó tạ tội với sơn thần kia xong, liền xách nó về thủy phủ cho êm chuyện. Ai ngờ Dung Sâm vừa thấy Yến Chỉ Hoài, ánh mắt lại không nhịn được quanh quẩn trên người hắn, cảm thấy có chút luyến tiếc rồi đi. Vinh Cảnh khóc suốt suốt, ồn ào cái gì phụ vương muốn thú tân vương phi, kéo tay áo Yến Chỉ Hoài, không chịu cùng y trở về. Dung Sâm nghiêm mặt, lén nhìn về phía Yến Chỉ Hoài, liền thấy người nọ đứng một bên, thần sắc lạnh nhạt, ra vẻ không hề quan tâm.

Trong lòng một trận lửa giận tự nhiên bùng lên, Dung Sâm nhẫn xuống, rồi cười nói với Yến Chỉ Hoài: “Hiếm khi Thần Quân và hài tử hợp nhau như thế, chỉ bằng bản quân mời Thần Quân tới thủy phủ, làm khách mấy ngày được không?”

Những lời này vừa nói ra, Vinh Cảnh không náo loạn nữa, nước mắt cũng ngừng chảy, nhẩn nhẩn nhíu nhíu cúi đầu: “Vậy, vậy cũng tốt...” Yến Chỉ Hoài rất kinh hãi, cuống quýt uyển chuyển từ chối. Dung Sâm trong lòng càng thêm tức giận, chính là trên mặt vẫn là bộ dáng mỉm cười, lời nói khách khí, nhưng thái độ cường ngạnh, không chấp nhận việc Yến Chỉ Hoài từ chối, bức hắn tới thủy phủ.

Vừa xoay người đi, y nghe thấy Yến Chỉ Hoài nhẹ nhàng thở dài sau lưng mình.

Tiếng thở dài mỏng manh đó, nếu không phải y lưu ý, chỉ sợ căn bản không nghe được. Trong chớp mắt ngoảnh lại, biểu tình hơi bất đắc dĩ của người nọ còn chưa kịp thu hồi, trong đôi mắt ẩn ẩn một tia thê lương. Lúc định phải tầm mắt y, Yến Chỉ Hoài tựa hồ run rẩy một chút, nhưng chỉ trong nháy mắt, cặp mắt kia lại khôi phục bình tĩnh.

Dung Sâm hơi hơi nhúu mày.

Sau khi trở về thủy phủ, Dung Sâm phân phó Quy Thừa tướng thay Yến Chỉ Hoài bố trí phòng tốt nhất, toàn bộ đệm chăn đều thay mới, ra lệnh hạ nhân tiếp đãi chu đáo, không được chậm trễ. Yến Chỉ Hoài có chút mất tự nhiên, miễn cưỡng cười nói: “Long quân quá khách khí rồi.... Tiểu tiên chỉ quấy rầy mấy ngày, thật sự có chút không dám nhận.”

Dung Sâm mỉm cười: “Thần Quân là khách quý của ta, sao có thể chỉ ở mấy ngày liền rồi đi? Đương nhiên phải để Dung Sâm ta làm tròn trách nhiệm của gia chủ, hảo hảo chiêu đãi Thần Quân.”

Yến Chỉ Hoài há miệng thở dốc, còn muốn nói tiếp, Dung Sâm cũng không đợi hắn khước từ nữa, xoay người sang chỗ khác ra lệnh thiết yến, đêm nay y muốn chiêu đãi khách quý.

Liên tục mấy ngày, Dung Sâm đều bồi bên cạnh, cùng hần nói nói cười cười, hoặc là muốn hần chơi cờ, hoặc là cùng hần phẩm trà, nửa câu cũng không đề cập tới khi nào thì để hần về nhà. Mỗi lần hần thử ngó ý muốn ly khai, Dung Sâm liền mỉm cười rồi dùng đề tài khác nói chuyện, biểu thị y không đồng ý.

Muốn nói bọn họ hàn huyên chuyện gì, thì đều là chủ đề vụn vặt. Dung Sâm hỏi hần khi nào đến Tê Long Sơn, như thế nào làm sơn thần, đều bị hần qua loa tránh đi. Mỗi ngày chỉ nói chuyện phiếm, ngay cả Yến Chỉ Hoài cũng cảm thấy có hơi nhàm chán, Dung Sâm vẫn thủy chung hưng trí dạt dào.

Một ngày nọ, Dung Sâm từ sáng sớm đã tới tìm Yến Chỉ Hoài, lại không thấy hần ở trong phòng. Hỏi hạ nhân, thì được biết lúc sáng Thần Quân nói muốn ra ngoài đi dạo, chắc là đi hậu điện.

Dung Sâm có chút giật mình, liền vội vàng xoay người đi hậu điện. Hậu điện kia vốn là chỗ ở của Vương phi đã mất, lúc Dung Sâm bước vào thì trùng hợp nhìn thấy Yến Chỉ Hoài đang ngăn người trước một khối ngọc bích.

Khối ngọc đó có hình dáng một nữ tử, tóc dài đến thắt lưng, hơi mỉm cười, vẻ mặt thập phần sinh động, giống như có thể nhìn thấy ôn nhu ẩn chứa trong cặp mắt kia.

Dung Sâm bất giác dừng bước, Yến Chỉ Hoài nghe được tiếng động nên quay đầu lại. Hình như hần có chút giật mình, lại khẽ cười, hỏi: “Vị này nhất định là ái phi của Long quân phải không?”

Khối ngọc trông rất sống động, không nói đến quý báu, chỉ riêng một phen tâm ý này, liền làm người khác không thể không cảm thán vị Vương phi mất sớm, nhất định đã khiến Long quân yêu đến khắc cốt ghi tâm. Có lẽ là sau khi Vương phi mất đi, Long quân tưởng niệm quá nhiều, nên đã sai người điêu khắc ngọc tượng để thỏa nỗi tương tư.

Dung Sâm hơi ngẩn ra, khối ngọc này thật sự là thê tử đã mất của y, y tìm thợ giỏi tay nghề tỉ mỉ khắc ra. Y vẫn nghĩ cả đời chỉ yêu một nữ tử, từ khi Long phi mất đi, vào lúc đêm khuya thanh vắng y cũng thường xuyên đến hậu điện ngắm nhìn khối ngọc.

Y không biết Yến Chỉ Hoài nhìn đến khối ngọc xong, sẽ có cảm thụ như thế nào. Vốn tưởng hần nhất định sẽ hỏi quá khứ của mình cùng vong thê, ai ngờ Yến Chỉ Hoài lại không hỏi gì cả, chỉ cười cười, nói một câu: “Long quân thật có phúc, nói vậy khi Vương phi còn sống, nhất định là một nữ tử cực kì xinh đẹp lại nhu mì.”

Dung Sâm không biết nên trả lời như thế nào, đành gật đầu. Trong khoảng thời gian ngắn, hai người không nói chuyện, lâm vào không khí xấu hổ trầm mặc. Dung Sâm thầm nghĩ, rõ ràng y chưa từng làm chuyện đuối lý, không hiểu sao lại thấy chột dạ. Lúc y ngẩng đầu nhìn Yến Chỉ Hoài, đã thấy hần hạ mi, khóe miệng chột cười nhẹ.

Tâm Dung Sâm trong phút chốc đập mạnh một cái.

Nụ cười kia, cực nhẹ cũng cực đậm, giống như sau thê lương chỉ còn lại một chút tịch liêu, rồi sau đó đã thấy tất cả tan biến, khóe môi hơi hơi gợn lên, một tia thê lương trong mắt thoáng lướt qua.

Dung Sâm đột nhiên có chút ngây ngốc.

Mấy ngày Yến Chỉ Hoài đến làm khách, cho tới bây giờ vẫn duy trì khoảng cách khách sáo lại có chút xa lạ, cũng không nhiều nói, vào nhiều thời điểm, đều là bộ dáng khẽ mỉm cười.

Giống như đây là biểu tình duy nhất của hần. Luôn luôn bình tĩnh trấn định, vạn sự vạn vật đối với hần, bất quá là thuận theo tự nhiên, không thể làm tâm động.

Nhưng chỉ trong nháy mắt này, y thấy được Yến Chỉ Hoài lơ đãng biểu lộ cảm xúc dao động, mặc dù nhanh đến mức như chưa từng phát sinh, nhưng Dung Sâm biết mình tuyệt đối không hề nhìn lầm.

“Thần Quân...” Y không kiềm được mở miệng, “Có phải đã từng gặp ta không? Trước khi ta thăng thiên tiến vào Thiên đình.”

Sắc mặt Yến Chỉ Hoài khẽ biến, lập tức dường như vô sự nở nụ cười: “Sao có thể, tiểu tiên chỉ là sơn thần Tê Long Sơn, thân phận thấp kém, có đức có duyên gì mà được diện kiến Long quân.”

Như vậy, vì sao lúc người nhìn thấy khối ngọc này xong lại lộ ra vẻ mặt thương tâm như thế?

Dung Sâm muốn hỏi, lại không biết nên mở miệng ra sao. Chỉ ngơ ngác nhìn Yến Chỉ Hoài đến xuất thần, có lẽ vì tầm mắt kia quá nóng bỏng, Yến Chỉ Hoài hơi nghiêng đầu tránh đi, cười nói: “Xem ra Long quân còn phải quay về chính điện xử lý công việc hôm nay phải không? Tiểu tiên không quấy rầy Long quân nữa, ta sẽ đi dạo nơi khác.”

Hắn cũng không chờ Dung Sâm mở miệng giữ lại, tự ý ly khai y, bước ra khỏi cửa điện. Chỉ để lại Dung Sâm đứng sững ở chỗ cũ.

25. Chương 25: Chuyện Xưa

Yến Chỉ Hoài trở lại phòng mình, trong lúc vô ý liếc qua gương đồng trên mặt bàn, hắn lập tức giật mình.

Mái tóc vốn đen dài không biết từ khi nào đã chuyển sang màu xám tro. Tay hắn chậm rãi nâng lên, đầu ngón tay lướt qua ngọn tóc, ngừng lại một chút rồi vén mái tóc lên nhét vào chiếc khăn đội trên đầu.

Thiên nhân ngũ suy(1) là chuyện đã định, Yến Chỉ Hoài biết mình không còn bao nhiêu thời gian. Hắn vốn tính, cứ như vậy ở núi Tê Long qua một ngày là một ngày, qua một mùa là một mùa, đến ngày không còn chịu được nữa, liền đến trước miếu Long Vương Tê huyện liếc mắt một cái, thì không còn thấy vương bận gì nữa. Nhưng trở trêu lại để hắn gặp gỡ Dung Sâm, tránh cũng không thể tránh, còn bị bức ép mang đến Thủy phủ này.

Thời điểm nhìn thấy khối ngọc kia, hắn nháy mắt sửng sốt, tiếp theo là tâm tình không thể nói nên lời. Từ khoảnh khắc Dung Sâm đại hôn hắn đã tiếp nhận sự thật là có một nữ tử đi vào sinh mệnh của Dung Sâm. Nhưng lúc tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác.

Thì ra Dung Sâm thích chính là nữ tử như vậy.

Lúc mới gặp lại Dung Sâm, hắn mới phát hiện được, ngoại trừ khuôn mặt mà hắn quen thuộc, tất cả những thứ còn lại, Dung Sâm đối với hắn mà nói, chỉ là một Ích Thủy Long Quân hoàn toàn xa lạ mà thôi. Tiểu Giao mà hắn một tay nuôi lớn, là một đứa trẻ không được tự nhiên, tùy hứng, yêu làm nũng, cũng yêu hồ nháo, đối với hắn toàn tâm toàn ý, trong mắt cho tới bây giờ đều không thể chứa bất cứ thứ gì. Còn Dung Sâm trước mặt hắn đã sớm trở thành Quân vương, làm phu quân, phụ vương của người khác, cao quý mà thanh nhã, khí thế sắc bén, y đã không còn là Tiểu Giao năm đó vừa mong chờ vừa nắm góc áo hắn.

Hơn ba trăm năm, phong thủy luân hồi, Dung Sâm đâu còn là Tiểu Giao trong cảm nhận của hắn nữa. Hồi tưởng lại lời nói đùa năm đó, hắn chỉ cười nói với Dung Sâm: “Ta chỉ sợ người đến lúc đó cưới Vương Phi, bức bội ta mỗi ngày đều đến quấy rầy, muốn đuổi ta đi cũng đuổi không được.” Lời nói vô tâm, ai ngờ mấy trăm năm sau, lại quả thực sẽ có một ngày này.

Yến Chỉ Hoài hạ mắt, khẽ cười cười.

Hắn cũng không ghen tị với nữ tử kia, chỉ là có chút hâm mộ nàng. Khoảng thời gian đẹp nhất trong đời nàng, có Dung Sâm như vậy toàn tâm toàn ý mà đối đãi nàng, yêu mến nàng. Mặc dù là bây giờ nàng đã mất, y cũng nhớ mãi không quên, không chịu thú tội Vương phi mới, còn ra lệnh người khác điêu khắc một khối ngọc thật sống động để gửi gắm tâm tư. Trong ba trăm năm, thứ mà bản thân hắn chỉ có thể nhìn thấy, tất cả đều là vật mà Dung Sâm đã lưu lại năm đó. Nhuyễn tháp mà y thích nhất, khúc sừng rơi xuống vào lần y lột da đầu tiên, đồng châu báu y quý như bảo bối nhưng vẫn dâng tặng mình.... Trong những ngày tháng hắn xuất thần nhìn những thứ đó, Dung Sâm đang đối xử với một nữ tử khác, khinh ngon tiểu nữ(2), nhu tình mật ý.

Thân mình Yến Chỉ Hoài không khỏi run lên, lập tức nhắm mắt, nâng tay dè dặt.

Dung Sâm cũng không có sai....Bất quá là y đã quên hắn mà thôi, nếu đã quên hắn làm sao có thể nói đến thay lòng đổi dạ? Gặp nữ tử rồi yêu mến nhớ thương, làm thành một đoạn nhân duyên, không phải là chuyện bình thường nhất hay sao?

Nhưng mà càng muốn không cần để ý, thì tâm càng đau đớn hơn. Yến Chỉ Hoài vì thế mới biết thì ra chính mình cũng không giống như tưởng tượng trước kia có thể phóng khoáng được.

Đối mặt với Dung Sâm như vậy, với hắn mà nói, đúng là một loại tra tấn.

Cho nên hắn mới không muốn đến Thủy phủ của Dung Sâm, không muốn cùng y gặp lại, cũng không muốn có bất kì quan hệ nào với y. Nếu đã quên mất mặt cổ nhân, cần gì phải lấy đạo đãi khách, cưỡng ép hắn lưu lại như thế. Hắn nghĩ bản thân mình cũng nên rời đi rồi. Buổi chiều nếu thấy Dung Sâm, hắn sẽ hướng y từ biệt.

Dung Sâm xử lý xong công việc trong tay, bắt tri bắt giác lại đi đến chỗ ở của Yến Chỉ Hoài. Vừa quẹo qua khúc quanh, lập tức nhìn thấy Dung Cảnh đang tha thiết túm góc áo Yến Chỉ Hoài, nãi thanh nãi khí muốn Yến Chỉ Hoài vào trong tấm điện của mình ngồi chơi.

Dung Sâm liền thấy buồn cười, con trai bảo bối của y rất ít khi bám lấy người khác, bình thường cũng chỉ thân cận với y. Bây giờ nó đối với Yến Chỉ Hoài giống như có chút không muốn xa rời. Rõ ràng trước đây còn thờ phỉ phỉ, cái giận Sơn thần kia đánh nó, trở về Thủy phủ xong còn nổi trận lôi đình. Bây giờ mới hơn mười ngày, lập tức liền thay đổi tính tình là sao?

Yến Chỉ Hoài cũng không hiểu tại sao Tiểu Long quân này lại đột nhiên bám dính lấy mình, nhưng mà đã bị nó túm thì cũng không còn cách nào nữa, đành phải theo nó vào tấm điện. Dung Cảnh hôn hờ kéo Yến Chỉ Hoài vào, cấp bách lôi một đồng bảo bối giấu dưới giường ra cho hắn. Yến Chỉ Hoài nhìn vào, đều là một đồng trân châu bảo thạch linh tinh lấp lánh. Tiểu Long quân vẻ mặt hoan hỉ, hỏi hắn có thích không, nếu thích thì có thể chọn lấy mấy thứ, nhưng không được phép trở về Tê Long sơn, mà phải ở lại vài ngày chơi cùng với nó.

Yến Chỉ Hoài hoảng hốt cũng như nhớ lại năm nào, Tiểu Giao cũng tha hắn về động phủ của nó, giống như hiến vật quý mà lôi ra một đồng loạn thất bát tao, đem đưa cái đuôi lấy lòng muốn chính mình lưu lại.

Chẳng lẽ đây là phụ tử liên tâm, không ngờ bây giờ Tiểu Long quân lại sử dụng cách này với hắn.

Yến Chỉ Hoài có chút muốn cười, nhưng càng nhiều là thần nhiên sầu não. Hắn xua tay cười nói: “Đa tạ hảo ý của Tiểu Long quân, tiểu tiên thật sự không cần những thứ này....”

Hắn muốn đồng trân châu bảo thạch này làm gì chứ? Nhưng Tiểu Long quân cũng không chịu, bắt đầu nổi giận, cuối cùng Yến Chỉ Hoài lắc đầu chịu thua, đành phải tiện tay lấy một chổi trân châu mang vào cổ tay, lúc này mới xem như dỗ dành Tiểu Long quân cao hứng trở lại.

Vào lúc cổ tay lộ ra, Dung Sâm liếc mắt thấy trên cổ tay có một sợi dây tơ hồng. Y lập tức biến sắc, chạy vọt đến bên người Yến Chỉ Hoài, kéo mạnh cổ tay hắn hỏi: “Thần quân, dây tơ hồng trên cổ tay người là từ đâu mà có?”

Yến Chỉ Hoài ngẩn ra, muốn rút tay về giấu trong ống tay áo, nhưng vẫn không kịp. Dây tơ hồng này mấy trăm năm nay vẫn ở trên cổ tay hắn, cho nên được tiên khí thấm vào, mặc dù đã bị mài mòn nhiều chỗ nhưng vẫn chưa bị đứt. Bây giờ đột nhiên bị Dung Sâm hỏi, hắn chỉ có thể bỏ nặng tìm nhẹ, bâng quơ trả lời: “Là cổ nhân tặng cho, trước khi chia tay lưu làm kỉ niệm thôi. Ta vẫn mang bên người, quá keo kiệt nên khiến Long Quân chê cười rồi.”

Tiểu Long quân nhìn nhìn, bĩu môi nói: “Người quả thật keo kiệt, mau vứt nó đi, ta cho người cái dây khác đẹp hơn.”

Yến Chỉ Hoài cười nói: “Tiểu Long quân nói phải, ngày khác ta sẽ ném nó đi.” Vừa nói vừa bất động thanh sắc rút tay khỏi Long quân, giấu vào dưới ống tay.

Dung Sâm vừa thấy sợi dây tơ hồng kia, trong lòng liền không tránh khỏi một trận hoảng hốt. Ba trăm năm trước, khi y từ Hoán Long Trì đi ra, được phong là Long Quân Ích Thủy, trên cổ tay cũng đeo một sợi dây tơ hồng như thế. Do y không biết nó từ đâu mà ra cùng vì sao ở trên cổ tay y, nên đã tiện tay vứt nó đi. Bây giờ... vì sao trên cổ tay của Yến Chỉ Hoài cũng nhìn thấy một sợi tơ hồng y như vậy?

Vừa nghe hắn hồ hững nói muốn vứt sợi tơ hồng đi, sắc mặt Dung Sâm khê biến, cảm giác không vui đột nhiên sinh ra, buột miệng nói: “Cũng là đồ cổ nhân tặng cho thì sao có thể tùy tiện vứt đi? Lời Cảnh nhi nói Thần Quân không cần để trong lòng.”

Tiểu Long quân Dung Cảnh lập tức giận dữ, dậm chân nói: “Phụ Vương nói lời đó là ý gì? Chẳng lẽ chuỗi trân châu ta đưa còn không thể hơn một cái dây thừng nát hay sao?”

Yến Chỉ Hoài vội vàng đeo chuỗi trân châu Tiểu Long quân tặng cho lên cổ tay còn lại, hống nó: “Tất nhiên là vật Tiểu Long quân tặng cho quý trọng hơn. Nhưng đây là do cố nhân tặng cho ta, tiểu tiên cũng không tiện vứt bỏ nên cả hai cái đều mang.”

Dung Cảnh hừ một tiếng cũng không nói lời nào nữa. Dung Sâm sắc mặt hoà hoãn, đang muốn nói chuyện với Yến Chỉ Hoài thì bỗng dừng nghe thấy có người báo có Thái tử Nam Hải Ngao Lăng đến chơi, Tiểu Long quân lập tức biến sắc, hăm hừ túm Yến Chỉ Hoài rời đi.

Dung Sâm bắt đắc dĩ đành phải ra ngoài đón Ngao Lăng. Vừa thấy gã sững sờ nhìn bóng dáng Yến Chỉ Hoài, y liền thấy có chút nghi hoặc, khi hỏi ra thì nghe Ngao Lăng nói sơn thần Tê Long giống như đúc Lâm Hư chân quân mà gã đã thấy trên Thiên đình.

Dung Sâm tò mò hỏi Ngao Lăng, Lâm Hư Chân quân là người phương nào, Ngao Lăng thở dài, liền nói ra chuyện Lâm Hư chân quân năm đó đã thay một con yêu giao chấn Thiên kiếp, tự tiện bóp méo Thiên Mệnh cuối cùng rơi vào kết cục tiền tịch bị tước, đạo hạnh bị huỷ, tất cả đều nói cho Dung Sâm nghe, trong giọng nói còn kèm theo thở dài.

Trong lòng Dung Sâm trở nên hoảng hốt, không kiềm được hỏi: “Vậy yêu giao kia... sau đó như thế nào?”

“Yêu giao kia vượt qua Thiên kiếp, tất nhiên phi thăng thành rồng, vào Hoán Long Trì, tẩy sạch tam sinh trần ai, bây giờ chắc là chưởng quản một Thủy phủ”. Ngao Lăng có chút cảm khái: “Chỉ sợ là khi y thấy Lâm Hư Chân quân cũng không nhận ra được”. Nói tới đây gã bỗng nhiên dừng lại, nhìn thoáng qua Dung Sâm, im bất không nói nên lời.

Gã suyết nữa đã quên.... Năm đó Dung Sâm cũng là một con yêu giao ở hạ giới, vượt qua Thiên kiếp rồi vào Thiên đình..... Chẳng lẽ, chẳng lẽ Lâm Hư Chân quân kia đã thay Dung Sâm chấn kiếp sao?

Ngao Lăng chấn kinh, lúc đó gã cùng Phụ Vương lên Thiên đình, bắt quả chỉ nghe nói hạ giới có một yêu giao đã vượt qua Thiên kiếp, phi thăng thành rồng, thấy tò mò nên cũng đi nhìn một cái. Lúc ấy Lâm Hư Chân quân đã bị giải xuống dưới, gã cũng là nghe các thần tiên khác nói qua nên mới biết được Lâm Hư Chân Quân là vì nguyên nhân gì mà phạm Thiên Luật.

Gã sớm nên đoán được.... Thiên giới mấy trăm năm qua tổng cộng cũng chỉ có Dung Sâm là từ một yêu giao phi thăng thành Thần Long. Chẳng lẽ thật sự..... Ngao Lăng không nhịn được cẩn thận quan sát Dung Sâm, vừa nhìn liền thấy y vô cùng hoảng hốt ngã ngồi trước mặt gã, làm gã sợ tới mức vội vàng tiến tới đỡ lấy y, hỏi: “Người không sao chứ?”

Dung Sâm lấy lại bình tĩnh, dần dần bình phục cõi lòng, miễn cưỡng cười nói: “Ta không sao.”

Lòng y một mảnh hỗn loạn, mấy suy nghĩ lần lượt hiện ra, đầy bụng nghi hoặc, lại chỉ có thể kiềm nén xuống, đến khi tiễn Ngao Lăng xong, y vội vàng đi tìm Yến Chỉ Hoài. Ai ngờ vừa tới Thiên điện, chỉ nhìn thấy Dung Cảnh xụ mặt, hỏi ra mới biết Yến Chỉ Hoài đã ly khai.

Dung Sâm không nói một lời, xoay người bay đi.

Nếu quả thật..... Yến Chỉ Hoài chính là Lâm Hư Chân Quân nọ,.... Như vậy y nhất định là con yêu giao kia.

Trách không được lúc mới gặp Yến Chỉ Hoài, liền không buông ra được, nhớ mãi không quên, giống như đang mê muội.... Thì ra trong mấy trăm năm nay, y đã quên đi người kia phải không? Vậy thân ảnh từng vô số lần đi vào giấc mộng của y thật sự là Yến Chỉ Hoài sao?

Vì sao hắn chưa bao giờ để cập tới điều này? Đối mặt với người đã hoàn toàn quên đi chính mình, Yến Chỉ Hoài đã mang loại tâm tình nào? Dung Sâm không nghĩ được nhiều nữa, thâm nghĩ phải tìm được Yến Chỉ Hoài, đối mặt với hắn hỏi cho rõ ràng.

*Chú thích:

(1)Thiên nhân ngũ suy: 5 dấu hiệu báo tử của thiên nhân

Thiên: chỉ thiên thần. Trong Phật giáo, địa vị của Thiên thần không phải là chí cao vô thượng mà chẳng qua chỉ hưởng thọ nhiều hơn loài người. Phật giáo cho rằng tất cả đều là vô thường. Thiên thần sau khi thọ mệnh chấm dứt cũng phải chết. Khi sắp chết thiên thần có năm triệu chứng: áo quần bẩn thỉu, đầu

khô héo, thân thể hôi hám, nách chảy mồ hôi, ngồi không yên (hoặc “Ngọc nữ ly tán”). Cái gọi là “thiên nhân ngũ suy” này là nỗi đau khổ lớn nhất của thiên thần. Để Thích là lãnh tụ của các thiên thần.

(Nguồn: [s://soilangthang.wordpress.com/2012/06/08/phuong-hoang-kiep-chuong-7/](http://soilangthang.wordpress.com/2012/06/08/phuong-hoang-kiep-chuong-7/))

(2)Khinh ngôn tiểu ngữ: lời nói nhẹ nhàng, trù mẩn

26. Chương 26: Bắt Cóc

Dung Sâm vội vàng bay tới Tê Long sơn, vừa đến liền nhìn thấy Yến Chỉ Hoài đang nói chuyện với thổ thần Tê huyện. Khi nghe hẳn ba hoa miêu tả thủy phủ của mình, không khỏi có chút buồn cười. Dung Sâm hiện thân giữa không trung, đứng sau Yến Chỉ Hoài cười nói: “Thần quân đang tả thủy phủ của bản quân sao? Trân châu làm đường, ngọc thạch làm tường ...Bản quân thật sự xa xỉ vậy sao?”

Yến Chỉ Hoài đang nói đột ngột dừng lại, còn chưa kịp quay đầu thì bị một bàn tay khoát lên vai.

“Lâm Hư chân quân?”

Bàn tay trên vai tựa hồ cương một chút, Yến Chỉ Hoài quay đầu lại, mặt không đổi sắc cười nói: “Long quân đang kêu ai vậy?”

Đôi mắt sâu thẳm của Dung Sâm nhìn hẳn: “Không phải là danh hào cũ của thần quân sao?”

“Tiểu thần họ Yến, danh Chỉ Hoài.” Yến Chỉ Hoài vẻ mặt lạnh nhạt: “Tiểu thần cấp thấp kém sao có thể là bậc chân quân, e rằng Long quân nhận sai rồi.”

Dung Sâm im lặng, chỉ lẳng lẳng nhìn hẳn chăm chú. Lục Cận ở một bên mơ hồ nhận thấy không khí giữa hai người có chút không bình thường nên cáo từ trước, chỉ để lại Yến Chỉ Hoài cùng Dung Sâm trầm mặc đối diện với nhau.

“Người nói ta nhận sai người.” Thật lâu sau, Dung Sâm chậm rãi mở miệng: “Không sai, ta đích thật không biết Lâm Hư chân quân kia là người phương nào. Sau khi từ Hoán Long Trì đi ra, ta liền quên hết tất cả chuyện trước kia. Nhưng Ngao Lăng nói cho ta biết, ba trăm năm trước, Lâm Hư chân quân đã thay một con yêu giao hạ giới chấn thiên kiếp, bị phạt hạ giới thành một tán tiên. Trong mấy trăm năm nay, yêu giao hóa rồng lên thiên đình chỉ có mình ta. Vậy Lâm Hư chân quân vì ai mà chấn thiên kiếp?”

Yến Chỉ Hoài hạ mi, nét mặt lạnh lùng nói: “Ta bất quá chỉ là một sơn thần của Tê Long sơn nho nhỏ, chuyện thiên đình biết rất ít. Nếu như cả Long quân cũng không nhận thức vị Lâm Hư chân quân kia, ta tất nhiên lại càng không biết hẳn là ai. Long quân hỏi ta thì ta biết hỏi ai đây?”

“Vậy thì tại sao ... tướng mạo của thần quân lại giống như đúc vị Lâm Hư chân quân kia?”

Yến Chỉ Hoài đột nhiên cả kinh, cảm thấy hoảng sợ, sao Dung Sâm biết được bộ dáng của Lâm Hư chân quân? A... đúng rồi, thái tử Nam Hải Ngao Lăng ở Ich Thủy thủy phủ đã vô tình bắt gặp hẳn, Ngao Lăng đã từng gặp hẳn, chắc chắn gã cảm thấy kinh ngạc nên đã nói với Dung Sâm đi?

Nhưng không có bằng chứng, chỉ dựa vào chuyện tướng mạo tương tự Dung Sâm cũng chưa thể chắc chắn bản thân là Lâm Hư chân quân năm đó.

Yến Chỉ Hoài ngẩng đầu cười nói: “Tiểu thần giống hệt như vị Lâm Hư chân quân kia sao? Long quân cũng chưa từng thấy tận mắt sao có thể chắc chắn như vậy? Còn nữa, người có tướng mạo tương tự trên thế gian này rất nhiều, tiểu thần đã nói Long quân đã nhận sai người rồi.”

Dung Sâm còn muốn nói tiếp lại bị Yến Chỉ Hoài đánh gãy: “Tiểu thần rời động phủ đã mấy ngày, cảm thấy không yên lòng nên quay về xem. Nhận được Long quân nhiệt tình đối đãi, ngày khác sẽ chuẩn bị lễ vật đến phủ thăm viếng. Xin cáo từ.” Chắp tay, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng.

Dung Sâm ngây ngốc đứng ở chỗ cũ, một hồi sau mới chậm rãi xoay người.

Y không rõ vì sao Yến Chỉ Hoài luôn lãnh đạm với y như vậy. Tuy lời nói khách khí nhưng thái độ lại thập phần xa lạ. Hơn nữa rất rõ ràng, Yến Chỉ Hoài không muốn ở lâu với y.

Bản thân đã từng đắc tội hần sao? Hay là....hần quả thật chính là Lâm Hư chân quân kia, thay mình can thiệp kiếp nên bị phạt nặng, nhưng bản thân lại quên mất hần...cho nên mới không muốn nhìn thấy hần?

Nếu hần không chịu thừa nhận mà mình lại không đủ chứng cứ để chứng minh Yến Chỉ Hoài đích thực là Lâm Hư chân quân, như vậy sợ rằng phải lên thiên đình hỏi thăm một chút chuyện năm xưa.

Đôi mắt Dung Sâm hơi trầm xuống, không chút do dự bay đi.

Sau khi Yến Chỉ Hoài trở lại động phủ của mình, vừa mới bước vào cửa động, một khối lông xù gì đó liền nhào lên chui vào trong áo, cái đầu liều mạng cọ cọ lồng ngực hần. Yến Chỉ Hoài kéo nó ra nhìn thì biết là A Man, bởi vì nhiều ngày nó không thấy hần trở về, nên vẫn canh giữ trong động, hiện giờ thấy hần nên vui vẻ nhào lên làm nũng.

Yến Chỉ Hoài lập tức cười rộ lên, nhẹ nhàng ôm lấy nó nói: “Sợ ta bị Tiểu Long quân khi dễ sao? Đừng sợ, ta đã thay người dạy dỗ nó rồi.”

A Man lấm bắm nhu thuận cọ cọ, dán lên mặt hần, một đôi mắt đen láy ngơ ngác nhìn hần.

A Man là một tiểu mi hầu tinh ở vùng phụ cận, thuở nhỏ bị song thân vứt bỏ, là Yến Chỉ Hoài nhặt nó mang về nuôi dưỡng ở trong động. Chờ nó lớn hơn một chút, liền thường xuyên hái chút dã quả về cho hần ăn, còn học được cách nhường hầu nhi tửu, mỗi lần đều phi thường cao hứng kính biểu cho Yến Chỉ Hoài. (dã quả: hoa quả dại; nhường hầu nhi tửu: ủ rượu)

Yến Chỉ Hoài nhẹ nhàng vuốt ve đầu A Man, bỗng nhiên nghĩ đến, nếu mình bỏ đi thì nó lại trở thành cô nhi, chẳng phải rất đáng thương sao.

Sinh lão bệnh tử là chuyện mà thường nhân không thể tránh khỏi. Nhưng mà A Man không hiểu, từ thuở nhỏ nó liền không muốn rời xa Yến Chỉ Hoài, nếu ngày nào đó bỗng nhiên không tìm thấy hần nữa, chỉ sợ sẽ chạy khắp núi rừng tìm kiếm hần. Bây giờ nó còn nhỏ yếu như thế, ngay cả Tiểu Long quân cũng có thể khi dễ nó đến thương tích đầy mình, nếu nó không sớm học được cách tự bảo vệ mình, tương lai làm sao có thể sinh tồn trong Tê Long Sơn này?

“A Man.” Yến Chỉ Hoài nhẹ nhàng kéo nó từ trong ngực ra, hỏi nó: “Tâm pháp khẩu quyết mà ta đã dạy cho người đã nhớ rõ chưa?”

A Man gật đầu: “Nhớ kĩ rồi.”

“Có chiếu theo đó mà tu luyện hay không?”

“Có.” A Man nhu thuận trả lời: “Con không có lười biếng, những gì tiên quân đã dạy thì con đều ngoan ngoãn tu luyện.”

Yến Chỉ Hoài khẽ cười, sờ sờ đầu nó: “Người nhất định phải nhớ kỹ, phải chăm chỉ tu luyện, trở nên cường đại thì mới có thể bảo vệ tốt bản thân. Ta phải rời khỏi nơi này một thời gian, chờ đến lúc ta trở lại, nếu người còn giống như bây giờ tùy tiện bị yêu tinh khi dễ, ta sẽ đánh mông người.”

A Man lập tức khấn thề: “Tiên quân muốn đi đâu? Tiên quân ... không cần A Man nữa sao?”

Yến Chỉ Hoài cười nói: “Ta có một số việc cần làm nên phải rời đi, cũng không biết chính xác khi nào mới trở về. Trong lúc ta vắng mặt thì người phải hảo hảo thay ta coi chừng động phủ. Nếu Tiểu Long quân kia lại tới khi dễ người thì trốn đi, chờ ta trở về lại thay người trút giận được không?”

A Man nắm chặt góc áo hần, nước mắt lưng tròng: “Không thể mang A Man cùng đi sao?”

Yến Chỉ Hoài khẽ thở dài, lau đi nước mắt của nó, dỗ nó: “Khóc cái gì? Ta cũng không phải một đi không trở lại. Ta phải đi một địa phương rất xa, người không được đi tìm ta, chờ ta trở về có biết không?”

A Man hốc mắt hồng hồng, cúi đầu chấp nhận, lại lập tức nhảy dựng lên, khấn thề chạy ra bên ngoài, đi nhìn xem hầu nhi tửu nó nhường đã được chưa. Nó nghĩ Yến Chỉ Hoài phải đi, tốt xấu phải được uống thêm một lần.

Yến Chỉ Hoài nhìn thân ảnh của nó biến mất, yên lặng thở dài.

Hần thầm nói với A Man, thật sự xin lỗi, chuyến đi lần này ta sẽ một đi không trở về.

Trước đây hắn cũng từng lừa gạt Dung Sâm như vậy, cười cười phất tay với y, nói ngày khác tái kiến, chúng ta còn nhiều thời gian. Biết rõ khi gặp lại, y cũng đã quên mất khuôn mặt cổ nhân, nhưng hắn vẫn như không có chuyện gì, bịa đặt giống như là lời chân thật.

A Man nhất định sẽ tin lời hắn, vừa tu luyện vừa ở trong sơn động này chờ hắn. Sau đó qua vài chục năm, mấy trăm năm, có lẽ sẽ từ từ quên mất hắn.

Sẽ quên là từng có một sơn thần, nói thích uống nhất là hầu nhi tửu mà A Man nhường, nói A Man phải chờ hắn về. Chấp niệm sâu nặng, chỉ cần qua một thời gian liền bị ăn mòn, đến lúc mà A Man trở thành Mi hầu đại vương uy phong lẫm lẫm, khi hồi tưởng lại, chắc là cũng chỉ nhớ mang máng một thân ảnh mơ hồ mà thôi.

Chuyện mà hắn có thể vì A Man làm được cũng chỉ có như thế mà thôi.

Xoay người bước ra động phủ, ngẩng đầu nhìn trời, có một vầng trăng sáng cô đơn hết sức thê lương.

Yến Chỉ Hoài lộ ra nụ cười khổ.

Hắn vốn nghĩ cứ ở Tê Long sơn như vậy, đến cuối cuộc đời, nhưng hiện tại xem ra cũng không được nữa rồi. Dung Sâm nhất định sẽ lại tới tìm hắn, đã đến nông nổi như vậy rồi, cần gì phải dây dưa với hắn nữa? Hắn cùng với Dung Sâm mấy đời dây dưa đã nói không rõ là ai thiếu ai. Cho tới bây giờ Dung Sâm đã thoát khỏi luân hồi trời buộc, hóa thân thành rồng, không còn nhớ rõ hắn, đây đã là kết cuộc tốt nhất, tội gì còn liên lụy thêm một đời nữa.

Mà hắn từ lúc tóc bắt đầu trở thành màu xám trắng, không biết khi nào sẽ kết thúc sinh mệnh thì chẳng lẽ lúc sắp chia tay còn muốn đắm vào tâm Dung Sâm một đao rồi lưu y lại một mình sống trên đời sao?

Còn không bằng cứ như vậy mà từ biệt. Đợi cho chuyện Lục Cận chấm dứt, hắn sẽ rời khỏi Tê Long sơn, thiên hạ to lớn, sẽ có chỗ mà Dung Sâm tìm không thấy hắn. Thời gian trôi đi sẽ là lúc người nọ lại quên mất hắn.

Nếu nói là vô tình, có lẽ hắn mới là người vô tình nhất.

Đối với Dung Sâm như thế, đối với A Man cũng như thế, mà ngay cả vài vị hảo hữu ít ỏi của hắn, nhất là Lăng Hoa tiên quân cũng sẽ không hẹn tái ngộ.

Tùy tiện tìm một chỗ hoang sơn dã lĩnh, ngồi nhìn mây bay gió thổi, đi hết đoạn đường cuối cùng của hắn.

Lại nói Dung Sâm đã lên thiên đình, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết tìm vị tiên quân nào hỏi thăm chuyện của Lâm Hư chân quân. Cũng không thể tùy tiện kéo một vị tiên quân, lỗ mãng mở miệng hỏi chuyện xưa mấy trăm năm trước. Đột nhiên nhìn thấy một vị tiên quân từ trong đại điện đi ra, có chút quen mặt, thấy vị tiên quân kia thần tình đậm đặc đi lướt qua mình. Y đột nhiên nhớ lại, vị tiên quân này tựa hồ là Lăng Hoa tiên quân.

Dung Sâm từng nghe Ngao Lăng nhắc tới vị Lăng Hoa tiên quân này, nói gã tu vi cao thâm, đã sớm là Thái Ất Kim tiên thể. Dung Sâm định kỳ lên thiên đình báo cáo công tác, cũng từng gặp ra gã vài lần, nhưng chưa từng giao tiếp lần nào. Y vẫn luôn cảm thấy vị tiên quân này, hình như có chút địch ý đối với y.

Nếu Lăng Hoa tiên quân có địa vị không thấp trên thiên đình, nói vậy nhất định biết rõ chuyện cũ ba năm trước. Dung Sâm cũng không quản nhiều như vậy, tiến lên ngăn cản đường đi của Lăng Hoa tiên quân, kính cẩn hỏi: “Lăng Hoa tiên quân, tiểu thần là Long Quân của Ích Thủy thủy phủ. Ta có vài việc muốn hỏi tiên quân, không biết có tiện không?”

Lăng Hoa tiên quân lạnh nhạt liếc y một cái: “Thì ra là Long quân Ích Thủy. Ngại quá, ta rất vội, nếu Long quân có chuyện gì quan trọng, hay là đến hỏi tiên quân khác đi.”

Dung Sâm rùng mình một cái, thầm nghĩ mình cùng vị này tiên quân có thể nói là chưa từng nhận thức, vì sao hắn lại đối xử với mình như vậy? Y nhẫn nại thấp giọng hỏi: “Tiểu thần chỉ muốn hỏi Lăng Hoa tiên quân có từng quen biết Lâm Hư chân quân không?”

Lăng Hoa tiên quân bỗng nhiên biến sắc, nâng mắt nhìn chằm chằm Dung Sâm, không dám tin tưởng hỏi: “Người ... chẳng lẽ người nhớ ra rồi?”

Dung Sâm sững sốt hỏi: “Cái gì? “

Lăng Hoa tiên quân thấy vẻ mặt y mờ mịt, nhất thời một cơn tức giận xông thẳng lên ngực, quay đầu lạnh lùng nói: “Thì ra người cái gì cũng không nhớ ra ...vậy người vì sao phải hỏi chuyện của Lâm Hư chân quân? Nếu người nghe thấy những tin đồn thất thiệt, ta khuyên người đừng tin, Lâm Hư chân quân không hề quen biết người.”

Hai mắt Dung Sâm lóe lên, thấy gã xoay người muốn đi, vội kéo cổ tay gã, trầm giọng hỏi: “Tiên quân cũng biết từ lúc ta từ Hoán Long Trì đi ra thì đã quên mất tất cả chuyện trước kia. Năm đó ta có thể phi thăng hóa rồng là do Lâm Hư chân quân chặn thiên kiếp sao? Vậy Lâm Hư chân quân... hiện giờ có phải đã bị phạt, xuống hạ giới làm sơn thần Tê Long sơn tên là Yến Chỉ Hoài không?”

Lăng Hoa tiên quân chau mày, giựt tay ra, quay đầu nhìn y cười lạnh nói: “Sao, qua ba trăm năm thì người mới muốn hỏi chuyện xưa trước kia sao? Nếu đã biết thì người có năng lực làm gì? Khi đó người còn là yêu giao, là ai hao tâm tổn sức giúp người tu luyện? Là ai liều mạng phá hủy cơ thể, cam chịu hình phạt cũng muốn trợ người hóa rồng? Người bắt quá đã quên, nếu quên rồi thì còn truy vấn làm gì nữa. Chẳng lẽ là vì nghe thấy những tin đồn gì đó nên mới cảm thấy áy náy sao?” Lạnh lùng liếc qua Dung Sâm, phất tay áo nói: “Ta khuyên người không cần rồi hỡi, Lâm Hư bắt quá cầu người được người. Hiện giờ tiên tịch bị tước thì không còn can hệ tới người nữa, người cũng đừng tới quấy rầy hân!”

Thân thể Dung Sâm rung động, sắc mặt trong nháy mắt vô cùng tái nhợt. Lăng Hoa tiên quân cũng không nhìn hân nữa, xoay người đi thẳng. Dung Sâm ngây ngốc trong chốc lát, đột nhiên xoay người bay xuống hạ giới.

Y rất cục biết vì sao Lăng Hoa tiên quân đối xử với y như vậy, luôn luôn là thái độ lãnh đạm. Như vậy hẳn trước đây Lăng Hoa tiên quân cùng Lâm Hư chân quân khá thân thuộc nên nhất định biết rõ chuyện xưa kia, vì thế mới tức giận bản thân đã quên hết chuyện xưa, bao lâu nay lại đem Lâm Hư chân quân hết không còn một mảnh. Lời nói của Lăng Hoa tiên quân, mặc dù không nói rõ Lâm Hư chân quân là Yến Chỉ Hoài, lại nói bản thân đừng đi quấy rầy hân nữa. Không phải trong lúc vô ý đã thừa nhận Yến Chỉ Hoài là Lâm Hư chân quân sao?

Vì sao Yến Chỉ Hoài chết cũng không chịu thừa nhận?

Chính mình cũng không phải cố ý quên mất, nhưng năm xưa ... lại vì sao can tâm tình nguyện bước vào Hoán Long Trì, quên hết tất cả về Yến Chỉ Hoài?

Nhanh như chớp bay tới Tê Long sơn, đã thấy từng trận thiên lôi, hiển nhiên là đại kiếp. Dung Sâm kinh hãi vội vàng hóa quang bay đi, nhìn thấy Yến Chỉ Hoài đang kinh ngạc đứng cạnh một gốc cây bị bổ đôi, vẻ mặt bị thương cùng có chút xuất thần. Hân đột nhiên thấy y liền cả kinh muốn tránh đi, Dung Sâm vội vàng kéo hân lại.

“Long quân.” Yến Chỉ Hoài thoáng lui về phía sau, giãy không ra đành bất đắc dĩ nói: “Đây là ý gì?”

Dung Sâm nắm chặt cánh tay hân, tỉ mỉ quan sát hân một lần, thấy hân không ngại mới nhẹ nhàng thả ra: “Ta thấy Tê Long sơn bỗng nhiên xuất hiện thiên lôi, chính là đại kiếp, nên lo lắng tới tìm người. May mắn là người vô sự.”

Yến Chỉ Hoài cau mày nói: “Ta cũng không phải yêu tinh, thiên kiếp đó không liên quan tới ta. Long quân không cần lo lắng.”

Dung Sâm bình tĩnh nhìn hân: “Cho dù người không phải yêu tinh, nhưng từ lâu đã không phải thần tiên. Thần quân ...không, Lâm Hư chân quân, người còn muốn đối gạt ta đến bao giờ nữa?”

Yến Chỉ Hoài biến sắc, dùng sức hất tay Dung Sâm ra: “Ta đã nói không biết Lâm Hư chân quân, người nhận sai người rồi!”

“Ba năm trước Lâm Hư chân quân đến tốt cùng vì sao mà bị phạt hạ giới, ta đã biết nhất thanh nhị sở.” Dung Sâm cũng không để hân giãy ra, gằn từng chữ một: “Vì sao người phải tránh ta? Bởi vì ta đã quên hết chuyện liên quan tới người phải không?” (nhất thanh nhị sở: rõ ràng, tường tận)

Yến Chỉ Hoài trầm mặc, thật lâu sau mới mở miệng nói: “Dung Sâm, nếu người đã quên hết mọi chuyện trước kia, thì cứ xem nó như mây khói. Cần gì phải chấp nhất chuyện xưa, rồi lại đến đây đưa với ta? Ta đã chịu giáo huấn một lần, không muốn dính dáng tới người nữa.”

Dung Sâm giống như bị đánh một gậy, không dám tin nhìn hắn: “Người không muốn gặp lại ta sao?”

“Năm đó ta đã hối hận, vì người tránh thiên kiếp làm hại chính mình rơi vào kết cục thế này.” Yến Chỉ Hoài mỉm cười: “Hiện giờ ta rất tiêu dao, chẳng lẽ lại muốn dây dưa với người không dứt rồi bị trời trừng phạt lần nữa? Nếu người thật tình suy nghĩ cho ta thì đừng đến hại ta nữa.”

Trên mặt Dung Sâm xanh mét, Yến Chỉ Hoài muốn thuyết phục y, muốn giẫy ra rồi đi, nhưng không ngờ bị kéo mạnh nên đứng không vững ngã vào lòng Dung Sâm. Kinh hãi ngẩng đầu, lại nghe thấy Dung Sâm lạnh lùng nói: “Coi ta là ngốc tử sao? Nếu người thật sự ghét ta đến thế, cần gì ở Tê Long sơn này mấy trăm năm không chịu rời đi? Còn đeo sợi dây tơ hồng trên cổ tay mà không chịu vứt bỏ? Mặc kệ người nói cái gì, cho dù người không tình nguyện, ta đây nhất định phải mang người về thủy phủ.”

Yến Chỉ Hoài vừa sợ vừa vội, hắn dĩ nhiên thời gian không còn nhiều. Vốn định đêm nay rời đi, tùy tiện tìm một nơi hoang sơn dã lĩnh rồi khi đại nạn tới hồn phách trở về với thiên địa, không còn tiếc nuối nữa. Chẳng lẽ Dung Sâm muốn mang hắn về thủy phủ, trơ mắt nhìn hắn thiên nhân ngũ suy, chết trước mặt y sao? (thiên nhân ngũ suy: đã chú thích ở chương trước)

Nhưng mà Dung Sâm lại không cho hắn nhiều lời, lập tức bay đi. Yến Chỉ Hoài tiếp tục giẫy dựa, Dung Sâm đánh hắn hôn mê, trực tiếp ôm lấy đáp mây bay đi.

27. Chương 27: Giam Giữ

Thời điểm Yến Chỉ Hoài tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy màn giường hoa lệ tinh mỹ, trong không khí quanh quần huân hương thơm mát, mọi thứ đều ôn nhu kiều diễm giống như tiên cảnh trên cung đình. Hắn có chút nghi hoặc híp mắt, đây là chỗ nào? (huân hương: hương đốt trong phòng cho thơm, giống chai xịt phòng ngày nay ấy mà)

“Người tỉnh?”

Bên tai bỗng nhiên vang lên giọng nói trầm thấp dễ nghe, Yến Chỉ Hoài cả kinh, quay đầu liền thấy Dung Sâm đang ngồi ở mép giường cúi đầu xuống nhìn hắn.

Nháy mắt liền nhớ lại chuyện đã xảy ra, Dung Sâm không để ý hắn kháng cự, đánh hắn hôn mê rồi đưa về Thủy phủ. Như vậy nơi này... chính là tấm điện của Dung Sâm sao?

Yến Chỉ Hoài xoay người ngồi dậy, Dung Sâm vội vàng đè hắn lại: “Người vừa mới tỉnh lại, vẫn nên nằm nghỉ một lát. Nếu thấy đói bụng thì ta cho người làm chút cháo được không?”

Ngữ khí vô cùng thân thiết tự nhiên, làm thân mình Yến Chỉ Hoài cứng đờ trong chốc lát nhú nhú mào, rốt cuộc nhìn thẳng vào hai mắt Dung Sâm.

Trong đôi mắt kia hàm chứa ý cười, vẻ mặt tùy ý, giống như việc bức ép hắn mang về Thủy phủ, lại an bài cho hắn ở ngay trong phòng chính mình đều là chuyện hết sức tự nhiên.

“Long Quân”. Yến Chỉ Hoài im lặng thở dài, mở miệng.

“Ừ?” Ý cười bên môi Dung Sâm không mất, ánh mắt sâu thẳm nhìn hắn: “Thần Quân muốn nói với ta là ta đã nhận sai người rồi phải không?”

Yến Chỉ Hoài rung mình, con người loé loé, chậm rãi lộ ra tươi cười bất đắc dĩ, lắc lắc đầu: “Cho dù ta nói không phải thì Long Quân cũng không tin đi? Nhưng mà.... Ta thừa nhận ta chính là Lâm Hư Chân Quân kia, Long Quân mang ta đến đây là muốn như thế nào?”

“Đã là cổ nhân, Thần Quân lại ba lần bốn lượt tránh mặt không gặp, không biết làm như vậy có hơi quá đáng hay sao?” Giọng nói Dung Sâm trầm xuống, chăm chú nhìn Yến Chỉ Hoài: “Ta cũng không muốn đối với Thần Quân như thế nào, ta bắt quá chỉ muốn biết, trước khi ta hoá rồng, đến tận cùng là đã quen biết Thần Quân như thế nào? Thần quân vì sao lại giúp ta chặn Thiên kiếp?”

Yến Chỉ Hoài cười cười nghiêng đầu, khinh miêu đậm tả nói: “Chuyện cũ mấy trăm năm trước, Long Quân cần gì truy cứu nữa? Không sai, năm đó ta và Long Quân có quen biết nhau rồi rất hợp ý. Việc giúp người chần Thiên kiếp là do ta đánh giá cao bản thân, không lường trước hậu quả sẽ bị tước mất tiên tịch. Nếu Long Quân vì thế mà tự trách, thì cũng không cần đâu, tuy hiện giờ ta chỉ là một tán tiên nhưng rất tiêu dao chưa từng chịu khổ.”

Dung Sâm cảm thấy hoảng hốt, đột nhiên nhớ đến một câu của Lăng Hoa Tiên Quân “Lâm Hư bất quá là cầu người được người”, thật sự chỉ đơn giản quen biết y một thời gian, đã liều lĩnh vì y chần thiên kiếp sao? Sợi dây tơ hồng trên cổ tay hắn, mấy trăm năm chưa từng đứt bỏ, nếu chỉ là quen biết bình thường thì cần gì phải nhớ nhung vật cũ như thế?

Hắn nói bản thân rất tiêu dao, thì vì sao trong ba trăm năm lại trông coi Tê Long sơn chưa từng rời đi nửa bước?

“Ta lại thấy quan hệ giữa ta và Thần Quân sâu xa thâm hậu hơn nhiều.” Dung Sâm thất vọng thì thầm, nhìn hắn: “Thần quân biết không, mấy trăm năm qua ta luôn mơ thấy có người kêu tên của ta, mỉm cười với ta. Nhưng ta thủy chung vẫn không thấy rõ bộ dáng của người ấy, thẳng đến lúc ta gặp được người ở Tê Long sơn”. Y không kiềm lòng nổi vươn tay, muốn chạm vào gương mặt Yến Chỉ Hoài, giống như không nhẫn nại nổi nữa, đáy mắt thoáng qua đau đớn: “Một khắc kia, ta liền tỉnh ngộ, Thần Quân chính là người không ngừng đi vào giấc mộng của ta bao lâu nay. Ta cũng không cố ý quên mất người, ta chỉ hy vọng Thần quân cho ta biết tất cả mọi chuyện đã từng phát sinh. Đến tận cùng ta và người có quan hệ như thế nào?”

Yến Chỉ Hoài nghe thấy câu “Thần Quân chính là người không ngừng đi vào giấc mộng của ta bao lâu nay”, không nhịn được rung mình, cảm thấy nháy mắt liền rối loạn.

Quay đầu lại nhìn về phía Dung Sâm, khuôn mặt quen thuộc như thế, mấy trăm năm qua, người duy nhất đi vào trong mộng của mình chẳng phải cũng chính là y sao? Mỗi khi mơ thấy chuyện trước kia, y vẫn mang hình dáng Tiểu Giao, cuộn người thành vòng tròn, giam mình ở giữa, làm nũng gác đầu lên vai mình, ngủ rất ngọt ngào. Hay là dáng vẻ sau khi thành người, bá đạo cố chấp không muốn rời khỏi mình, quần quýt lấy hắn muốn cùng hắn ở bên nhau trọn đời, uỷ uỷ khuất khuất trừng hắn, sau đó nhẹ nhàng cắn hôn môi hắn.... Khi mở mắt ra, bên môi còn vương nụ cười thần nhiên, trước mắt lại chỉ có một mảnh hắc ám.

Bên cạnh là một mảnh lạnh như băng, cái gì cũng không có.

Tất cả chuyện này hắn phải nói với Dung Sâm như thế nào? Nói ta năm đó đáp ứng sẽ cùng người vĩnh viễn ở bên nhau, chờ người phi thăng thành rồng, ta sẽ không phụ mong ước của người, lúc gặp lại trên Thiên đình sẽ cùng người quay về. Mà năm đó rõ ràng là bản thân rập tâm lừa y, Dung Sâm đã quên hết mọi chuyện, vậy những việc sau này thì phải giải thích thế nào đây?

Khiến Dung Sâm áy náy, đau lòng, hối hận, sau đó lại yêu thích hắn? Chăm sóc hắn, nhìn hắn biến thành đầu tóc bạc phơ, thân thể suy nhược, cuối cùng hồn tiêu phách tán ở trước mắt y? Dây dưa một đời không đủ, hai kiếp không đủ, đến đời thứ ba còn muốn làm cho Dung Sâm điên cuồng thêm một lần nữa hay sao?

Yến Chỉ Hoài dời tầm mắt, thất vọng nói: “Ta và Long Quân từng quen biết nhau làm, tri kỷ của nhau. Năm đó lúc chia tay, đã hẹn gặp lại trên Thiên Đình, cùng uống chén rượu, tươi cười nói chuyện cũ. Chỉ tiếc khi Long Quân bước vào Hoán Long Trì liền quên hết chuyện tình trước kia. Ta cũng không trách cứ Long Quân, nhưng mà hiện giờ Long Quân và ta bất quá là người xa lạ, cần gì phải để bụng chuyện cũ để thêm phiền não? Không bằng lại quen biết lần nữa, ta ở tại Tê Long sơn, Long Quân thỉnh thoảng tới thăm ta, ta cũng tùy thời tới Thủy phủ gặp Long quân. Lần thứ hai quen biết, có lẽ ta và người lại làm tri kỷ.” Cười cười đứng dậy nói: “Ta còn có việc bận, thật sự không tiện ở lâu trong quý phủ của Long Quân, đợi ta xử lí xong công việc liền tới thăm Long Quân được không?”

Lần này hắn nói rất cẩn thận, một câu quen biết lần nữa, giống như có khả năng vô hạn, rồi lại giống như bình đạm như nước. Dung Sâm yên lặng nhìn hắn, cuối cùng vẫn lắc đầu nói: “Người gạt ta, nếu như ta cho người trở về Tê Long sơn, người nhất định không gặp lại ta lần nữa.”

Không biết tại sao y chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn thấu Yến Chỉ Hoài đang lừa y. Hắn luôn nói nhất định sẽ đến tìm y, chờ hắn vừa xoay người li khai nơi này, bản thân cho dù tìm kiếm khắp Tê Long sơn chắc cũng không tìm thấy hắn.

Trước đây khi đang ngủ, cũng có người cười như vậy, bất động thanh sắc, lừ ỳ ỳ, nói người chờ ta, ta nhất định sẽ đi tìm người. Lừ ỳ vào Hoán Long trì, lừ ỳ quên hết trước kia, lừ ỳ không hiểu không biết khiến cho ỳ mỗi lần đều đau lòng, nhưng người nọ vẫn cười vẫn nói lời dối gạt giống như mảnh chân tình.

Năm đó mình không phải cũng bị hấn mỉm cười lừa dối như thế này sao, mơ màng để hấn thay mình cản Thiên kiếp, ngơ ngác phi thăng lên Thiên đình, vào Hoán Long trì? Rõ ràng là để ỳ ỳ, rõ ràng là vì mình ngàn năm đạo hạnh không tiếc bị huỷ đi, mặc dù không thể gặp mặt cũng muốn ở lại Tê Long sơn quyến luyến không chịu rời đi. Vì sao còn lừa ỳ lần nữa, muốn tránh né ỳ?

Khuôn mặt chính trực ôn thuận, tuy mặt cười nhưng cả mắt cũng không chớp một cái, Yến Chỉ Hoài, người quả nhiên vẫn..... hận ta quên mất người, cho nên vô luận như thế nào cũng không chịu tha thứ cho ta, đúng không?

Sắc mặt Yến Chỉ Hoài tái nhợt, lập tức cười nói: “Long Quân nói gì vậy.....Ta trở về Tê Long sơn vài ba ngày, sẽ đến Thuỷ phủ bái phỏng Long Quân nữa mà.”

Hắn vừa nói vừa xuống giường chuẩn bị rời đi.

Dung Sâm bỗng nhiên bắt lấy hắn kéo lại, Yến Chỉ Hoài khẽ biến sắc: “Long Quân muốn ép buộc ta sao?”

Dung Sâm mỉm cười, chống lại cặp mắt khinh khi bất định kia gần từng chữ một: “Ta đã từng nói, mặc kệ người nói cái gì, cho dù người không tình nguyện, ta nhất định phải lưu người lại đây.” Y buông tay xoay người nói: “Thần Quân nghỉ ngơi chốc lát đi, đợi ta xử lý công việc xong lại đến tâm sự với người. Đứng rồi, chung quanh nơi này đã được ta bày kết giới, khuyên Thần Quân không cần uổng phí công sức rời đi....”

Lưu lại Yến Chỉ Hoài đang trợn mắt há mồm, Dung Sâm đẩy cửa đi ra.

28. Chương 28: Nói Chuyện

Sau khi Dung Sâm rời khỏi, Yến Chỉ Hoài ngẩn ngơ một lúc mới khôi phục lại tinh thần, vội vàng đi tới trước cửa. Tay vừa mới giương ra liền bị một tầng kết giới trong suốt ngăn lại. Hắn ngoan cố đi dạo chung quanh một vòng, quả nhiên phòng này đã bị Dung Sâm bố trí bày kết giới, làm sao cũng ra không được, cuối cùng đành bất lực ngồi lại trên ghế.

Trước đây khi Dung Sâm còn là Tiểu Giao, hắn cũng từng bày kết giới ở cửa sơn động, nhốt Dung Sâm ở bên trong, khiến ỳ không cách nào đi ra. Ai ngờ phong thuỷ luân chuyển, hôm nay là hắn bị Dung Sâm dùng kết giới giam lại, vô kế khả thi. Tiểu Giao khi đó còn không to bằng bắp đùi mình, bị hấn cầm trong tay, bị mắng chỉ biết khóc, ở trước mặt hấn vừa nhỏ yếu vừa đáng thương. Hôm nay đã trở thành một Thần Long uy phong lẫm lẫm, thái độ cuồng ngạo, dùng cách đồng dạng đối phó hấn, vì vậy bên yếu hơn cuối cùng lại biến thành hấn rồi sao? (vô kế khả thi: không cách nào có thể dùng được)

Tiền thể bị lấy, pháp lực cũng mất hơn phân nửa, kết giới do Dung Sâm bày ra hấn lại không có cách phá bỏ. Nhưng Dung Sâm giam hấn ở đây rốt cuộc muốn như thế nào? Rõ ràng đã mất đi tất cả kí ức, không nhớ rõ hấn là ai, không nhớ rõ những chuyện giữa bọn họ, vì sao còn ôm chấp niệm sâu đậm đối với hấn như thế? Cho dù đã qua mấy trăm năm, thoát thai hoá cốt, Dung Sâm vẫn giống hệt Tiểu Giao ngày xưa, bá đạo, ngang ngạnh, không để hấn trốn tránh. Chỉ có điểm này là chưa từng biến đổi.

Dung Sâm vội vã trở về chính điện, xử lý xong công việc, không hề nghỉ ngơi liền lập tức trở về tắm điện, vừa đẩy cửa phòng ra thì nhìn thấy Yến Chỉ Hoài đang ngồi yên lặng bưng chén trà. Hắn thấy ỳ thì ngừng đầu lên, trái tim Dung Sâm âm thầm thổ phào nhẹ nhõm.

Cho dù đã bày ra kết giới, nhưng vẫn thấy không yên lòng, chung quy vẫn cảm giác Yến Chỉ Hoài sẽ dùng cách gì đó để tháo gỡ. Hôm nay thấy hấn vẫn ngồi trong phòng như cũ, cuối cùng tâm cũng lắng xuống.

Vừa bất động thanh sắc đi về phía Yến Chỉ Hoài, vừa âm thầm để ý phản ứng của hấn, thấy hấn cũng bình thường, Dung Sâm liền ngồi xuống cạnh Yến Chỉ Hoài, tự rót cho mình chén trà, uống một ngụm rồi buông chén ra cười nói: “Thần Quân tạm thời ở chỗ này đi, nếu có nhu cầu gì cứ việc nói với ta. Nơi này của ta mặc dù không so được với Tứ Hải Long cung, nhưng cái gì cần có đều có nên tuyệt đối không chậm trễ Thần Quân. Lát nữa ta phân phó hạ nhân mang thức ăn tới, không biết Thần Quân có muốn ăn món gì không?”

Yến Chỉ Hoài khẽ thở dài, buông chén trà trong tay, mở miệng nói: “Long Quân... muốn giam lỏng ta ở đây sao?”

Dung Sâm cười nói: “Thần Quân sao lại nói vậy? Bất quá là cố nhân gặp lại nhau, muốn tâm tình một chút nên lưu Thần Quân lại Thuỷ Phủ của ta làm khách, sao lại nói là giam lỏng?”

“Chung quanh bày kết giới không cho ta ra, đây là đạo đãi khách của Long Quân sao?” Yến Chỉ Hoài cúi mặt bất đắc dĩ: “Người nói hai ta là cố nhân gặp lại nhau, vậy người có biết năm đó đã quen ta ở đâu không? Tại sao lại kết giao với ta? Mấy trăm năm trước, ta và người hiểu nhau, biết nhau, hôm nay hai ta cũng chỉ có vài lần gặp mặt thôi. Long Quân cưỡng ép ta ở lại đây, không phải muốn ôn chuyện với ta, chẳng lẽ có thể khôi phục quan hệ quá khứ với ta? Đạo lý kết làm bằng hữu, quan tâm hợp duyên, nếu duyên phận đã hết, thì cần gì phải làm chuyện dư thừa?”

Dung Sâm cũng không sót ruột, đợi Yến Chỉ Hoài nói xong rồi mới mỉm cười nói: “Nói rất đúng, đạo lý kết làm bằng hữu, quan tâm hợp duyên, ta và Thần Quân nhất định là có duyên mới có thể gặp lại nhau. Mấy trăm năm trước đã như thế, thì bây giờ càng đúng hơn.” Thu liễm ý cười, lạnh lùng nói: “Quả nhiên nói cái gì chờ người trở lại Tê Long sơn xong, qua mấy ngày sẽ trở lại thăm ta tất cả đều là nói dối. Người đã nói chúng ta duyên phận đã hết, còn có thể trở lại sao?”

Yến Chỉ Hoài nhú mày, hồi hận bản thân lỡ lời, còn chưa kịp mở miệng thì Dung Sâm lại mỉm cười, chậm rãi nói: “Thần Quân cũng không cần bắt bí ta, năm đó vì sao kết giao với Thần Quân, mặc dù ta không còn nhớ rõ, nhưng hôm nay làm sao nhận thức Thần Quân thì nhớ rất rõ. Năm đó tính tình ta như thế nào thì ta không biết. Hôm nay tính tình ta như thế nào, Thần Quân chắc cũng không biết.” Y nhìn thẳng vào đôi mắt Yến Chỉ Hoài, gằn giọng: “Nếu đã đánh mất tâm, ta sẽ không dễ dàng buông tay. Nói ta giam lỏng cũng được, bức bách cũng tốt, tóm lại ta sẽ không để người ly khai nữa. Năm xưa Thần quân đồng ý cản Thiên kiếp thay ta, phân tình cảm này cũng không hề giống nhau. Nếu Thần Quân giá nào cũng không chịu nói cho biết chuyện xưa, ta vẫn có cách để biết rõ tất cả. Còn nhiều thời gian, người gạt được ta nhất thời nhưng không thể gạt được một đời!”

Yến Chỉ Hoài biến sắc: “Dung Sâm, người muốn giam lỏng ta ở đây một đời sao?”

Dung Sâm khẽ cười nói: “Khi nào người nguyện ý thẳng thắn với ta thì ta sẽ thả người rời đi. Còn không thì người vẫn cứ lưu lại nơi này đi, thế nào?”

Lời này vừa vô lễ lại bá đạo, nhưng Dung Sâm lại cười rất ôn nhu, thấy Yến Chỉ Hoài kinh sợ không nói nên lời, ý cười kia càng thâm sâu hơn.

Muốn tránh né ta sao? Cho dù ta không nhớ rõ chuyện cũ của chúng ta, nhưng bây giờ lại vì người mà tâm động thì không thể giả được. Chỉ là Yến Chỉ Hoài, cho dù ta đã từng quên người, như vậy hôm nay lại thích người lần nữa có cái gì không được a? Vì sao người cố chấp như thế, luôn luôn cự tuyệt ta, không chịu cho ta một cơ hội?

Người rốt cuộc có ẩn tình gì không thể cho ta biết sao?

Dung Sâm thấy Yến Chỉ Hoài hạ mắt, không nhìn y nữa, cười cười muốn đứng dậy gọi hạ nhân chuẩn bị mang thức ăn tới. Tầm mắt vừa nâng lên đã thấy Yến Chỉ Hoài ngồi nghiêm chỉnh, trên đầu còn mang khăn, không nhận được cười nói: “Tại sao ở trong phòng mà người còn mang khăn làm gì? Không sợ nóng sao?” Đưa tay muốn gỡ khăn của hắn xuống, Yến Chỉ Hoài vội vàng quay đầu nhưng vẫn chậm một bước, bị Dung Sâm lấy xuống.

Trong phút chốc, mái tóc dài của Yến Chỉ Hoài đổ xuống, Dung Sâm thoát chốc liền ngẩng người.

Chỉ thấy mái tóc dài xõa tung đó đã không còn sáng bóng nữa, thay vào một mảnh xám trắng hỗn tạp. Dung Sâm không dám tin trừng mắt, một lúc sau mới lẩm bẩm nói: “Người Tóc người...”

Y ngơ ngác vươn tay, muốn sờ tóc Yến Chỉ Hoài, Yến Chỉ Hoài bỗng nhiên đứng dậy lui lại, miễn cưỡng cười nói: “Hahaha, đó là trời sinh như thế, hù dọa người rồi sao?”

Dung Sâm sửng sốt: “Là trời sinh như thế!” Phục hồi lại tinh thần, Dung Sâm đột nhiên giận dữ, kéo Yến Chỉ Hoài lại: “Người gạt ai a! Trước đây ta thấy người rõ ràng không phải bộ dáng này! Tại sao đột nhiên lại bạc đầu Đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, người mau nói cho ta biết!”

Bây giờ Yến Chỉ Hoài mới nhớ tới ngày đầu tiên Dung Sâm thấy hắn, hắn vẫn chưa nhét tất cả tóc vào trong khăn. Hôm nay mình lại nói dối trắng trợn như vậy, đúng là chưa đánh đã khai mà. Chống lại đôi mắt ẩn chứa tức giận cùng khiếp sợ của Dung Sâm, hắn mím mím môi nhưng không nói được một chữ.

Thấy hắn không còn nguy hiểm nữa, Dung Sâm chậm rãi buông lỏng tay, Yến Chỉ Hoài vốn là thần tiên... thế nhưng, thần tiên sao lại bạc đầu? Tiên nhân đều trường sinh bất lão, cho dù năm tháng trôi qua, cũng không hề thay đổi dung nhan, chẳng lẽ bởi vì ... hắn đã bị lột bỏ tiên tịch sao?

Về mặt Dung Sâm xanh mét, một lúc lâu nhìn chăm chăm hai mắt Yến Chỉ Hoài, y cuối cùng chậm rãi mở miệng hỏi: “Đây Có phải là nguyên nhân khiến ngươi vô luận như thế nào cũng không chịu tiếp nhận ta lần nữa?”

Trong giọng nói cũng chứa hàm ý không nói nên lời.

29. Chương 29: Giao Dịch

Yến Chỉ Hoài khẽ rung mình, hắn chưa bao giờ thấy qua Dung Sâm như vậy. Loại này ánh mắt như hàn băng, lạnh đến mức không thở nổi, đây thật là Tiểu giao mà hắn từng một tay nuôi lớn sao?

“Ta.....” Yến Chỉ Hoài giật giật môi, lại không thốt nổi một câu. Dung Sâm không hề giống Tiểu giao năm đó, trước đây hắn bịa vài câu liền chớp chớp mắt nhào qua, cái gì cũng tin hắn. Hắn nên giải thích như thế nào? Nói hảo hữu của hắn gặp phải Thiên tru, nên bản thân thương tâm một đêm đến bạc đầu?

Không thể nhìn thẳng hai mắt Dung Sâm, Yến Chỉ Hoài đành quay đầu đi, sau một lúc lâu, mới mở miệng: “Như ngươi chứng kiến, ta đã không còn là Lâm Hư chân quân ngày xưa. Sau khi bị tước tiên tịch, mất hết pháp lực, bản thân cũng không để ý khi nào thì bạc đầu. Cho nên ta mới vội vàng rời khỏi, hy vọng có thể tìm được biện pháp khôi phục tiên thể.” Thở dài: “Nếu ngươi thật tình thay ta suy nghĩ, thì để ta đi đi. Ngươi đừng quá lo, ta còn vài tiên hữu đạo hạnh cao thâm, có thể giúp ta nghĩ cách.....”

Dung Sâm run rẩy, nắm chặt tay Yến Chỉ Hoài, nghiêng rằng nói: “Ta cũng chưa từng nghe nói, tiên nhân cũng sẽ giống phàm nhân, năm tháng trôi qua sẽ bạc đầu? Yến Chỉ Hoài, đừng nghĩ dối gạt ta lần nữa! Ngươi cố chấp muốn rời khỏi, làm sao cũng không chịu ở bên ta, đến tột cùng là vì cái gì?”

Yến Chỉ Hoài lắc đầu nói: “Ta không có lừa ngươi..... Nếu ngươi không chịu tin, cũng không thể ép ta ở lại đây, ta cũng không biết nói gì hơn.”

Dung Sâm càng run rẩy hơn, đột nhiên thả tay ra, cười lớn hai tiếng rồi quay đầu nói: “Ta sớm nên biết, cho dù tra hỏi ngươi như thế nào, ngươi cũng không nói thật với ta.” Dừng một chút, thanh âm đã khôi phục sự bình tĩnh, “Ta thật khờ..... lại quên mất Quý phủ Tàn Quảng vương có một cái ‘Nghiệt Kính Thai’, ai nhìn vào nó thì có thể nhìn thấy kiếp trước của mình. Quan hệ của ngươi và ta, còn có nguyên nhân ngươi lại biến thành bộ dáng này. Ngươi không chịu nói, ta tự đi nhìn.”

Nói xong, xoay người muốn rời đi. Yến Chỉ Hoài nghe vậy kinh hãi, vội vàng túm chặt Dung Sâm, lạnh lùng nói: “‘Nghiệt Kính Thai’ ở dưới địa phủ, ngươi đường đường là Long thần, sao có thể tùy tiện xuống đó để tới trước ‘Nghiệt Kính Thai’?”

Dung Sâm lạnh lùng cười: “Ta tất nhiên không có năng lực kia, bất quá thái tử Nam Hải giao du rộng rãi, cũng quen biết mười điện Diêm Quân. Ta nhờ hắn giúp đỡ, việc này không còn khó khăn nữa.”

Giấy khời bàn tay giữ chặt hắn của Yến Chỉ Hoài, Dung Sâm không chút do dự hóa quang mà đi, thẳng hướng Nam Hải Long cung. Trong lòng Yến Chỉ Hoài hỗn loạn, không kiềm được ngã ngồi xuống ghế. Nếu Dung Sâm thật sự vào địa phủ, mượn dùng ‘Nghiệt Kính Thai’ kia, thấy được kiếp trước cùng hắn dây dưa, thấy được mình là như thế nào mím cười lừa y, dụ y phi thăng hóa rồng, vào Hoán Long trì..... Yến Chỉ Hoài nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy tâm tựa như bị đao đâm vào, một trận lại một trận đau nhức đánh úp lại.

“Hi hi.....”

Tiếng cười khê như có như không cười đột ngột truyền đến, Yến Chỉ Hoài lập tức mở mắt.

“Thấy đau lòng a? Sợ hãi sao? Không dám đối mặt y lần nữa đúng không?” Giọng nói quỷ mị như du hồn quanh quẩn bên tai hắn, “Thật sự muốn để y nhìn thấy người hôn phi yên diệt, tương lai sống không bằng chết sao? Không bằng chúng ta làm một giao dịch đi, người để ta ăn người, ta cam đoan sau này Long quân nhất định sẽ sống hạnh phúc hơn bất kì ai trên đời, như thế nào?”

Yến Chỉ Hoài hạ mắt, mở miệng nói: “Người là..... Yểm mị?”

Giữa không trung bỗng nhiên hiện lên một làn sương khói mờ ảo, sau đó dần dần ngưng tụ thành hình, nửa trên là hình người còn nửa dưới là hình thú, thoạt nhìn vô cùng quỷ dị. Khuôn mặt xinh đẹp phi giới tính nở nụ cười yếu ớt mị hoặc, dán bên tai Yến Chỉ Hoài thầm thì: “Đúng vậy, mấy trăm năm trước được Thần Quân chỉ giáo, suýt nữa thì hôn phi yên diệt. Những năm gần đây, ta đều ngày ngày đêm đêm nhớ thương Thần Quân a.”

“Xem ra người đã cắn nuốt không ít hồn phách trong mấy trăm năm nay, đã sắp tu thành hình người sao?”

Yểm mị cười đến rung người, ngón tay lưu luyến lướt theo khuôn mặt Yến Chỉ Hoài: “Còn thiếu một hồn phách tiên nhân thì ta có thể tu thành yểm ma. Nhất là loại như Thần Quân, hồn phách tiên nhân tiềm năng dục vọng..... Thật sự là cực phẩm khả ngộ bất khả cầu.....”

Yến Chỉ Hoài cười lạnh: “Đáng tiếc, năm đó người thất bại trong gang tấc, bây giờ ta e rằng người vẫn không được như mong muốn.”

Hai mắt tập trung, Yến Chỉ Hoài nín thở mím môi, ngồi xếp bằng, nháy mắt tâm vô trần tục, tập niệm đều tiêu tan. Yểm mị kia ghé vào lỗ tai hắn cười nói: “Chắc chắn, ta hảo tâm suy nghĩ vì Thần Quân, Thần Quân lại không cảm kích..... Sớm muộn gì người cũng nguyên thần câu diệt, bị ta ăn thì có gì khác đâu? Không sao, Thần Quân có thể chậm rãi lo lắng, khi nào nghĩ thông suốt, ta nhất định sẽ vừa gọi liền tới.”

Tiếng cười dần dần biến mất trong không khí, khi Yến Chỉ Hoài mở mắt ra, trước mặt đã không còn bóng người.

Giao dịch..... Sao?

Đơn giản là yểm mị nuốt hồn phách của hắn, sau đó hạ thuật yểm mị lên Dung Sâm, làm cho y trọn đời sống trong ảo cảnh..... Không, nếu yểm mị đã tu luyện thành yểm ma, như vậy, thuật hạ lên Dung Sâm, đó là chú thuật của yểm ma.

Phàm nhân nhất định sẽ hóa thành lệ quỷ, tiên gia nhất định sẽ tiến nhập ma đạo, đây chính là chú thuật của yểm ma.

Làm sao có thể..... để cho yểm mị đoạt được hồn phách của hắn rồi tu luyện thành ma vật đáng sợ như thế. Làm sao có thể, đáp ứng đề nghị của ma vật này, khiến cho Dung Sâm rơi vào ma đạo. Hơn nữa yểm mị giả dối đa đoan, lợi dụng tất cả. Nếu lúc Dung Sâm trở về sau khi nhìn ‘Nguyệt Kính Thai’, chịu kích thích quá lớn, bị yểm mị nhân cơ hội hạ chú tâm ma, dụ y thành ma..... thân mình Yến Chỉ Hoài đột nhiên run rẩy.

Hắn đột nhiên mở miệng: “Yểm mị, xuất hiện đi.”

Vừa dứt lời, yểm mị kia lập tức hiện thân giữa không trung, bay tới trước mặt hắn, khẽ cười nói: “Sao rồi, nhanh như vậy Thần Quân đã nghĩ thông suốt?”

Yến Chỉ Hoài mỉm cười: “Không sai, quả thật là ta không còn thời gian, dù sao cũng sẽ bị hủy nguyên thần, không bằng thành toàn cho người — nhưng, người thật sự sẽ làm cho Dung Sâm vĩnh viễn sống trong hạnh phúc khoái hoạt sao?”

Yểm mị cười ha ha: “Tuy ta là một ma vật, nhưng cũng sẽ giữ lời. Chỉ cần chiếm được hồn phách của người, ta liền có thể tu thành yểm ma, đến lúc đó hạ chú thuật của yểm ma lên y, cam đoan y sẽ không bao giờ thống khổ nữa, chỉ có tận hưởng sung sướng vĩnh viễn.....”

Nó đang cười vui vẻ, thanh âm đột ngột ngừng lại, mắt yểm mị trừng lớn, không dám tin nhìn về phía Yến Chỉ Hoài. Một thanh kiếm từ xuyên qua trước ngực nó, Yến Chỉ Hoài kết ấn, không chút do dự đánh lên mặt nó.

“Đáng tiếc, tuy ta là một tiên gia, cũng là người giữ lời.” Yến Chỉ Hoài không chút biểu tình nhìn nó, “Hiện nay pháp lực ta không đủ, không giết được ngươi nên chỉ có thể phong ấn ngươi — phục!”

Yểm mị lập tức phát ra một tiếng thét thê lương, cuối cùng biến thành một làn khói nhẹ, chậm rãi tiêu tán.

Yến Chỉ Hoài đầu đầy mồ hôi lạnh, thoát lực ngã lên giường – với pháp lực của hắn hiện nay, vốn dĩ không có khả năng dễ dàng chế phục yểm mị. Nhưng sau khi yểm mị bị hắn lừa gạt nên mất cảnh giác, không hề phòng bị khiến hắn chỉ dùng một chiêu liền thành công, thật là may mắn.

Nhưng hắn có năng lực phong ấn yểm mị này trong bao lâu đây? Ngón tay chạm đến sợi tóc tán loạn trên giường, trong nháy mắt lại trắng thêm phân nửa. Yến Chỉ Hoài cười khổ, pháp lực hắn càng ngày càng suy giảm, thân thể càng ngày càng suy nhược, bất quá chỉ phong ấn một yểm mị, cũng khiến hắn sắp đi nửa cái mạng.

Chỉ mong khi Dung Sâm trở về..... Nhìn thấy bộ dáng này của hắn, không hận đến mức muốn ăn tươi nuốt sống hắn là may rồi.

Yến Chỉ Hoài tìm vui trong đau khổ, mệt mỏi đến cực điểm, chậm rãi khép hai mắt lại, ngã xuống.

30. Chương 30: Sự Thật

Từ sau khi bị tước tiên cốt, rồi pháp lực từ từ mất đi, mỗi lần thời gian ngủ cũng càng ngày càng dài. Nhắm mắt xong sẽ lâm vào cảnh trong mơ, khó có thể thanh tỉnh.

Yến Chỉ Hoài vốn hiếm khi nằm mơ.

Đều nói tiên gia vô tình vô tâm, không bị dục niệm quẩn luyến, làm sao vô duyên vô cớ nằm mơ được. Hơn ngàn năm trước, hắn lấy thân thể phạm nhân mà đắc đạo, chặt đứt tất cả thế tục trần niệm, vứt bỏ xác thịt, phi thăng đứng vào hàng tiên nhân. Ngày ngày tiêu dao, tâm không phiền não, cũng chưa từng nằm mơ.

Thẳng đến lúc hắn gặp phải Dung Sâm.

Lần đầu tiên lạc vào cảnh trong mơ sau khi thành tiên, cũng là năm mà hắn cùng Tiểu giao bị trúng chú thuật của yểm mị. Ma do tâm sinh ra, hắn liền bị giam trong giấc mộng, sa vào trong tâm ma của hắn. Mà từ đó về sau, sự ràng buộc giữa hắn và Dung Sâm càng sâu, thành ra càng thường xuyên nằm mơ.

Khi nằm mơ, giống như trải qua tam sinh tam thế, những chuyện vụn vặt đã qua, những người đã từng gặp, tất cả đều hoá trang lên sân khấu, biểu diễn ca hát, mà người cuối cùng mà hắn nhìn đến, chính là Dung Sâm.

Khi còn bé là tiểu oa nhi phần nộn nộn, phía sau còn kéo theo cái đuôi, bám cánh tay hắn, dùng đồng âm nhu nhuyễn gọi hắn A Yến, A Yến. Trong giây lát lại hóa thành thiếu niên mặt mày tinh xảo, giơ một xiên mít quả, cảm thấy mỹ mãn cần cần, cười hí hóp mắt nhìn hắn.

Hắn mỉm cười vươn tay, đang muốn sờ sờ đầu Dung Sâm, chớp mắt một cái, thiếu niên còn cười mỹ mãn lại đột nhiên trở nên thô bạo, hung hăng áp đảo hắn dưới thân.

“Ngươi dám trốn..... Ngươi cũng dám trốn! Yến Chỉ Hoài, trẫm thề, cho dù là lên trời xuống đất, chỉ cần ngươi dám trốn khỏi trẫm, trẫm liền san bằng nhà của ngươi thành bình địa!”

Yến Chỉ Hoài chảy mồ hôi lạnh ròng ròng đột nhiên tỉnh lại, đập vào mắt chính là màn giường hoa lệ quen thuộc. Hắn quay đầu, trong ánh sáng mờ mờ, nhìn thấy Dung Sâm đang ngồi cạnh bàn đưa lưng về phía hắn, trong tay cầm chén trà, giống như đang xuất thần. Có lẽ y nghe được tiếng vang, chậm rãi quay lại, lẳng lặng nhìn hắn.

Yến Chỉ Hoài đang căng thẳng, lại chậm rãi an tĩnh lại. Dung Sâm bình tĩnh như thế, có lẽ y vẫn chưa nhìn thấy chuyện xưa trong ‘Nghịch Kính Thai’?

Hắn giật giật thân thể, đang muốn đứng dậy bỗng nhiên phát hiện mình lại không nhúc nhích được. Yến Chỉ Hoài liền kinh hãi, lúc này mới thấy hai tay hắn đã bị một cái xích tinh tế khóa vào đầu giường.

“Người tỉnh rồi à?” Dung Sâm buông chén trà trong tay, chậm rãi đứng dậy, tiêu sái đi đến trước người hấn. Đôi mắt Bình tĩnh, ngữ khí bình tĩnh, Yến Chỉ Hoài đột nhiên rùng mình.

“Vì sao..... phải xích ta lại?”

Dung Sâm hơi mỉm cười, vươn tay, nhẹ nhàng nâng lên lọn tóc rũ xuống giường của Yến Chỉ Hoài, thanh âm vô cùng ôn nhu: “Ta chỉ rời đi vài canh giờ, sao tóc của ngươi lại trắng thêm nhiều như vậy?” Cũng không đợi hấn trả lời, Dung Sâm tiếp tục mỉm cười thì thầm: “Bởi vì ngươi sắp thiên nhân ngũ suy đúng không?”

Bàn tay cầm tóc hấn đột nhiên kéo mạnh, Yến Chỉ Hoài đau đến nhũ mào, hấn bị bắt ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy Dung Sâm cười đến vạn đạo, nghiêng răng nghiêng lợi nói vào lỗ tai hấn: “Ta hấn nên tạ ngươi mới phải nhỉ? Vì giúp ta hóa rồng, thay ta chấn Thiên kiếp, lừa ta vào Hoán Long trì, lừa ta quên hết chuyện trước kia..... Ngươi không phải đã nói chờ ta lên Thiên đình xong thì nhất định sẽ ở bên ta sao? Ngươi còn muốn gạt ta, trốn đến một địa phương nào đó để chờ chết sao?!”

Y tìm được Ngao Lăng, cứng mềm đều dùng, rốt cục khiến Ngao Lăng đáp ứng dẫn y xuống địa phủ, đứng trước ‘Nghiệt Kính Thai’ thấy được tất cả chuyện xưa trước kia.

Y nhìn thấy chính mình từng là cửu ngũ chi tôn, đế vương thiếu niên lại bị hồ tinh mê hoặc, thiếu chút nữa một cước bước vào Quỷ môn quan, được vị đạo sĩ trẻ kia cứu xong liền không chịu buông tay. Dùng hết thủ đoạn muốn giữ hấn bên người, dây dưa một đời, lại thủy chung không có được tâm người kia. Một ly rượu độc chấm dứt tất cả, quân vương mất nước sát nghiệt quá nặng nên lúc luân hồi chuyển thế bị đầu thai vào súc sinh đạo.

Y nhìn thấy bản thân trong khi tỉnh tỉnh mê mê bị một thần tiên xấu xa bắt lấy, sau đó được hấn một tay nuôi lớn. Vì thế y lại một lần nữa ương ngạnh thích vị tiên quân này, không bao giờ để người nào vào mắt nữa. Lòng tràn đầy lưu luyến cùng ái mộ như vậy, lại bị thần tiên này cười nói lừa gạt, nói cái gì chờ y hóa thành Thần long, tương lai bọn họ sẽ có thể ở bên nhau. Sau đó thay y chấn Thiên kiếp khiến cho tiên tịch bị tước, đạo hạnh bị hủy, lưng đeo đoạn kiếm trở về Tê Long Sơn, cứ như vậy toàn tâm toàn ý chờ ngày đại nạn đến.

Rõ ràng cách y gần như vậy, ngoại trừ một lần vào ngày đại hôn của y, thì chưa từng đến nhìn y lần nữa.

Gặp, cũng chỉ cười khách sáo mà xa cách, giả vờ không nhận ra y, gọi y “Long quân”.

Trong mười câu của hấn, có câu nào là nói thật đây? Ngày đó, khi y rốt cục thoát khỏi giao hình để hóa thành Long thân, hấn ngửa đầu nhìn y, mỉm cười nói ‘Ngày khác chúng ta tái kiến’. Biết rõ cho dù có gặp lại nhau, thì y đã quên hết chuyện trước kia, hấn lại vẫn cười thật tự nhiên, một lời nói dối rất cẩn thận, hoàn toàn y như thật tình.

Tâm của người này..... Đến tận cùng là làm bằng cái gì? Sao có thể trở mặt nhìn mình quên đi hấn, nhìn mình thú phi sinh con, còn có thể cười được như trước?

Nếu bản thân chưa từng nhìn thấy tất cả, có phải y sẽ còn tiếp tục bị hấn lừa, thả hấn rời đi, sau đó qua một trăm năm, một ngàn năm, ngay cả thi cốt của hấn cũng không biết đi nơi nào để tìm?

Dung Sâm bỗng nhiên cười lớn, trong đôi mắt là một mảnh điên cuồng, y rốt cục đã hiểu vì sao ngàn năm trước, mình lại vì người này mà trở nên cuồng dại.

Yêu đến cực điểm, hận đến cực điểm, trong thiên địa sẽ không có người thứ hai có thể bức y đến tình trạng này.

“Dung Sâm.....” Y nghe được giọng nói người nọ run nhè nhẹ, lần đầu tiên, y nhìn thấy vẻ áy náy cùng thất kinh trên mặt người nọ.

Hối hận sao? Yến Chỉ Hoài, người nhất định không ngờ có một ngày ta sẽ nhìn thấy tất cả đi? Người nhất định nghĩ rằng ngươi sẽ lừa ta hết kiếp này, làm bộ như cả hai chỉ là người xa lạ, trước khi rời đi thì nhìn trộm ta một lần, sau đó sẽ đeo đoạn kiếm kia tìm một nơi hoang vắng, chờ ngày nguyên thần tan rã rồi hời phi yên diệt đi?

Người..... còn bao nhiêu ngày được sống đây?

Dung Sâm đột nhiên buông lỏng tay nắm tóc Yến Chỉ Hoài, quay trở lại bàn lấy chén trà nhỏ kia tới, mỉm cười nhìn đôi mắt hấn kinh nghi bất định, rồi cường ngạnh đưa chén tới bên môi Yến Chỉ Hoài.

“Người nên biết long huyết là thiên hạ chí bảo. Thường nhân nếu uống một giọt liền có thể kéo dài tuổi thọ, nếu uống một chén lớn thì sẽ thay da đổi thịt. Bây giờ thân thể người hư nhược như vậy, phải hảo hảo tắm bổ mới được a!”

Yến Chỉ Hoài lập tức kinh hãi, vô luận như thế nào cũng không chịu uống chất lỏng đỏ tươi trong bát trà kia. Dung Sâm nắm cầm hấn, ngón tay cạy mở khớp hàm hấn, còn tay kia đưa bát long huyết về phía trước rồi kiên quyết đổ vào, chất lỏng đỏ tươi theo khoe môi Yến Chỉ Hoài từ từ chảy xuống dưới.

Dung Sâm lại gần, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đi vết máu bên miệng hấn, sau đó cường hôn hấn, đem máu tươi Yến Chỉ Hoài muốn nhổ ra đẩy vào họng hấn. Trong khoang miệng còn lưu lại vị huyết tinh nồng đậm, lại mang theo một chút ngọt ngào. Dung Sâm áp đảo hấn ở trên giường, điên cuồng chà đạp môi hấn, quần lấy đầu lưỡi không kịp trốn tránh rồi tham lam hút liếm, thẳng đến khi Yến Chỉ Hoài sắp hít thở không thông, mới chậm rãi buông hấn ra, hơi nâng người lên.

Yến Chỉ Hoài hai mắt nhắm nghiền, hô hấp dồn dập, bị bắt nuốt hết long huyết, thân thể sắp héo rũ được rót một dòng suối ngọt đến tứ chi bách hải, lại tựa như bị một ngọn hỏa diễm thiêu cháy.

Cảm thấy thân thể bị đè ép, Yến Chỉ Hoài miễn cưỡng mở mắt ra, lại nhìn thấy Dung Sâm đang cời y phục của hấn, thất kinh vội vàng giãy dụa né tránh, thở gấp nói: “Đủ rồi..... Người còn muốn như thế nào nữa?”

“Chỉ là long huyết thì sao mà đủ được?” Dung Sâm cười vô cùng ôn nhu nhưng trong đôi mắt lại toát ra quang mang điên cuồng nóng cháy, trong thanh âm đan xen phần nộ, thống khổ lẫn nồng đậm dục vọng, “Chẳng lẽ người không biết long tinh có hiệu quả bổ thân rất tốt hay sao?”

Lời còn chưa dứt, “Xoẹt ” một tiếng, xiêm y trên người Yến Chỉ Hoài bị xé rách trong nháy mắt.

“Từ từ hưởng dụng long huyết cùng long tinh của ta đi..... Trước khi ta tìm được biện pháp khôi phục hoàn toàn tiên thể của người, ta sẽ ngày đêm thay người bổ thân bằng cách này.” Dung Sâm cười đến tàn nhẫn, trong mắt lại không thể dấu đi đau xót thật sâu, sau đó y chậm rãi hạ người xuống, bắt đầu sự tra tấn.

31. Chương 31: Đau Lòng

Yến Chỉ Hoài bị áp đảo trong nháy mắt, đầu óc gần như trống rỗng.

Hấn nghĩ rằng nếu Dung Sâm đã thấy hết tất cả trong ‘Nghiệt Kính Thai’, sau khi trở về sẽ nổi giận như thế nào thì hấn cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý như vậy khi trả lời chất vấn của Dung Sâm.

Nhưng mà hấn không nghĩ tới việc Dung Sâm sẽ đối xử với hấn như vậy.

Trong bóng đêm, đôi phương nhân câu nhân kia, mang theo sắc thái tình dục gần như điên cuồng, y như sắp thiêu đốt tất cả, làm tim người khác đập nhanh. Dung Sâm mạnh mẽ đặt hấn ở dưới thân, hôn hấn giống như muốn đoạt hết tất cả không khí của hấn.

Rất đau.

Không phải đau đớn trên thân thể, mà là một nụ hôn mang theo thương tâm, điên cuồng, phần nộ, còn cất giấu thật nhiều thống khổ cùng tuyệt vọng, làm hấn cảm thấy tâm mình đau đến độ muốn vỡ tan thành từng mảnh.

“Dung Sâm..... Dung Sâm.....” Yến Chỉ Hoài liều mạng giãy dụa, vừa trốn tránh trận mưa hôn của Dung Sâm, vừa khấn cầu, “Buông..... Người buông ra.....”

Hấn cũng không muốn cự tuyệt Dung Sâm, mà là muốn cởi bỏ sự trói buộc trên hai tay, muốn vươn tay ôm lấy y, muốn nói với y, nếu lúc trước hấn biết rằng quan hệ của bọn họ sẽ biến thành cục diện thống khổ và tuyệt vọng như bây giờ, nhất định hấn sẽ không làm như vậy.

Hấn vẫn nghĩ rằng mọi chuyện mình đã làm đều vì muốn tốt cho Dung Sâm.

Nhưng hắn chưa từng nghĩ tới, sau khi Dung Sâm biết được tất cả chân tướng thì sẽ phát cuồng như thế nào.

“Ta buông ngươi ra..... để cho ngươi tìm cách trốn tiếp sao?” Dung Sâm cười lạnh, thoáng ngẩng đầu lên, hung ác nhìn chằm chằm Yến Chỉ Hoài như muốn ăn thịt hắn vậy.

Y hận Yến Chỉ Hoài sao?

Làm sao có thể hận hắn đây? Từ đầu tới cuối, Yến Chỉ Hoài có làm sai cái gì đâu? Kiếp đầu tiên bởi vì tư dục của bản thân mà hủy đi hơn phân nửa nhân sinh của người nọ, nhốt hắn trong thâm cung, biết rõ hắn không muốn, nhưng một lần lại một lần lại chiếm đoạt khối thân thể này, đoạt đi tự do của hắn, bắt hắn cùng mình sa vào vực sâu không đáy. Kiếp thứ hai người nọ vẫn ôn nhu như vậy, cẩn thận nuôi y khôn lớn, khắp nơi dung túng y, suy nghĩ mọi chuyện vì y, toàn tâm toàn ý giúp y hóa rồng. Thậm chí hắn còn không tiếc việc đạo hạnh bị hủy hết, ngay cả tính mạng cũng sắp mất.

Nhưng làm sao có thể không hận đây?

Y thương hắn như vậy, ngoại trừ hắn, cái gì y cũng không muốn, chỉ cần có thể cùng hắn bên nhau, mặc kệ phải trả giá bao nhiêu đại giới cũng cam lòng. Cái gì mà hóa rồng thành tiên, y căn bản không cần, y chỉ thầm mong có được người kia mà thôi. Y chỉ có một tâm nguyện như vậy, người nọ rõ ràng biết y chỉ có một tâm nguyện như thế, lại vẫn cười cười lừa y, dùng phương thức tàn nhẫn tự tay đẩy y vào trong tuyệt vọng.

Nếu có thể cùng chết với hắn, y cũng tình nguyện là người nọ sẽ mỉm cười nhắm mắt trong lòng mình.

Mà hận không phải vì loại hành động này tự cho là đúng này, mà vì y hy sinh tất cả, sau đó tận mắt thấy y cưới nữ nhân khác, hoàn toàn quên mất người nọ, còn cảm thấy là hắn đã cho y tất cả hạnh phúc của hắn.

“Ta..... sẽ không trốn.....”

“Gạt ta.....” Dung Sâm cười lớn, trong điên cuồng mang theo một tia tuyệt vọng, bỗng đứng y vươn tay che đi hai mắt Yến Chỉ Hoài, giọng nói bỗng nhiên nhỏ lại, gần như nỉ non, “Gạt ta, mỗi lần người đều gạt ta..... Gạt ta!”

Bị che cả hai mắt, cái gì cũng không nhìn thấy, còn chưa kịp lên tiếng thì từng trận hôn môi điên cuồng đã hạ xuống trong nháy mắt. Tóc Yến Chỉ Hoài bị Dung Sâm kéo căng, bắt ngẩng mặt lên, thừa nhận nụ hôn sâu kịch liệt mà nồng hậu. Đầu lưỡi bị hung hăng hút, nước bọt không kịp nuốt xuống theo khóe môi chảy ra, sau đó được Dung Sâm mút liếm sạch sẽ.

Rốt cục y cũng buông tha môi hắn, bỏ bàn tay đang che mắt hắn xuống, Dung Sâm chậm rãi ngồi dậy, một bàn tay ngăn chặn người dưới thân, tay kia thì cởi bỏ kết khẩu trên y phục của mình, hai vai lắc mạnh làm từng kiện xiêm y rơi ra rồi bị y đá xuống dưới giường, tiếp theo không chút do dự bắt đầu áp đảo Yến Chỉ Hoài.

Hai thân hình xích lô gắt gao dán lên nhau, bàn tay nóng rực chậm rãi xoa thắt lưng rắn chắc mềm dẻo làm Yến Chỉ Hoài run rẩy một chút, da thịt sáng bóng như ngọc dần dần nhiễm một lớp hồng sắc. Môi Dung Sâm chuyển qua hạ phúc Yến Chỉ Hoài, liếm cắn khi nặng khi nhẹ, sau đó một ngụm ngậm lấy dục vọng run rẩy đã muốn đứng thẳng.

Thân thể Yến Chỉ Hoài đột ngột chấn động, từ cổ họng truyền ra một tiếng rên rỉ rất nhỏ không kiềm lại được. Chỗ yếu ớt bị hút liếm như vậy, rõ ràng là chuyện xấu hổ nhưng hắn không cách nào ngăn cản cảm giác sung sướng như sắp thăng thiên này. Yến Chỉ Hoài đang thờ dốc thì cơ thể lập tức mãnh liệt run rẩy, ngón tay Dung Sâm đã tìm được chỗ tư mật của hắn, vừa đâm vào một chút liền thu lại, sau đó nhẹ nhàng vỗ về huyết khẩu khép kín.

“Dung Sâm, đừng..... đừng làm như vậy.....” Trong giọng nói Yến Chỉ Hoài đã mơ hồ mang theo tiếng nức nở, giống như sắp khóc nhưng lại cực lực nhẫn xuống.

Địa phương tối bí ẩn bị tùy ý đùa bỡn như vậy, cảm xúc ngứa ngáy tê dại khác thường khiến khoái cảm y như thủy triều dâng lên. Cảm giác nhục nhã khiến hắn vô thức muốn tránh né, nhưng thân thể đang bị khống chế nên không thể nhúc nhích. Dung Sâm không ngừng vuốt ve xoa bóp chỗ tư mật của Yến Chỉ

Hoài, đợi cho nơi đó bắt đầu mềm mại, mới chậm rãi sáp nhập một ngón tay. Đối với việc Yến Chỉ Hoài giãy dụa kháng cự, hắn làm như không thấy, vẫn kiên nhẫn chậm rãi ma sát rồi tiếp tục đưa ngón tay thứ hai vào.

Yến Chỉ Hoài bắt đầu giãy dụa, môi lại bị gắt gao ngăn chặn, không thể phát ra chút âm thanh nào. Đầu lưỡi Dung Sâm nếm được chút mùi máu tươi do Yến Chỉ Hoài ở lúc cực khoái cảm cùng xấu hổ không cần thận cần nạt đầu lưỡi mình.

Chậm rãi ngừng đầu, Dung Sâm nở nụ cười, đôi mắt đen lấp lánh thủy quang dưới hàng mi dày, tóc dài rối tung, trên môi dính chút máu đỏ tươi, Dung Sâm vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đi, hai mắt mị mị, lộ ra nụ cười diễm lệ, mị hoặc vô song.

“Yên tâm, sẽ không đau lắm.....” Thanh âm ôn nhu dừng ở Yến Chỉ Hoài bên tai, lại thật tàn nhẫn, “Ta nên sớm biến ngươi thành người của ta..... vào lúc ngươi liên tục gạt ta!”

Hắn ôm Yến Chỉ Hoài khóa ngồi trên người mình, hạ thân bồng bồng phần chấn không chút do dự, đột nhiên sáp vào.

Yến Chỉ Hoài phát ra một tiếng rên rỉ, không thể giãy dụa, không thể phản kháng, hai tay bị trói buộc vòng qua cổ Dung Sâm, chỉ có thể nương theo mỗi lần va chạm của y, lên lên xuống xuống.

Dung Sâm nâng mắt lên, mê muội nhìn người bị bản thân đùa nghịch đến mức vô lực giãy dụa, nhìn hắn luôn mang bộ dạng không sợ hãi, nay lộ ra vẻ mặt yếu ớt say mê, đôi môi đang hé mở kia, rốt cuộc không còn nói ra những lời đả thương tâm người khác nữa, mà chỉ có thể phát ra từng tiếng rên rỉ mỏng manh nhỏ vụn.

Cuối cùng... cũng có được hắn. Từ trong ra ngoài, không còn chút riêng tư nào, cho dù là nhục nhả cũng không thể trốn thoát, toàn bộ đều trở thành của y.

Người của y, Yến Chỉ Hoài.

Dung Sâm chậm rãi nở nụ cười, lấy khí thế điên cuồng như yêu ma, một lần lại một lần, hung hăng giữ lấy khối thân thể vô lực phản kháng này, lưu lại trên làn da bóng loáng ẩm áp từng cái dấu ấn chỉ thuộc về mình.

Y đã không thể thấy rõ biểu tình của Yến Chỉ Hoài vào lúc này.

Cũng nhìn không tới khóe mắt đang nhắm chặt kia đã hơi hơi phấp phồng. Yến Chỉ Hoài run rẩy, nhẹ nhàng ôm cổ Dung Sâm.

Cho dù là y điên cuồng giữ lấy hắn như thế này, cường thế không cho hắn phản kháng, nhưng mà hắn vẫn như trước nhận ra thân thể Dung Sâm đang run rẩy.

Vô hạn tịch mịch, cùng với tuyệt vọng sau khi có được rồi không biết khi nào lại sẽ mất đi, Dung Sâm so với hắn càng sợ hãi hơn, cũng càng sợ hãi ngày đại nạn sắp tới của hắn.

Sau khi Dung Sâm biết được tất cả chân tướng, hắn cũng không còn là Yến Chỉ Hoài trước đây chỉ một lòng muốn ly khai, tình nguyện lựa chọn một nơi không ai có thể tìm được hắn, lẳng lặng chờ đợi bản thân hồn phách tan biến, hôi phi yện diệt. (hôi phi yện diệt: tan thành mây khói)

Nếu còn một con đường sống, hắn cũng muốn sống sót.

Muốn cùng Dung Sâm sống sót, không bỏ lại y một mình, mà sẽ trọn đời bên nhau, làm bạn tiêu dao.

Zoe: beta rồi nha~ zoe tiếp tục con đường betha đây *múa* =)))

32. Chương 32: Ngao Lãng

Nền đỏ hơi lay động một chút, chiếu lên tường hai thân ảnh đang dây dưa với nhau, lúc ẩn lúc hiện.

“Dung Sâm..... Không cần.....” Yến Chỉ Hoài thở dốc, gắng sức né tránh, “Đừng bức ta uống máu người nữa.....”

Dung Sâm để cổ tay bên môi hân, dòng máu đỏ tươi chảy xuống, bị y cường ép đổ vào miệng Yến Chỉ Hoài. Ánh mắt y vô cùng ôn nhu, khóe miệng mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Không được, ta đã nói rồi, mỗi ngày người phải uống long huyết của ta, nếu không làm sao người khỏe được?”

Một giọt máu từ khóe miệng Yến Chỉ Hoài chảy xuống, dính vào sợi tóc, tóc dài tuyết trắng điểm chút đỏ tiên diễm, hết sức chói mắt.

Yến Chỉ Hoài đã bị giam cầm trong tấm cung y hơn một tháng.

Mỗi ngày, Dung Sâm đều bắt hân uống máu y, nhưng tóc Yến Chỉ Hoài vẫn dần dần bạc đi, thân thể cũng càng ngày càng hư nhược. Trước đây Dung Sâm còn dùng thiết liên trói hân vào đầu giường, Yến Chỉ Hoài cười khổ: “Người đã thiết lập kết giới, với pháp lực hiện tại của ta tuyệt đối không thể chạy thoát, cần gì phải xích ta lại?” Dung Sâm liền vứt bỏ xiềng xích.

Mới đầu, Yến Chỉ Hoài còn có thể xuống giường đi quanh phòng một chút, không biết từ khi nào, hân ngay cả đi từ giường đến bàn để uống nước cũng cảm thấy thực vất vả.

Tốc độ xói mòn khí lực trong cơ thể nhanh đến mức ngay cả hân cũng không thể khống chế. Để tránh bị Dung Sâm nghi ngờ, hân hiếm khi xuống giường, ban ngày chỉ bán nằm ở đầu giường, thường xuyên ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ. Buổi chiều khi Dung Sâm xử lý xong công việc quay về tấm cung, sau đó sẽ ngồi xuống lắng lắng ôm chặt hân. Trừ lần hoan ái điên cuồng vào đêm đầu tiên kia thì Dung Sâm chưa từng đối xử thô bạo với hân, luôn ôn nhu vuốt ve, kiên nhẫn chờ hân thích ứng xong mới chậm rãi tiến vào thân thể hân.

Yến Chỉ Hoài không còn giấy dựa phản kháng nữa, lúc Dung Sâm động tình cũng sẽ vươn tay ôm nhẹ lưng y.

Bọn họ ở chung giống như tình nhân, chỉ vào lúc Dung Sâm bắt hân uống máu y mỗi đêm, Yến Chỉ Hoài mới thống khổ mà không ngừng phản kháng.

Mệnh do trời định, vào thời điểm hân bị tróc tiên cốt thì đã biết chính mình không còn sống bao lâu, chẳng qua là đang chờ chết thôi. Lấy long huyết long tinh vì hân kéo dài sinh mệnh, hành động này của Dung Sâm chính là nghịch thiên. Nếu không ngăn cản Dung Sâm thì y nhất định sẽ nhập ma.

Đến khi nhìn thấy tóc hân cuối cùng biến thành một mảnh tuyết trắng, Dung Sâm lại đi bắt một cây nhân sâm ngàn năm sắp tu thành hình người, oa nhi béo mập giấy dựa gào khóc, bị Dung Sâm không chút do dự bóp cổ, sau khi hiện nguyên hình liền bị luộc chín rồi hầm trong long huyết, cưỡng bức hân nuốt xuống.

Nhân sâm đắc đạo ngàn năm, chỉ kém một bước nữa thì có thể tu luyện thành tiên. Dung Sâm thân là Long quân, đứng trong hàng tiên nhân nhưng lại phá hủy tu hành của nó, xem nó như thuốc bổ bắt Yến Chỉ Hoài ăn. Một người chấp nhất điên cuồng như thế, nếu bị y phát hiện chính mình đã suy yếu đến mức đi hai bước cũng không thể đi nổi thì y sẽ còn làm ra chuyện gì nữa?

Mà Dung Sâm bây giờ có khác nào đã nhập ma?

Mặc kệ Yến Chỉ Hoài khuyên can như thế nào, khấn cầu ra sao, Dung Sâm vẫn không hề lay chuyển. Toàn tâm toàn ý, thậm chí mong tìm được cách giúp hân kéo dài sinh mệnh, khôi phục tiên thể. Thấy ngày đại nạn đã gần kề, nếu mình thật sự qua đời, không biết Dung Sâm sẽ trở nên điên cuồng như thế nào.

Chẳng lẽ thật sự..... không còn cách nào khác sao?

Đạo này, sau khi Dung Sâm tỉnh lại hay có thói quen vươn tay ôm Yến Chỉ Hoài vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của hân, hôn nhẹ một lúc mới chịu đứng dậy, đi xử lý công việc của một ngày. Yến Chỉ Hoài ở lại trong phòng, mê man trong chốc lát liền nỗ lực xuống giường, đi tới bàn rót chén trà.

Cửa sổ phát ra một tiếng “Phốc” nhỏ. Yến Chỉ Hoài quay đầu lại, nhìn thấy Tiểu Long quân ở cạnh cửa sổ, đang trợn trừng nhìn hân.

Yến Chỉ Hoài kinh ngạc nhú mày, khóe miệng lập tức hơi cong lên, mỉm cười vẫy vẫy tay với Tiểu Long quân. Tiểu Long quân từ cửa sổ chuyển qua cửa, muốn tiến vào tìm hân, nhưng bị kết giới ngăn trở nên không thể vào phòng, cuối cùng hầm hừ quay đầu chạy ra ngoài.

Tiểu Long quân vừa chạy vừa tức giận vô cùng.

Hèn gì mấy ngày gần đây phụ vương y như đồ đốn củi, mỗi ngày ngoại trừ xử lý công vụ, liền ở lì trong tấm cung không chịu đi ra. Nó rõ ràng lại đi Tê Long Sơn quây phá vài thứ, khi dễ không biết bao nhiêu tiểu yêu, cũng không thấy phụ vương đến mắng nó. Muốn đi tìm Yến Chỉ Hoài cùng chơi đùa, kết quả chỉ bắt được con mi hầu tinh vô dụng kia, khóc suốt mướt nói cái gì Thần Quân không cần nó nữa, nửa ngày cũng không hỏi được cái gì hữu ích.

Thì ra, thì ra Yến Chỉ Hoài bị phụ vương giấu mất rồi!

Vì sao phụ vương muốn giấu Yến Chỉ Hoài đi? Nếu mời hắn tới thủy phủ, không phải sẽ giống như trước đây, Yến Chỉ Hoài cùng nó chơi đùa, phụ vương ngồi một bên xem sao? Chẳng lẽ phụ vương chỉ cho phép hắn chơi với người, mà không cho nó cùng hắn chơi đùa?

Phụ vương thật quá đáng!

Không ở bên nó nhiều còn chưa tính, còn vụng trộm giấu Yến Chỉ Hoài, hai người trốn ở một chỗ, vắng nó sang một bên.

Đáng ghét, đáng ghét!

Tiểu Long quân chạy trốn thật nhanh, nước mắt cũng không được nhìn liền rơi xuống. Lòng nó tràn đầy ủy khuất, thẳng đến lúc đâm đầu vào một người, khi sắp té thì được người kia kéo lại.

“A, đây không phải là Tiểu Cảnh sao, bị ai khi dễ mà lại khóc thương tâm như vậy?” Người bị đụng vào chính là Ngao Lăng, thấy Dung Cảnh thút tha thút thít, liền tò mò hỏi thăm.

Mặc dù Dung Cảnh xưa nay không thích gã, bây giờ lại giống như gặp được cứu tinh, vừa khóc vừa kể: “Phụ vương bắt công, giấu sơn thần trong phòng mình, không cho hắn chơi với ta!”

Ngao Lăng ngăn ra: “Sơn thần? Sơn thần nào? Phụ vương người giấu ai?”

Dung Cảnh còn muốn nói nữa, nhưng cơ thể đột nhiên bị nhấc lên, vừa quay đầu liền thấy đôi mắt đầy giận dữ của phụ vương mình, liền sợ tới mức im bặt, lời sắp nói cũng nuốt ngược vào họng.

“Không ngoan ngoãn ở trong phòng, lại muốn chạy đi đâu phá phách hả?” Dung Sâm giao Tiểu Long quân đang khóc nháo giấy dựa cho Quy Thừa tướng ở phía sau, ra lệnh, “Mang Cảnh nhi về phòng, trông chừng nó, không hoàn thành công khóa hôm nay thì không được cho nó ra khỏi phòng!”

Quy Thừa tướng tuân lệnh, mang Tiểu Long quân khóc nháo đi. Dung Sâm quay đầu, chống lại ánh mắt tràn đầy kinh ngạc của Ngao Lăng, trấn định cười nói: “Hôm nay sao đột nhiên lại tới đây?”

Ngao Lăng khó hiểu nhìn hắn: “Gần đây người không ra ngoài, ngay cả đi Thiên đình báo cáo công tác cũng chậm trễ – ta có chút lo lắng nên mới tới tìm người. Vừa rồi Cảnh nhi nói người giấu sơn thần, đừng nói là vị sơn thần Tê Long Sơn kia nha?”

Dung Sâm cười nói: “Cảnh nhi chỉ là tiểu hài tử, thuận miệng nói dối mà người cũng cho là thật sao? Sao ta có thể giấu sơn thần Tê Long Sơn chứ. ”

Ngao Lăng trầm mặc trong chốc lát, mở miệng nói: “Ta sớm muốn hỏi người, sơn thần Tê Long Sơn kia chính là Lâm Hư chân quân ngày đó bị biếm xuống trần gian phải không? Dung Sâm, ngày ấy người nhờ ta mang người tới trước ‘Nghiệt Kính Thai’, cuối cùng người đã thấy được cái gì? Đừng gạt ta!”

Dung Sâm thần nhiên nói: “Thứ ta nhìn thấy tất nhiên là chuyện trước khi ta vào Hoán Long Trì. Chỉ là ta muốn tự giải quyết chuyện riêng của mình, không có gì phải giấu nhưng cũng không thể nói.”

Ngao Lăng nhíu mày nói: “Ta không biết Lâm Hư chân quân kia năm đó đã có khúc mắc gì với người, nhưng mọi việc đều do trời định, nay hắn đã thành sơn thần Tê Long Sơn, những chuyện cũ giữa người và hắn trước kia, coi như tất cả đã trôi qua. Người cần gì phải cố chấp cưỡng cầu? Người không thực sự bắt hắn tới rồi giam cầm trong tấm cung của người đi?”

Dung Sâm biến sắc, thanh âm cũng lạnh xuống: “Ta nói chưa từng có việc này, sao người cứ truy hỏi mãi thế? Ta tự biết chuyện cũ trước kia đã thành mây khói, duyên phận với sơn thần cũng không thể cưỡng cầu

thì sao ta còn làm chuyện vô ích nữa? Thời gian qua ta không ra ngoài chỉ vì muốn tra cổ thư để tìm cách giúp hần có lại tiên thể, coi như là ta trả mối ân tình năm xưa hần giúp ta hóa rồng.”

Ngao Lăng nửa tin nửa ngờ, nhưng không tìm ra chút sơ hở nào trong lời nói của Dung Sâm nên đành phải từ bỏ. Nghĩ nghĩ, gã nói: “Khi xưa hần vì người mà bị hủy tiên thể, bây giờ người vì hần lo lắng cũng là chuyện nên làm. Nhưng muốn giúp hần có lại tiên thể, ta sợ là không có khả năng. Mệnh do trời định, người ta đều không thể thay đổi.”

Dung Sâm khoanh tay đứng thẳng, thản nhiên cười nói: “Ta sẽ không bỏ cuộc.”

Ngao Lăng ánh mắt chợt lóe, há miệng thở dốc, lại vẫn đem lời muốn nói nuốt trở về, im lặng rời đi.

33. Chương 33: Bị Phát Hiện

Yến Chỉ Hoài ngồi trong phòng, từ từ uống cạn chén trà, lúc đưa tay muốn rót thêm thì không ngờ chụp vào khoảng không. Hần sưng sốt một chút, ngăn người một lúc lâu, rốt cục chậm rãi đứng lên, sờ soạn trở về giường.

Lúc chạng vạng, Dung Sâm trở về tắm cung thì thấy Yến Chỉ Hoài đang ngồi ở đầu giường. Khi hần nghe được tiếng bước chân y, hơi quay đầu lại, sau đó hạ tầm mắt xuống.

Trong lòng Dung Sâm yên lặng thở dài, tới bên giường ngồi xuống, vươn tay ôm hần vào lòng. Yến Chỉ Hoài dựa đầu vào vai y, nghe Dung Sâm hỏi: “Hôm nay Cảnh nhi có tới đây phải không?”

Yến Chỉ Hoài từ từ nhắm hai mắt gật gật đầu.

“Nó nói việc nhìn thấy người cho Ngao Lăng nghe, may mắn bị ta kiên quyết phủ nhận.” Dung Sâm vừa vuốt ve mái tóc dài của Yến Chỉ Hoài, vừa thì thầm, “Nhưng ta sợ Ngao Lăng còn nghi ngờ ta. Gã là một tên nhiều chuyện, e rằng gã sẽ quay lại để xem người có bị ta giam cầm trong tắm cung không. Ngày mai ta đi Thiên đình báo cáo công tác, khi về liền giúp người đổi nơi ở khác.”

Yến Chỉ Hoài vẫn nhắm mắt, gật gật đầu, cũng không dị nghị.

Dung Sâm cúi đầu nhìn hần, nghi hoặc hỏi: “Sao người không nhìn ta?”

Yến Chỉ Hoài cười cười mở mắt ra, sắc mặt có chút tái nhợt, vươn tay nhẹ nhàng sờ mặt Dung Sâm, “Ta đã nhìn khuôn mặt người mấy trăm năm nay rồi, không nhìn trong chốc lát cũng không được sao?”

Trong lời nói trêu chọc pha chút ngọt ngào, Dung Sâm liền thấy rung động, từ lúc Yến Chỉ Hoài bị y giam cầm trong tắm cung, tuy rằng gần đây hai người đã thân mật hơn rất nhiều, nhưng loại trêu đùa như vậy thì y vẫn chưa từng nghe Yến Chỉ Hoài nói qua. Y liền áp đảo Yến Chỉ Hoài dưới thân, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn khoe môi hần, cười nói: “Không được, không nhìn trong chốc lát cũng không được!”

Khóe miệng Yến Chỉ Hoài mang cười, hần nhìn mặt Dung Sâm, lại giống như xuyên qua y mà nhìn nơi xa hơn. Thẳng đến lúc những nụ hôn của Dung Sâm rơi xuống, mới hơi nghiêng đầu, hạ mắt nói: “Tất nên đi.”

Dung Sâm nhin không được phì cười: “Vì sao lúc người ở trên giường vẫn cứ nghiêm túc như vậy.” Tuy nói vậy nhưng y vẫn nâng người lên, ngón tay búng 1 cái, “Phốc”, ánh nền nháy mắt liền tắt.

Trong bóng đêm, Yến Chỉ Hoài hơi ngẩng mặt, nghênh đón nụ hôn sâu của Dung Sâm, sau đó thả lỏng thân thể, tùy ý Dung Sâm chậm rãi tiến vào hần. Lúc thở dốc, hần đứt quãng gọi: “Dung Sâm..... cho ta chạm vào mặt người.....”

Dung Sâm vừa kịch liệt chuyển động trong cơ thể hần, vừa cúi mặt xuống tay hần, ngón tay Yến Chỉ Hoài cẩn thận mơn trớn theo giữa trán, khoe mắt, cuối cùng dừng bên môi y. Dung Sâm một ngậm ngậm ngón tay hần, nhẹ nhàng liếm mát.

Yến Chỉ Hoài hơi chấn động một chút, Dung Sâm thấp giọng cười rộ lên, buông ngón tay hần ra, sau đó mút cắn vành tai hần.

“Ta nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp” Dung Sâm thở hổn hển ghé vào tai hần thì thầm, “Ta sẽ nghĩ ra biện pháp cứu người, không bao giờ cho người rời khỏi ta nữa.....”

Yến Chỉ Hoài nhắm mắt lại, khóe mắt ướt đầm.

Sáng sớm, Dung Sâm liền đáp mây đi Thiên đình. Sau khi y rời đi không lâu, Ngao Lăng lại tới chơi. Quy Thừa tướng báo cho gã biết Long quân đã đi Thiên đình báo cáo công tác, Ngao Lăng cười nói: “Vô phương, ta đến tìm tiểu Cảnh nhi, mang theo một ít trò chơi cho nó.”

Gã là khách quen của thủy phủ Dung Sâm, Quy Thừa tướng cũng không dám cản trở gã, đành để gã tự đi tìm Dung Cảnh. Ngao Lăng quen thuộc đi tới trước tẩm cung Dung Sâm, híp mắt, mỉm cười lẩm bẩm: “Còn thiết hạ kết giới, xem ra y có giấu người ở nơi này.”

Dung Sâm và gã đều là long tộc, nhưng tu vi gã lại cao hơn Dung Sâm, nên kết giới này làm sao ngăn cản được gã, chỉ thấy gã vung tay lên liền phá được kết giới, không chút do dự đẩy cửa vào.

Vừa bước vào phòng liền thấy một người đang ngồi bên bàn, hần nghe được tiếng vang, chậm rãi đứng dậy, cười nói: “Người tới có phải là thái tử điện hạ Nam Hải không?”

Ngao Lăng ngẩn ra, nhìn người nọ tóc bạc, sắc mặt tái nhợt, đúng là sơn thần Tê Long Sơn từng gặp qua. Lập tức giật mình hỏi: “Thần Quân sao lại biến thành bộ dáng này?”

Về mặt Yến Chỉ Hoài không đổi: “Thọ mệnh sắp tới, tự nhiên thành bộ dáng này. Điện hạ tới tìm ta phải không? Mời ngồi, uống chén trà đi.”

Ngao Lăng nghẹn lời, nhất thời cũng không biết nên mở miệng như thế nào. Đành đi tới bên bàn ngồi xuống, nhìn Yến Chỉ Hoài vươn tay, chậm rãi sờ soạng rót chén trà cho gã.

Nước trà tràn ra khỏi chén, dính ướt đầu ngón tay hần, Yến Chỉ Hoài mới biết được chén trà đã đầy, buông ra nhẹ nhàng đẩy tới trước, nói: “Thỉnh.”

Ngao Lăng nhú mi, quơ quơ tay ở trước mắt Yến Chỉ Hoài, thấy hần không hề phản ứng, không khỏi kinh hãi: “Người..... Người..... không nhìn thấy?”

Yến Chỉ Hoài trấn định bưng chén trà của mình lên, uống một ngụm, gật đầu: “Phải, bắt quá đã nhiều ngày, đây là đại nạn của ta.”

Đầu lưỡi hần đã ném không ra tư vị của nước trà, theo thị giác, vị giác mất đi, ngũ cảm của hần sẽ từng cái bị đoạt đi, cuối cùng thân thể câu diệt, hồn phách tiêu tán, không còn tồn tại trong thiên địa.

Ngao Lăng sững sốt thật lâu, gian nan mở miệng hỏi: “Vây..... chẳng phải Dung Sâm đã uống phí tâm cơ?” Gã thở dài, nói, “Khó trách đạo này Dung Sâm trở nên quái dị như thế. Xem ra y nói tìm sách cổ, để tìm ra biện pháp giúp Thần Quân có lại tiên thể, một lòng muốn trả mối ân tình năm xưa người giúp y hóa rồng, cũng không phải gạt ta.”

Yến Chỉ Hoài hơi sững sốt: “Long quân nói như thế sao? Y còn nói gì nữa?”

Ngao Lăng gật đầu, mở miệng nói: “Y nói y biết chuyện cũ đã tan thành mây khói, duyên phận với Thần Quân cũng không thể cưỡng cầu, nhưng y đã thua thiệt Thần Quân quá nhiều, không tìm ra cách giúp người có lại tiên thể thì không thể nào an lòng.”

Lời này cũng không có thêm bớt, ngón tay Yến Chỉ Hoài hơi run rẩy một chút, trầm mặc không nói. Sau một lúc lâu, mới cười cười: “Thua thiệt sao..... Lời này ngược lại quá nghiêm trọng rồi. Nếu chuyện cũ đã thành mây khói, y cũng không phải là Dung Sâm trong quá khứ. Y hiện tại thì có gì thua thiệt ta chứ.”

Ngao Lăng cười khổ một tiếng: “Cho dù người nói như vậy, y vẫn cảm thấy có lỗi với người.” Nhìn thấy bộ dáng Yến Chỉ Hoài, Ngao Lăng tự nhiên cũng có chút khổ sở, dừng một chút mới nói tiếp: “Tuy Thần Quân là vì Dung Sâm mới rơi vào hoàn cảnh này..... Nhưng lỗi lầm cũng không phải của y a. Bây giờ y vì người mà không ra khỏi cửa, mấy ngày trước phải đi Thiên đình báo cáo công tác cũng trì hoãn. Nếu không có ta thay y giấu giếm, thiếu chút nữa liền bị Thiên đế định tội lơ là nhiệm vụ. Vay nhất người có chuyện gì, ta xem y ngay cả Long quân cũng không muốn làm, chậm trễ chức vị, chờ bị lôi lên Trảm Long Thai đi!”

Chén trà trong tay Yến Chỉ Hoài rung lên, hần hạ mắt, mở miệng nói: “Như vậy, thái tử điện hạ tới khuyên ta ly khai sao?”

Ngao Lăng nghẹn lời, thở dài một tiếng, suy sụp nói: “Ta vốn là vì chủ ý này mà đến, ta biết Dung Sâm hồ thẹn với người, loại thời điểm này tuyệt đối không cho người rời đi. Nhưng hiện tại gặp được người Ai, ta sao nhẫn tâm mở miệng khuyên người rời khỏi y.”

Đã thấy Yến Chỉ Hoài sắp gặp đại nạn, nếu bây giờ rời khỏi nơi này, hẳn có năng lực để đi đâu chứ? Đi thì sao, còn không giống như từ từ nhắm hai mắt chờ chết?

Nhưng nếu để Dung Sâm trở mặt nhìn Yến Chỉ Hoài hồn phi phách tán trước mặt y, vậy Dung Sâm còn không bức điên bản thân a! Vô luận là xuất phát từ tư tâm đối với bạn thân, hay là do chiếu cố muội muội mình đến nay vẫn lưu luyến si mê Dung Sâm, gã cũng không muốn nhìn đến kết cục như vậy.

Yến Chỉ Hoài cười cười: “Thái tử điện hạ một lòng suy nghĩ vì Long quân. Kỳ thật ta ở lại bên y mới thật sự là không có sinh cơ, người tới khuyên ta rời đi nhưng thật ra đã cứu ta.”

Ngao Lăng sưng sốt một chút, vội hỏi: “Thần Quân có cách cứu bản thân sao?”

Yến Chỉ Hoài nhẹ giọng nói: “Thái tử điện hạ, xin ghé tai lại đây.”

Ngao Lăng nghiêng đầu qua, nghe Yến Chỉ Hoài nói hai ba câu xong, liền lộ vẻ vui mừng: “Quả nhiên Thần Quân còn một đường sinh cơ?”

Yến Chỉ Hoài hơi thở gấp, gật đầu: “Nhưng Dung Sâm sợ ta đi tìm tử lộ nên y thiết hạ kết giới, không cho ta rời đi. Y lại không biết nếu ta cứ tiếp tục ở đây, mới chân chính tự tìm tử lộ. May mắn Thái tử điện hạ đúng lúc chạy đến, thỉnh người mang ta ly khai, ta sẽ có nơi đi.”

Ngao Lăng hồ nghi hỏi: “Nếu Dung Sâm trở về không thấy người, chẳng phải sẽ náo loạn đến long trời lở đất sao?”

Yến Chỉ Hoài mỉm cười: “Cái này không cần thái tử điện hạ lo lắng. Ta có biện pháp có thể giấu y được một đoạn thời gian, đợi ta bình an rồi tới gặp y thì tự nhiên mọi chuyện đều ổn.”

Ngao Lăng gật đầu: “Nếu người không sao, Dung Sâm cũng coi như giải quyết được tâm bệnh. Tam muội ta yêu y nhiều năm, một lòng muốn gả cho y, xem ra ngày ta có thể uống rượu mừng cũng không còn xa.” Lại cảm thấy lúc này nhắc đến muội muội gã thì hơi đường đột, vội vàng sửa lời, “Khụ, kỳ thật Dung Sâm, cũng không hẳn vô tình đối với Tam muội ta.....”

Yến Chỉ Hoài mỉm cười: “Nếu thực sự có ngày ấy, có lẽ ta sẽ tới uống chén rượu mừng.”

Ngao Lăng bỗng nhiên thấy thoải mái, nghĩ rằng nếu Yến Chỉ Hoài có thể thuận lợi tặc mệnh, Dung Sâm cũng không vì hấn áy náy tự trách nữa, khúc mắc giữa hai người vừa giải xong, Dung Sâm sẽ khôi phục thành Dung Sâm mà gã quen thuộc, chính mình coi như đã giúp một cái đại ân. Đang chuẩn bị thừa dịp Dung Sâm chưa về giúp Yến Chỉ Hoài đi, chợt thấy Yến Chỉ Hoài chậm rãi nâng hai tay kết ấn, không khỏi cả kinh: “Thần Quân muốn làm cái gì?”

Yến Chỉ Hoài nhắm mắt đạm mạc nói: “Lát nữa vô luận thái tử điện hạ nhìn thấy ta làm cái gì cũng không cần kinh hoảng, và ngàn lần không cần ngăn cản ta. Ta nói rồi, chỉ cần giấu Dung Sâm một đoạn thời gian, hết thảy sẽ không phải lo lắng.”

34. Chương 34: Tỉnh Mộng

Sau khi Dung Sâm báo cáo công tác ở Thiên đình trở về, chuyện đầu tiên chính là vội vàng chạy đến tắm rửa. Không biết vì sao, dọc đường đi luôn cảm thấy có chút sợ hãi, sợ hãi lúc mình đi vắng sẽ có chuyện gì đó phát sinh..... May mắn, vừa bước vào cửa liền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia.

Vẫn như bình thường, Yến Chỉ Hoài bán nằm ở đầu giường, mái tóc dài rũ xuống bên mặt, thần sắc an tường.

Dung Sâm lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra.

Từ lúc mái tóc Yến Chỉ Hoài bạc trắng, y bắt đầu vô cùng sợ hãi, sợ ngày nào đó mình tỉnh lại, phát hiện người bên cạnh đã ngừng thở, hoặc là càng đáng sợ hơn, người nọ ở trước mặt y, mỉm cười, hồn phi phách tán, hồn phi yên diệt.

Mới tưởng tượng như vậy liền không nhận được sợ hãi đến phát run. Dung Sâm lập tức ôm Yến Chỉ Hoài vào lòng, giống như chỉ cần như vậy thì người trong lòng sẽ vĩnh viễn ở bên y, vĩnh viễn không biến mất.

“Người..... Trăm ngàn lần đừng im lặng ly khai ta.....” Trong thanh âm mang theo một chút khiếp đảm, Yến Chỉ Hoài cười cười, thuận theo vươn tay ôm lại y.

Ngày yên bình cứ như vậy trôi qua, yên bình đến mức khiến Dung Sâm nghĩ rằng, Yến Chỉ Hoài đã tránh được đại kiếp nạn kia.

Hắn không tiếp tục suy nhược, thần sắc như thường, mỗi ngày đều đứng trong phòng, uống trà, tán gẫu chút nhàn thoai với Dung Sâm, buổi chiều hai người lẳng lặng ôm nhau mà ngủ. Ngày tháng như vậy là thứ mà Dung Sâm vẫn khát khao, nhưng vì quá mức hạnh phúc mà ngược lại có cảm giác không thật.

Luôn cảm thấy có gì đó rất kỳ quái.

Lại một buổi sáng sớm, Dung Sâm vẫn thức dậy như bình thường, nghiêng đầu liền nhìn thấy thụy dung của Yến Chỉ Hoài An. Đầu của hắn gối lên hõm vai Dung Sâm, một bàn tay tự nhiên khoát lên thắt lưng y.

Dung Sâm thật cẩn thận dời cánh tay hắn, khoanh khắc đứng dậy, bỗng nhiên cảm thấy có chút không thích hợp.

Vì sao mỗi sáng sớm tỉnh lại, Yến Chỉ Hoài đều duy trì một tư thế không đổi?

Y nghi hoặc dừng bước, trong đầu tựa hồ thoáng qua một ý tưởng nhưng lại nhanh chóng biến mất. Vì thế y lắc đầu, ngồi lên xuống giường, xử lý công vụ, sau đó đi xem Cảnh nhi, rồi trở lại tắm cung – mỗi ngày đều là như vậy không đổi, tựa hồ đã trở thành điều đương nhiên.

Sau khi đẩy cửa ra, thoáng nhìn qua Yến Chỉ Hoài bán nằm ở đầu giường, mi mắt sụp xuống, giống như một tượng gỗ im lặng.

“Hôm nay người thấy khỏe hơn không?” Y đi đến trước giường, cúi người hỏi.

“So với hôm qua, hình như ta có tinh thần hơn nhiều.” Yến Chỉ Hoài mỉm cười ngẩng đầu, nhìn y, trả lời như vậy.

Bàn tay Dung Sâm dừng giữa không trung.

Y đã nhớ ra đến tột cùng là chỗ nào không đúng.

Mỗi một ngày, y đều lặp lại đoạn đối thoại như vậy với Yến Chỉ Hoài. Cũng chính từng cái sáng sớm, khi y mở mắt ra đều là Yến Chỉ Hoài chưa từng thay đổi tư thế ngủ. Hắn vĩnh viễn đều ở thời khắc cố định, ngồi cạnh bàn uống trà, lộ ra nụ cười quen thuộc, tán gẫu cùng một đề tài.

Mỗi một ngày, y đều lặp lại cuộc sống của ngày hôm trước, mà y lại không hề nhận ra sự khác thường.

Giống như thanh tỉnh sống trong mơ, giống như bị người hạ chú ngữ tên là “Hạnh phúc”, sau đó y liền an tâm sống bên trong loại “Hạnh phúc” này, mỗi một ngày mỗi một đêm, trầm mê trong đó, không cần nghĩ ngợi, cũng không hề hoài nghi.

Bàn tay Dung Sâm bắt đầu run rẩy, chậm rãi vươn tới, trong nháy mắt chạm đến khuôn mặt Yến Chỉ Hoài, đột nhiên bóp cổ hắn.

“Yến Chỉ Hoài, người..... Lại gạt ta!”

Một câu tan nát cõi lòng, bàn tay Dung Sâm từ từ siết chặt, thậm chí nghe được tiếng “Răng rắc răng rắc” do xương cổ bị gãy. Dung Sâm tiến sát lại, hai tròng mắt cuồng bạo gắt gao nhìn chăm chăm người trước mặt.

Khuôn mặt mang theo ý cười ảm áp dần dần vẩn vơ, trước mắt Dung Sâm, nó bắt đầu trở nên mơ hồ, rốt cục hóa thành một đoàn hắc vụ, sau đó y phát hiện thứ mà mình đang nắm trong tay bất quá là một lá bùa, mà bản thân vẫn đang nằm trên giường.

Dung Sâm đột ngột ngồi lên, lá bùa kia trong tay y nháy mắt tan biến. Hắc vụ tan biến, có một bóng dáng định đào tẩu thì bị y bắt lại dưới cơn cuồng nộ. Một tiếng hét thảm vang lên, bóng dáng mơ hồ kia từ từ ngưng tụ thành hình, nửa người trên là con người, nửa người dưới lại là thú, liều mạng giãy dụa trong tay y.

“Yểm..... Mị?” Môi Dung Sâm chậm rãi phun ra hai chữ, vẫn bất động nhìn chăm chăm ma vật trong tay mình. Sau đó, y nhẹ giọng nở nụ cười lạnh thấu xương, “Tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây? Ngươi..... đã ăn mất hồn phách của hắc phải không?”

Yểm Mị sợ tới mức toàn thân run rẩy, liều mạng lắc đầu: “Không có..... Không có! Thần Quân đã sớm phong ấn ta, sau đó lại mượn pháp lực của Thái tử Nam Hải, bắt ta hạ Yểm Mị thuật với Long quân..... Ta tuyệt đối không có gan dám ám toán Long quân, cầu Long quân tha mạng!”

Mặt Dung Sâm không chút thay đổi, lập lại một câu: “Yểm Mị thuật?” Bỗng nhiên ánh mắt ngưng trệ, giọng nói như hàn băng, “Ngươi nói ‘Thái tử Nam Hải’ là sao?”

Yểm Mị vẫn phát run, vì muốn giữ mạng đành phải nói rõ tất cả: “Ngày ấy sau khi Long quân rời khỏi thủy phủ, Thái tử Nam Hải liền xông vào muốn dẫn Thần quân đi. Trước khi đi Thần Quân giải phong ấn của ta, lại mượn pháp lực của Thái tử Nam Hải để trói buộc nguyên thần ta, chờ sau khi Long quân trở về liền hạ Yểm Mị thuật với Long quân, ta cũng là thân bất do kỷ a..... nếu Long quân không tin, ta có thể tái hiện lại cảnh tượng ngày ấy!” (thân bất do kỷ: bất đắc dĩ)

Tính mạng của Yểm Mị đang nằm trong tay Dung Sâm, nó cuống quýt thi triển ‘Yểm Hành thuật’, ở trước mặt Dung Sâm tái hiện lại mọi việc. Chỉ thấy sắc mặt Dung Sâm từ từ trắng bệch, cho đến cuối cùng, bỗng nhiên bắt đầu cười lớn: “Lại dùng loại ma thuật hư vô này đến mê hoặc ta..... Yển Chỉ Hoài, ngươi quả thực là nhìn thấu ta! Ngươi biết thứ ta cầu bất quá là mãi mãi bên nhau, nên cho ta loại ‘mãi mãi bên nhau’ này sao?!”

Trong khi cuồng tiếu, đôi mắt Dung Sâm dần dần hóa thành đỏ đậm, nháy mắt chỉ thấy một mặc sắc cự long lượn quanh, vừa cúi đầu liền nuốt trọn Yểm Mị, sau đó lao ra khỏi mặt nước.

Ngao Lăng từ sau ngày mang Yển Chỉ Hoài đi, vẫn thấy bất an, thứ nhất không biết phương pháp tự cứu của Yển Chỉ Hoài rốt cuộc có thành công không, thứ hai lo lắng khi Dung Sâm phát hiện việc này, nói không chừng sẽ đến tìm gã tính sổ. Liên tục qua mấy ngày, cũng không thấy Dung Sâm tìm tới cửa, nên dần dần cũng yên tâm hơn.

Lúc Yển Chỉ Hoài từ biệt, đã căn dặn gã không cần đi tìm Dung Sâm, nguyên thần Yểm Mị bị gã dùng pháp thuật trói buộc rồi hạ Yểm Mị thuật với Dung Sâm, y sẽ không gặp trở ngại gì. Tầm điện bị kết giới bao phủ, ngoại nhân cũng không vào được, Dung Sâm chỉ là nằm trên giường mơ một đại mộng, sau trăm ngày sẽ tự tỉnh lại.

Gã hỏi Yển Chỉ Hoài: “Trong vòng trăm ngày, ngươi thật sự có cách khôi phục tiên thể sao?”

Yển Chỉ Hoài chậm rãi nói: “Ngươi nhìn bộ dáng hiện nay của ta đi, nếu sau trăm ngày còn không gặp lại, thì tự nhiên là không bao giờ có cơ hội sống lại nữa.”

Ngao Lăng kinh hãi: “Không phải ngươi nói ngươi có biện pháp tự cứu sao?”

Yển Chỉ Hoài gật đầu: “Thật sự có biện pháp, nhưng là phiêu lưu quá lớn, ta cũng không dám cam đoan không có bất trắc.”

Ngao Lăng vội la lên: “Đã như vậy sao ngươi không nói sớm? Vạn nhất biện pháp kia của ngươi thất bại, sau khi Dung Sâm tỉnh lại, biết mình trúng Yểm Mị thuật, mà ngươi lại mất tích, y chẳng phải là muốn phát điên a?”

Yển Chỉ Hoài mỉm cười, lắc đầu nói: “Sẽ không.”

Ngao Lăng nghi hoặc nhìn hắc.

“Chỉ cần Yểm Mị thuật không bị phá, sau trăm ngày y tự tỉnh lại, sẽ không vì ta không còn mà phát điên. Thái tử điện hạ cứ yên tâm.”

Ngao Lăng không rõ trong hồ lô của hắn đến tột cùng có cái gì, cứ mãi truy hỏi, Yến Chỉ Hoài chỉ mỉm cười kêu gã yên tâm, không chịu nói thêm, gã cũng đành từ bỏ.

Gã không biết, Yến Chỉ Hoài bắt Yểm Mị hạ Yểm Mị thuật với Dung Sâm, chỉ là khiến Dung Sâm lặp lại một giấc mơ mà hai người luôn ở bên nhau. Sau trăm ngày, nếu Yến Chỉ Hoài không trở về, Dung Sâm trúng Yểm Mị thuật sẽ ở trong mộng nhìn thấy, Yến Chỉ Hoài bình yên nhắm mắt qua đời.

Ở bên y cho y bồi mình đi nốt đoạn đường cuối cùng, trước khi mỉm cười rời đi thì cùng y ưng thuận ước hẹn kiếp sau. Dung Sâm sẽ thống khổ nhưng không tới mức phát điên, lúc tỉnh lại cũng vì Yến Chỉ Hoài đã mất đi trong an tường, không có thiên nhân ngũ suy, không có hồn phi phách tán, cũng không có hồn phi yên diệt. Là bản thân y tự tay vùi lấp thi cốt hắn, cũng cùng hắn ưng thuận ước hẹn kiếp sau.

Nếu mình thật sự trốn không thoát thiên mệnh, nhất định gặp phải kiếp nạn, Yến Chỉ Hoài cũng không muốn để Dung Sâm tận mắt mình ở trước mặt y, ngũ lôi oanh đỉnh, hồn phi phách tán, trọn đời không thể siêu sinh. Cho nên chỉ có thể dùng biện pháp này, làm cho Dung Sâm nghĩ rằng tuy mình không trốn được tử kiếp, nhưng ít nhất hồn phách có thể bảo toàn, còn có cơ hội chuyển thế.

Chỉ có ôm ấp chờ mong, Dung Sâm mới không có tẩu hỏa nhập ma rồi điên cuồng. Mà chỉ có thời gian mới là hảo dược khép lại tất cả vết thương. Có lẽ Dung Sâm sẽ đau khổ đợi hắn chuyển thế, nhưng mà thời gian trôi đi, năm tháng dài lâu, sự chờ đợi mỗi mòn dần dần cũng tan thành tro bụi. Hắn biết Dung Sâm trọn đời cũng không quên đi hắn, nhưng chung quy có một ngày, sẽ chậm rãi mất đi nỗi thống khổ kia.

“Chỉ hy vọng..... Ta lần này buông tay, có thể đầu lại thiên mệnh.” Yến Chỉ Hoài thì thào tự nói, nhìn về phía chân trời xa xa.

Ngao Lăng cùng hắn nhìn nơi phương xa, sau đó thấy Yến Chỉ Hoài quay đầu lại, cười với gã: “Thái tử điện hạ đưa ta đến đây được rồi, việc còn lại liền xem tạo hóa của ta đi.”

Đó là lần cuối cùng gã nhìn thấy Yến Chỉ Hoài, sau đó hắn liền bật vô âm tín, ai cũng không biết hắn đã đi nơi nào, dùng cách gì để nghịch thiên.

Gã hy vọng Yến Chỉ Hoài có thể bình yên vô sự trở về. Chính vì một tia hy vọng này, theo thời gian từ từ qua đi mà dần dần trở nên xa vời. Ngay khi gã hết sức nôn nóng, liền nhìn thấy một người tuyệt đối không thể tới chơi vào lúc này.

Dung Sâm đã phá được Yểm Mị thuật, không hề báo trước mà xuất hiện ở trong Nam Hải Long cung của gã.

35. Chương 35: Biến Mất

Trong nháy mắt Ngao Lăng nhìn thấy Dung Sâm, phản ứng đầu tiên chính là đây không phải Dung Sâm.

Dung mạo rất quen thuộc, cũng không thay đổi. Nhưng mà thân thể Long thần mang điềm lành, sao bây giờ quanh thân tràn ngập khí tức ma vật, hai tròng mắt kia đỏ sẫm như máu, lúc này đang vô cảm nhìn chằm chằm vào gã.

Ngao Lăng quá sợ hãi, nhịn không được thốt ra: “Dung Sâm, người... Người nhập ma?”

Vốn dĩ là long khí thanh thuần quanh thân y, nay đã biến thành một cỗ khí tức mãnh liệt ma mị, đôi mắt đỏ sẫm mà chỉ ma vật mới có, giữa trán Dung Sâm còn có một ấn chu sa, lại càng khiến y thêm yều dị.

Chẳng lẽ Dung Sâm lại bị Yểm Mị kia cắn nuốt? Không... Không đúng, gã căn bản không phát hiện được hơi thở của Yểm Mị, không phải Yểm Mị cắn nuốt y, mà là y cắn nuốt Yểm Mị.

Trong con người lạnh như băng của Dung Sâm phản chiếu vẻ mặt thất kinh của Ngao Lăng. Một lát sau, bạc thần hơi hơi gợi lên, Dung Sâm gần từng tiếng hỏi: “Ta hỏi ngươi, ngươi đến tột cùng đã mang Yến Chỉ Hoài đi đâu?”

Tâm Ngao Lãng run lên, nhất thời hiểu ra là Dung Sâm đã biết được tất cả. Chắc chắn sau khi phá được Yểm Mị thuật, bắt lấy Yểm Mị kia hỏi rõ chân tướng, dưới cơn cuồng nộ liền nuốt luôn Yểm Mị. Ma khí nhập thân nên nhập ma.

Nhưng ma từ tâm sinh ra, nếu Dung Sâm còn duy trì một tia lý trí, cho dù là bị ma khí xâm nhập cũng không thể nháy mắt liền nhập ma. Nhất định là y thương tâm phần hận đến cực điểm, lý trí hoàn toàn biến mất, khoảnh khắc nuốt Yểm Mị kia liền đã nhập ma.

Ngao Lãng hối hận vô cùng, nếu sớm biết Dung Sâm sẽ biến thành như vậy thì lúc trước gã đã không tin tưởng lời nói của Yến Chỉ Hoài rồi giúp hắn bày ra kế hoạch này.

“Dung Sâm, người mau mau bình tĩnh lại!” Gã vội vàng tới gần Dung Sâm, định trấn an y xong sẽ nghĩ cách loại bỏ Yểm Mị trong cơ thể y. “Người hãy nghe ta nói, ta không cố ý lừa người.....”

Lời còn chưa dứt, Dung Sâm xoay người bắt lấy cổ tay gã, kéo gã tới trước mặt mình, lạnh lùng đánh gãy gã: “Người còn chưa trả lời ta, Yến Chỉ Hoài đã đi đâu rồi?”

Ngao Lãng ngốc lảng, hơn nửa ngày mới thốt được một câu: “Ta..... cũng không biết hắn đi đâu. Ngày đó hắn theo ta rời đi, nói ta đưa hắn tới Tê Long Sơn, liền từ biệt ta. Hắn nói tự nhiên sẽ có người tới Tê Long Sơn tìm hắn giúp hắn tìm sinh cơ, chuyện còn lại cũng không cho ta hỏi đến.”

Tay Dung Sâm càng bóp chặt, trong thanh âm đã có chút cuồng bạo: “Hắn nói cái gì người liền tin cái đó? Người có biết mỗi một câu Yến Chỉ Hoài nói đều là lừa gạt người hay không?”

Ngao Lãng mắt trừng lớn, lừa gã? Sao có thể? Ngày đó lúc Yến Chỉ Hoài nói chuyện thì thần sắc tự nhiên, nhìn không ra nửa điểm chột dạ, mồm cười kêu gã không cần lo lắng, rõ ràng là bộ dáng đã sớm chu toàn mọi việc, lại như thế nào là lừa gã đâu?

Nhưng thứ vang lên bên tai lại chính là thanh âm lạnh như băng của Dung Sâm: “Đúng rồi, người chưa từng giao tiếp với hắn, làm sao biết thủ đoạn gạt người của hắn.”

Một lần lại một lần, không phải gạt y, thì là lợi dụng người khác tới lừa y – Yến Chỉ Hoài, khi người luôn miệng nói tuyệt đối không bỏ lại ta, tuyệt đối không rời khỏi ta, có phải luôn luôn tính kế, đợi cơ hội, để gạt ta một lần nữa hay không?

Người..... Có từng thật sự đặt ta ở trong tâm?

Ngao Lãng phục hồi tinh thần từ trong khiếp sợ, đối mặt với biểu tình hận không thể ăn tươi nuốt sống gã của Dung Sâm, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy chua xót, mở miệng nói: “Mặc kệ ta đã làm sai cái gì, cũng vì muốn tốt cho người. Dung Sâm, mấy trăm năm qua ta và người là tri kỷ, chẳng sợ người cầu xin ta mang người tới ‘Nghiệt Kính Thai’, biết rõ là không nên, nhưng vì giúp người giải quyết khúc mắc mà ta vẫn mang người đi. Nếu không phải lo lắng cho người, ta cần gì phải xen vào việc của người khác, nay..... Chẳng lẽ người hận ta đến mức muốn giết ta sao?”

Dung Sâm cứng người, hai tay dần dần buông ra, trong giọng nói không nghe ra chút cảm tình: “Nếu không phải ta còn nhớ phần tình cảm tương giao nhiều năm của chúng ta, người nghĩ người còn có thể êm đẹp đứng trước mặt ta sao?”

Yểm Mị bị áp bách làm đồng lõa, còn bị y không chút do dự ăn luôn, mà Ngao Lãng xen vào việc của người khác còn mang Yến Chỉ Hoài đi, nếu đổi lại là người khác, sớm đã bị y một chưởng mất mạng.

Ngao Lãng thấy ngữ khí y mềm xuống, liền nhẹ nhàng thở ra, miễn cưỡng cười nói: “Cho dù người muốn mạng của ta, chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy đâu.” Dừng một chút, thở dài nói, “Ta cũng rất hối hận, nếu người trách ta, đánh ta mắng ta đều được. Nhưng người hãy nghe ta nói, Yến Chỉ Hoài cũng không phải hết cách, nếu hắn đã nói tìm được biện pháp tự cứu rồi, người cứ tin hắn một lần này xem sao? Bây giờ người nhập ma còn ít, chỉ bằng ở lại trong Long cung của ta, để ta giúp người thoát ly ma thể, mau chóng khôi phục.....”

Dung Sâm lạnh lùng nở nụ cười: “Tin hắn một lần nữa? Ta chính vì tin hắn vô số lần, mới bị lừa vô số lần! Hắn mỗi lần đều nói là vì ta, sau đó liền vứt bỏ ta, nói là giúp ta hóa rồng, kết quả là ta đã quên mất hắn!

Nay lại lấy cố tìm được cách tự cứu, thậm chí không tiếc hạ Yểm Mị thuật với ta – hẳn biết rõ bản thân không quay về được, mới ra hạ sách này a!”

Ngao Lăng ngờ ngạc chưa kịp mở miệng, Dung Sâm đã bắt đầu cuồng tiếu: “Cho dù cuối cùng hẳn không thoát khỏi cái chết thì sao chứ? Người biết không, ta không cầu nhiều lắm, chỉ hy vọng hẳn có thể thắng thắng với ta, có thể để cho ta cùng hẳn đối mặt với cái gọi là Thiên kiếp, cho dù hẳn chết trước mặt ta, cũng tốt hơn ngay cả lần cuối cùng nhìn mặt hẳn cũng không có được! Ai ngờ hẳn vì muốn thoát khỏi ta, thế nhưng lại hạ Yểm Mị thuật với ta – hẳn có từng nghĩ cho ta một chút nào không?”

Ngao Lăng hoàn toàn sợ ngây người, hẳn vẫn nghĩ tình cảm Dung Sâm dành cho Yến Chỉ Hoài bất quá là ấy nấy, vì ân tình năm xưa hẳn giúp y hóa rồng, mới chấp nhất như thế giữ Yến Chỉ Hoài ở bên người. Gã hoàn toàn không ngờ được ở trong lòng Dung Sâm, Yến Chỉ Hoài lại chiếm phân lượng như thế – bản thân, thật sự đã làm sai rồi sao?

“Dung Sâm, ta.....”

Ý cười trên mặt Dung Sâm chậm rãi biến mất, giọng nói trở nên lạnh lẽo: “Ta chấp nhất với hẳn như thế, lại có ý nghĩa gì đâu?”

Vì lưu lại hẳn, chỉ cần là biện pháp có thể nghĩ đến, y đều đi thử. Cho dù phải nghịch thiên, chỉ cần có thể cứu được Yến Chỉ Hoài, y cũng sẽ không chút do dự đi làm. Nhưng y hao tổn tâm cơ như thế, lại được gì đâu? Chỉ là người nợ trăm phương ngàn kế muốn rời khỏi y, thà rằng chết ở nơi hoang sơn dã lĩnh y nhìn không tới, cũng không chịu cho y cùng hẳn đi nốt đoạn đường cuối cùng.

Tất cả đều là vì y, đúng không Yến Chỉ Hoài?

Biết rõ thứ y muốn là cái gì, biết rõ y sợ hãi điều gì nhất, còn có thể cố tình tàn nhẫn như thế, một lần nữa không chút do dự vứt bỏ y.

Ngay cả lần nhìn mặt cuối cùng, cũng không được nhìn thấy.

Dung Sâm lạnh lùng cười, nụ cười không chút độ ấm, làm nổi bật cặp mắt như máu kia, Ngao Lăng nhìn không được run rẩy.

“Dung Sâm, người đừng.....”

“Ta đã nhập ma, thì không thể quay lại nữa.” Dung Sâm xoay người sang chỗ khác, thanh âm lạnh băng tận xương, “Cảnh nhi phó thác cho người, nói cho cùng nó cũng không muốn đối mặt một phụ thân đã trở thành ma vật.”

“Người muốn đi đâu?” Ngao Lăng nhìn không được kinh hô, giữ chặt Dung Sâm, “Đừng khẳng khái một mực như vậy a, Dung Sâm! Nhập ma đạo, người sẽ khó thoát khỏi trời phạt!”

Dung Sâm mỉm cười, hai mắt như hàn băng: “Trời phạt? Ta lại thật sự chờ mong a.” Thanh âm nghiêm túc, lập tức giãy khỏi Ngao Lăng, “Trên đời này không còn Ích Thủy Long quân nữa, chẳng qua là hơn một tên ma vật Dung Sâm thôi.”

Không chút do dự, hóa quang bay đi.

Trong Bắc thiên Ma vực, một người ngồi thẳng trên chính điện, chậm rãi uống cạn chén rượu ngon. Đôi mắt nâng lên, nam tử hoa phục yêu dã, khóe môi gợi lên tươi cười: “Thú vị, ta lại có thêm một gã đồng bạn trên thế gian này sao?”

Vài ma cơ dưới chân hẳn đều cười rộ lên: “Hình như là một ma vật rất lợi hại nha, nếu Ma tôn có thể thu y vào dưới trướng, Vạn Hư cung ta ở trong Bắc thiên Ma vực, chính là không thể lay chuyển.”

Vừa rồi các nàng nhận thấy được trong thiên địa có một cỗ ma khí mãnh liệt, xem ra lại có tân ma vật sinh ra. Mà trên người ma vật này lại mang theo long khí cường hãn, chẳng lẽ là thần long nhập ma?

Nếu đúng là thật, thì ma vật này khó lường a.

Nam tử được xưng là Ma tôn lại cười không nói, thưởng thức chén rượu trong tay, thật lâu sau, chậm rãi nói: “Bây giờ y tất nhiên không có chỗ đi, nếu bị ma chủ khác giành trước ra tay, thì không ổn. Nhanh chóng chiêu mộ y, mặc kệ y đưa ra điều kiện gì đều tận lực thỏa mãn, đi đi.”

Vài tên ma tướng lĩnh mệnh rời đi, nam tử khẽ mỉm cười, nằm ngả ra giường.

“Sư huynh a..... Lợi dụng xong ta rồi liền trốn tránh không chịu gặp sao? Không nghĩ tới lại có mỗi nhữ tự mình đưa tới cửa. Ha ha, lần này không sợ người không chủ động tới gặp ta.”

36. Chương 36: Thời Gian Thoi Đưa

Beta: Zoe

Năm tháng từ từ trôi qua, trong nháy mắt vung tay lên, bất quá là ai vậy chút rượu Hoàng Lương, ai tính khối mệnh Nam Kha, nhân gian đã là mấy trăm năm.

Tuyết trắng phủ đầy trời như lông ngỗng, chỉ một đêm mà toàn bộ Tê Long Sơn liền được trải xuống một tầng tuyết trắng.

Hai thân ảnh một hồng một xám, đang chậm rãi đi dọc theo đường mòn phủ kín tuyết trắng. Hồng y nam tử đi trước thỉnh thoảng dừng lại, chờ người phía sau đuổi kịp, cuối cùng đơn giản nắm tay hắn, vừa kéo hắn đi vừa oán giận nói: “Người mới hoàn dương, thân thể sao lại kém hơn trước kia nhiều như vậy, chỉ đi có mấy bước đã thở hổn hển rồi.”

Nam tử áo xám bất đắc dĩ nói: “Hết cách rồi, sau khi hoàn dương ta bất quá là một sinh hồn, nếu không phải người dùng yêu cốt trọng chỉnh thân thể ta thì sao ta có thể sống đến bây giờ.”

Hồng y nam tử có chút dăm chiêu nói: “Lục Hắc nói muốn thay người đi tìm vài cọng cỏ linh chi trăm năm bồi bổ, cũng không biết có tìm được không?”

Nam tử áo xám lắc đầu thở dài: “Người cứ khi dễ nó, lừa nó nói chỉ cần giúp ta tìm vài cọng cỏ linh chi trăm năm thì có thể hoàn toàn trừ bỏ âm khí trong cơ thể ta. Lúc này trời đang băng tuyết, dù nó chạy ra ngoài, hi vọng đừng bị rơi vào hố tuyết nào đó.”

Hồng y nam tử bĩu môi nói: “Ai kêu nó chướng mắt như vậy, bây giờ không phải ta cùng người đi ra tìm nó sao?”

Hai người này không cần nói, chính là Tần Thanh cùng Lục Cận. Từ sau khi Lục Cận hoàn dương liền lưu lại Tê Long Sơn, vẫn ở trong động phủ trước kia. Tần Thanh cũng không quay về Thương Lôi sơn, đường đường là Hồ Huyền chủ lại dính chặt lấy Lục Cận.

Đương nhiên, còn có một miêu yêu Lục Hắc kia.

Vốn dĩ Tần Thanh đã thành công lừa Lục Hắc chạy ra ngoài, cực kì đắc ý, thầm nghĩ cùng Lục Cận khoái hoạt trong thế giới hai người. Ai ngờ Lục Cận không yên lòng muốn đi tìm nó, hắn đành tâm không cam lòng không nguyện đi theo. Hai người tìm nửa ngày ở Tê Long Sơn, cũng không thấy một cái bóng, nhưng lại bất tri bất giác đi tới động phủ của sơn thần.

Lục Cận hơi ngừng cước bộ, Yên Chỉ Hoài đã mất tích thật lâu, mấy trăm năm qua không hề có tin tức. Sơn động này vẫn như trước được quét dọn sạch sẽ, vật phẩm bên trong không chút thay đổi trong mấy trăm năm qua.

Y biết, là con Mi Hầu tinh tên A Man mà Yên Chỉ Hoài trước kia dưỡng, vẫn luôn cố thủ ở động phủ này, ngốc nghếch chờ hắn trở về. Gần đây Lục Cận cũng đã tới vài lần, Mi Hầu tinh kia nay đã trưởng thành, ở Tê Long Sơn cũng là yêu quái có chút bản lãnh. Cũng không biết vì sao lại giống như thiếu tâm nhãn, nhận định Sơn thần sẽ không lừa nó, nói sẽ trở về liền nhất định sẽ trở về, cách mấy ngày liền trở lại sơn động này chờ, kiên nhẫn chờ đợi.

Đừng nói Lục Cận là người thành thật mềm lòng như vậy, liền ngay cả Tần Thanh cũng không nhẫn tâm đả kích nó, mỗi lần thấy nó còn muốn an ủi nó, dỗ ngọt nó nói Yên Chỉ Hoài qua vài ngày nữa sẽ trở lại.

Mấy trăm năm đều chờ đợi, còn tin tưởng vững chắc không nghi ngờ mà chờ. Thật không hiểu Yến Chỉ Hoài lúc trước đã dưỡng nó như thế nào, dưỡng ra cái tính tình kiên nghị quật cường như vậy.

Hôm nay A Man cũng không ở trong động, chắc do tuyết lớn phủ kín đường nên chưa từng quay lại. Lục Cận thở dài một phen, đang muốn xoay người rời đi, bỗng nhiên nhận ra một cỗ long khí ẩn ẩn bay tới. Y liền ngẩn ra, xoay người lại, liền thấy nam tử một thân huyền y đang đạp mây bay tới.

“Long..... Quân?” Lục Cận ngẩn ngơ, thẳng đến khi bóng người tới gần, lúc này mới nhìn rõ ràng, người trước mắt thân mang long khí, khí thế bức người, mặt mũi rất giống Ích Thủy Long quân năm xưa, nhưng không phải cùng một người.

Tần Thanh ghé vào lỗ tai y nói nhỏ: “Là tiểu Long quân năm đó kiêu ngạo muốn chết.”

Lục Cận sững sốt một chút, người tới đã cười khê, chào hỏi: “Lục Thần Quân, lâu ngày không gặp.” Lại quay sang Tần Thanh mỉm cười tiếp đón, “Huyền Hồ chủ cũng ở đây, khéo thật, ở chỗ này lại gặp được cố nhân.”

Trong trí nhớ Lục Cận, tiểu Long quân này vẫn là nãi oa nhi kéo theo cái đuôi, còn bị Yến Chỉ Hoài đánh đòn. Nay đột nhiên thấy nó đã trở thành dáng dấp này, thật sự kinh ngạc vô cùng.

Y đã quên rằng y ngày người trong phủ mấy trăm năm, thế gian này thật sự đã thay đổi rất nhiều, khiến y không kịp phản ứng.

“Tiểu Long quân..... sao lại tới đây?”

Dung Cảnh chấp hai tay sau lưng, dừng mắt trước sơn động, thản nhiên nói: “Mấy ngày nay trước, ta nghe thấy phụ cận Tê Long Sơn truyền đến long ngâm, ta còn tưởng rằng là phụ vương đã trở lại. Ai ngờ lúc tới đây vẫn là công dã tràng. Hôm nay bất quá là muốn thử vận khí, xem có thể nhìn thấy phụ vương ta không.” Thùy hạ mi mắt, cúi đầu thở dài, “Phụ vương không chịu gặp ta, là sợ ta không thể đối mặt y sau khi y nhập ma. Kỳ thật ta.... căn bản không quan tâm. Ta biết y có lặng lẽ đến nhìn ta, nhưng thế nào cũng không chịu hiện thân trước mặt ta.”

Ngữ khí tiêu điều cùng bi thương, Lục Cận cùng Tần Thanh đồng thời trầm mặc. Chuyện Dung Sâm nhập ma, tuy Lục Cận chỉ nghe Tần Thanh nhắc qua đôi câu, nhưng cũng biết nếu Long thần thiên giới nhập ma thì Thiên đình đã nổi lên một trận sóng gió. Xem ra mấy trăm năm này, ngay cả Dung Cảnh cũng chưa gặp qua Dung Sâm, nói vậy Dung Sâm đã đi tới Bắc thiên Ma vực.

Ngày đó Lục Cận vừa mới hoàn dương, khi trở lại Tê Long Sơn, cũng là một ngày đại tuyết long trời lở đất như vậy. Lúc đó hẳn rõ ràng nghe được tiếng long ngâm tê tâm liệt phế. Nói như vậy, Dung Sâm nhất định đã tới đây, chỉ là lại ly khai mà thôi. Hai người đang êm đẹp, vì sao lại rơi vào kết cục một người mất tích, một người nhập ma như vậy. Mỗi lần Lục Cận nghĩ đến, đều không kiềm được thở dài.

Một trận trầm mặc, vẫn là Dung Cảnh lên tiếng trước, hướng về Tần Thanh cùng Lục Cận chấp tay nói: “Nếu hai vị nhìn thấy chủ nhân cũ của động phủ trở về, làm ơn báo ta một tiếng. Ta nghĩ.... Chỉ cần hắn trở lại, phụ vương cũng sẽ hiện thân.”

Năm xưa y không hiểu chuyện, không hiểu sự dây dưa giữa phụ vương và Yến Chỉ Hoài là như thế nào. Nếu không phải bản thân nói ra trước mặt Thái tử Nam Hải, có lẽ phụ vương sẽ không.... nhưng mà Yến Chỉ Hoài đã mất tích nhiều năm như vậy, thật sự còn có thể trở về sao?

Câu hỏi này cũng là điều Lục Cận cùng Tần Thanh tự hỏi. Nhưng cũng không tiện nói thẳng ra, chỉ gật đầu đáp ứng nếu Yến Chỉ Hoài trở về Tê Long Sơn, nhất định sẽ báo cho tiểu Long quân một tiếng.

Thấy Dung Cảnh cáo từ rời đi, trong lòng Lục Cận cũng trầm trọng, cùng Tần Thanh nhìn nhau, lắc đầu thở dài định rời đi. Thẳng đến khi bóng người đi rồi, cách đó không xa một thân ảnh mới lén lút chạy tới.

Chính là mi hầu tinh A Man kia.

“May mắn sáng nay ta liền đi ra ngoài, không gặp phải tiểu Long quân kia.” A Man vỗ vỗ ngực, bộ dáng sợ hãi. Sau đó nó liền vào sơn động, nhìn chung quanh một vòng, gãi đầu lầu bầu, “Kỳ quái, hôm nay tiên quân sao còn chưa tới?”

Vừa dứt lời, bên tai liền vang lên tiếng cười trầm thấp: “Sáng sớm ta đã đến đây, nhưng ngoài động có vài khách nhân không mời mà đến nên không tiện hiện thân, đành phải tạm thời ẩn thân thôi.”

Một đạo quang hoa hiện lên, trong sơn động đột nhiên nhiều hơn một thân ảnh, mặt mày thanh tú, tiên khí trong trẻo, tay áo như bay. A Man lập tức cung kính gọi một tiếng: “Lăng Hoa tiên quân.” Lập tức khẩn trương hỏi, “Tiên quân có tin tốt không? Sơn thần đại nhân có thể tỉnh lại chưa?”

Lăng Hoa cười một tiếng, từ trong áo lấy ra một hạt châu sáng lấp lánh. Mắt A Man trừng lớn, chỉ nghe gã nói: “Người ra ngoài động thủ hộ, trăm ngàn lần không được cho ai tiến vào, hiểu chưa?”

A Man vội vàng lên tiếng, chạy tới ngoài sơn động thủ hộ.

Lăng Hoa cúi đầu, nhìn hạt châu trong tay kia, cười khổ một tiếng: “Thiên tân vạn khổ, cuối cùng đã thu hồi đủ hồn phách của người. Nhưng khóa Tụ Hồn châu này của sư đệ ta cũng không thể trả lại cho hần. Thiếu hần ta một cái nhân tình lớn như vậy, ta nói Yến đại tiên người nên bồi thường ta như thế nào đây?”

Ngày đó khi Yến Chỉ Hoài tìm được gã thì đã cách ngày đại nạn không xa. Lăng Hoa tức giận mắng: “Không phải người đã kêu ta dừng động tới người, mặc người tự sinh tự diệt sao? Kéo dài tới lúc này mới đến tìm ta, ta tới Tê Long Sơn vài lần cũng không gặp người, ta còn tưởng rằng người đã tìm được địa phương để chờ chết rồi chứ!”

Yến Chỉ Hoài cười khổ: “Biện pháp trước đây người nói với ta thật quá sức mạo hiểm. Huống chi, lấy thân phận của người lại đi Ma Vực xin sư đệ người giúp đỡ, chẳng phải sẽ phạm Thiên Quy sao? Ta cũng không muốn người bị khó xử a. Với lại, ta cũng không phải cố ý rời khỏi Tê Long Sơn, chẳng qua là bị Dung Sâm mang đi mà thôi.”

Lăng Hoa nhướn mày, sau một lúc lâu, cười lạnh nói: “Ta biết ngay mà, sao người lại đột nhiên thay đổi tâm ý, chịu để ta cứu người. Nguyên lai là vì Ích Thủy Long quân kia nên người không muốn chết nữa, đúng không?”

Yến Chỉ Hoài thở dài: “Trước đây ta cảm thấy bất quá là hồn phi phách tán, xem như không có tiếc nuối. Bây giờ nghĩ lại, nếu ta may mắn vượt qua, cho dù không còn tiên thể nữa, cũng chỉ mong có thể ở bên y một kiếp này.”

Lăng Hoa trầm mặc một lát, mở miệng nói: “Ta không thể cam đoan chắc chắn thành công.”

Yến Chỉ Hoài gật đầu.

“Nếu ta mượn không được Tụ Hồn châu, người sẽ hồn phi phách tán. Cho dù ta mượn được, nếu thu thập hồn phách người không đủ, người cũng vô pháp hoàn dương.”

Yến Chỉ Hoài cười khổ nói: “Điều đó ta đã biết, nhưng trừ cách này ra cũng không còn biện pháp khác, không phải sao? Nếu trốn không thoát, vậy đó là kiếp số đã định, tránh được thì là tạo hóa của ta. Lăng Hoa, hết thấy làm phiền người.”

Lăng Hoa đi theo cười cười, đạm mạc nói: “Đúng vậy, dù sao bất quá chỉ là cái chết, người thì sợ gì chứ. Ta thật muốn nhìn, con đường nghịch thiên này, ta đến tận cùng có đi hết được không.”

Gã mang Yến Chỉ Hoài về Tê Long Sơn, phong ấn phía dưới là bùn đất, phía trên là nước suối, đoạn tuyệt tất cả sinh cơ. Sau đó dẫn hồn phách hần ra, thừa nhận Thiên kiếp ‘ngũ lôi oanh đỉnh, thiên nhân ngũ suy’. Sau đó, lại dùng thời gian mấy trăm năm, từng chút từng chút thu thập từng mảnh hồn phách của Yến Chỉ Hoài. Bây giờ rốt cục có thể giải thoát hần khỏi phong ấn, chỉ cần hồn phách nhập thể, Yến Chỉ Hoài liền hoàn dương.

Chỉ là sau khi Yến Chỉ Hoài hoàn dương thì tiên thể không còn nữa, dựa vào Tụ Hồn châu trong cơ thể mà hần liền trường sinh bất tử, nhưng cũng trở thành một dị vật ‘phi quỷ phi tiên phi yêu’. (không phải quỷ, không phải tiên cũng chẳng phải yêu)

“Người nhất định sẽ không ngờ được, Dung Sâm đã nhập ma đi?” Lăng Hoa thở dài một tiếng, “Y đã đi Bắc thiên Ma vực, sống trong Vạn Hư cung của sư đệ ta. Cho dù người gặp lại y..... Chỉ sợ cũng không còn là cố nhân.”

Yến Chỉ Hoài hoàn dương xong, cho dù gã khuyên hấn đừng đi tìm Dung Sâm, người nọ có lẽ cũng không chịu nghe lời gã đi?

Cười khở một tiếng, Lăng Hoa tiên quân ổn định tâm thần, nhắm mắt, chậm rãi vươn tay, bắt đầu thi hạ pháp ấn.

37. Chương 37: Bắc Thiên Ma Vực

Bắc thiên Ma vực là nơi yêu ma sống.

Lăng Hoa hí mắt, trước mặt gã là một tòa thành trì lơ lửng được vây trong mê chướng hắc sắc. Trong màn yêu chướng, có thể nhìn thấy hai đầu yêu thú thật lớn trước cửa thành, lưng có hai cánh, răng nanh thật dài, bộ mặt dữ tợn.

“Chắc chắc.” Lăng Hoa chép miệng, quay đầu nói, “Lần trước vì đi mượn Tụ Hồn châu của sư đệ ta mà xông đại vào, kết quả lạc tới sào huyệt của Viêm Ma, thiếu chút nữa bị chúng nó đốt thành than. Lần này hy vọng vận khí tốt hơn, nếu lạc đường nữa thì sẽ không tìm được chỗ sư đệ ta ở.”

Nam tử ở đằng sau, một đầu tóc bạc buộc vào khăn, lộ ra khuôn mặt không huyết sắc, tái nhợt như quỷ. Nghe xong chỉ cười cười, xin lỗi nói: “Làm khó người, Lăng Hoa.”

Nơi này ma khí ngút trời, yêu ma tụ tập không đếm xuể, nguyên bản chính là cấm địa của chư thần. Ngày đó Lăng Hoa vì thay hấn mượn Tụ Hồn châu, một mình đi vào, một đường cũng không biết đã ăn bao nhiêu đau khổ mới xem như mượn được khóa Tụ Hồn châu kia. Nay khóa Tụ Hồn châu kia đã ở trong cơ thể hấn, nếu lấy ra thì hấn sẽ hồn phi phách tán trong nháy mắt. Theo ý Lăng Hoa thì không trả cũng được, dù sao sư đệ cũng không thể lên Thiên đình tìm gã gây phiền toái. Nhưng Yến Chỉ Hoài biết được Dung Sâm nhập ma xong đã đi Bắc thiên Ma vực, liền cố ý muốn tới.

Hấn vốn không muốn làm phiền Lăng Hoa, định tự mình tiến vào Ma Vực. Lăng Hoa cười lạnh: “Người đi một mình? Chỉ sợ còn chưa đi tới cửa thì đã bị yêu thú trông cửa xé thành mảnh nhỏ, chẳng phải ta đã cực khổ vô ích sao? Thôi đi, sư đệ ta thật sự rất keo kiệt, nếu không cho hấn một cái công đạo, sau này liền gặp phiền toái. Ta sẽ đi cùng người một chuyến.”

Yến Chỉ Hoài muốn nói lại thôi, Lăng Hoa cười chụp vai hấn: “Mạng của người là ta đổi trở về, không cho phép người tùy tiện đạp hư nó. Về phần sư đệ ta sao.... Tuy rằng hấn ta keo kiệt lại không được tự nhiên, nhưng ở trước mặt ta cũng không dám làm càn. Không phải là một hạt châu sao, không trả thì hấn có năng lực làm gì ta nào? Yên tâm, không có việc gì.”

Gã nói rất nhẹ nhàng, giống như chỉ đi tìm sư đệ gã ăn ké bữa cơm. Nhưng tia bất đắc dĩ ẩn chứa trong mắt lại không thể tránh được nhãn lực của Yến Chỉ Hoài.

Tam đại ma chủ trong Bắc thiên Ma vực, Huyền Ma của Vạn Hư cung, Thủy Ma của Kính Tượng thành, Viêm Ma của Viêm Thiên điện, mấy ngàn năm tự tạo thành thể lực chiếm cứ một phương, không ai nhường ai. Vị sư đệ này của Lăng Hoa, Yến Chỉ Hoài cũng nghe thấy kỳ danh từ lâu, Huyền Ma trong truyền thuyết tối am hiểu huyền hoặc lòng người, phóng dăng dâm dật, cũng không biết đã mị hoặc bao nhiêu yêu ma, thu vào trong Vạn Hư cung của hấn. Nghe nói cả thần tiên thiên giới khi thấy hấn, nếu định lực kém sẽ không chống đỡ mà bị hấn dụ dỗ sa vào ma đạo.

Yêu ma như vậy tại sao lại là sư đệ Lăng Hoa. Điểm này, Yến Chỉ Hoài như thế nào cũng nghĩ không thông. Hấn cũng từng hỏi qua Lăng Hoa, Lăng Hoa cười nói: “Chúng ta từng là đồng môn cùng tu hành, sau này sự đời thay đổi, hấn nhập ma đạo, ta tu tiên lộ, không hơn.”

Nếu không phải vì thay Yến Chỉ Hoài mượn Tụ Hồn châu, gã vĩnh viễn cũng không bước vào Bắc thiên Ma vực, lại càng không đi gặp tiểu sư đệ.

Yến Chỉ Hoài thấy gã không muốn nói rõ, nên cũng không hỏi nữa. Đối với Lăng Hoa, lòng hấn vẫn luôn thấy áy náy. Ngày đó Lăng Hoa đã khuyên hấn không thể chạm vào tâm ma, quá mức chấp nhất đối với yêu giao kia. Mà hấn lại khư khư cố chấp, chẳng những cố ý thay Dung Sâm chắn Thiên kiếp, trên Thiên đình còn không chịu nhận tội vào Mạch Lạc trì, thà rằng chịu Thiên kiếp ‘thiên nhân ngũ suy’. Lăng Hoa

vì hấn, mấy trăm năm qua luôn lo lắng sợ hãi, bây giờ còn vì hấn nghịch thiên, cường ngạnh thay đổi mệnh trời, cứu hấn một mạng – nếu bị Thiên đế biết được, không biết Lăng Hoa sẽ phải chịu hình phạt gì.

Lăng Hoa cũng không quan tâm, chỉ nói: “Ta chỉ là một thần tiên thanh nhàn, xưa nay mặc kệ sự đời, ai sẽ tới trước mặt Thiên đế tố cáo ta? Còn nữa, hồn phách của người đã chịu thiên lôi, Thiên kiếp ‘thiên nhân ngũ suy’ đã qua, Thiên đế còn có thể thu hồi mệnh lệnh đã ban mà làm khó dễ người một lần nữa sao?” Dứt lời liền thở dài, xem xét Yến Chỉ Hoài, nói, “Từ ngày đầu tiên quen biết người, liền biết sau này ta khẳng định sẽ không thể bớt lo lắng cho người.”

Sắc mặt Yến Chỉ Hoài hơi hơi đỏ lên, quả thật là từ khi hấn mới vào Thiên đình thì Lăng Hoa đã hết sức thân cận với hấn. Có việc hay không cũng tới Lâm Hư cung nhàn nhã uống trà, lại không hề thấy gã quan tâm tiên quân khác như thế, cũng vì hấn hao tổn bao nhiêu tâm huyết. Có được bằng hữu thế này, Yến Chỉ Hoài cũng hiểu được đời này bản thân sống không uổng phí.

Lăng Hoa nghỉ chân trước Ma Vực, thoáng chần chờ một chút, rốt cục vẫn cười cười, quay đầu nói với Yến Chỉ Hoài: “Theo sát ta, bây giờ người nửa điểm pháp lực cũng không có.”

Yến Chỉ Hoài gật gật đầu, theo sát phía sau Lăng Hoa, từ từ bước vào Bắc thiên Ma vực.

Trong Vạn Hư cung, nam tử bán nằm trên nhuyễn tháp, dung nhan yêu dã, mái tóc dài đen như mực, hai mắt hoàng kim hơi hơi nheo lại, chậm rãi lộ ra nụ cười.

Một ma cơ dựa vào đầu gối hấn ngẩng mặt, nũng nịu cười nói: “Ma tôn, có tiên gia khí xâm nhập ma vực.”

Huyền Ma gật đầu, lại cười nói: “Kẻ không sợ chết như thế, trừ vị sư huynh kia của ta tất nhiên không có người thứ hai.”

Vừa dứt lời, liền có ma tốt tiến vào bẩm báo, nói có một tiên nhân mang theo một nam tử phi tiên phi ma, cường ngạnh xâm nhập kết giới Ma Vực.

Huyền Ma quay đầu, nhìn về phía người bên cạnh, cười nói: “Long quân, xem ra ngay cả cố nhân của người cũng đến đây rồi.”

Nam tử ngồi ở cách hấn không xa, sắc mặt lạnh lùng, vẫn chưa trả lời.

“Sư huynh ta trước kia ghét nhất là xen vào việc của người khác. Năm xưa ta và hấn cùng sư môn, chứ vị sư huynh đệ đều tranh nhau thân cận với ta. Chỉ cần ta không cẩn thận rách da một chút, cũng có người người đến thương được cho ta. Chỉ mình hấn là không thèm liếc ta một cái.” Mím môi cười, Huyền Ma chậm rãi nói, “Vì sao lại quan tâm đến vị cố nhân kia của người như thế... Ta quả thật rất tò mò a.”

Mặc dù trên mặt mang theo ý cười, nhưng đáy mắt lại một mảnh lạnh như băng.

Dung Sâm lạnh lùng nói: “Người tự hỏi sư huynh người.”

Huyền Ma phì cười, ngồi dậy, vươn tay ôm thắt lưng Dung Sâm: “Đừng lãnh đạm như thế, Long quân là mỹ nhân, nếu chịu cười với ta một cái, ta đây sẽ vui vẻ muốn chết.... Chán ghét, câu nói vừa rồi của người sẽ làm ta nghĩ là người đang ghen nha.” (zoe: == cái quái gì...)

Dung Sâm cũng không tránh đi, tùy ý Huyền Ma dán lại đây, mắt thấy trên điện vài ma cơ đang đổ kị, cũng chỉ lộ ra nụ cười lạnh.

“Vì sao không chịu theo ta?” Huyền Ma thổi khí vào lỗ tai hấn, trong thanh âm mang theo mỉa mai hoặc dâm mĩ, “Người xem, trong Vạn Hư cung, người muốn cái gì ta đều có thể cho người. Đã thành ma vật thì nên tận tình miệt mài, hưởng thụ cực lạc mới đúng, chẳng lẽ còn cái gì không vứt bỏ được?”

Gặp Dung Sâm vẫn không nói một câu, Huyền Ma cười càng thêm phóng đãng, sờ soạng khuôn mặt nam tử, dụ hoặc cười nói: “Coi như cho vị cố nhân kia đại khai nhãn giới, nhìn xem bây giờ người đã thay đổi như thế nào, không tốt sao?”

Sóng mắt hấn vừa chuyển, lập tức có một ma cơ tiến lên ôm Dung Sâm, cười quyến rũ rồi dăng môi lên. Sắc mặt Dung Sâm khẽ biến, đẩy nàng ra, lạnh lùng hướng về Huyền Ma nói: “Ta không có hứng thú với các nàng.”

“Ai nha, chẳng lẽ là có hứng thú với ta?” Huyền Ma cười đến vạm vỡ phần mị hoặc, nhưng ánh mắt Dung Sâm vẫn lạnh băng như cũ.

“Thực không thú vị.” Huyền Ma thu lại ý cười, lưỡi biếng nằm xuống, sau một lúc lâu, nhẹ giọng cười, “Được rồi, xem phân thượng đại lễ mà mấy trăm năm ta tặng ngươi, lát nữa sư huynh ta đến thì ngươi phải giúp ta hảo hảo chiêu đãi hân a.” Sau đó lộ vẻ buồn rầu, “Ngươi nói xem, hân mượn Tụ Hồn châu của ta, lại đưa cho vị cố nhân kia của ngươi – ta phải phạt hân như thế nào mới được đây?”

Ánh mắt Dung Sâm dừng ngoài đại điện, y đã cảm giác được tiên khí càng ngày càng tới gần.

Khí tức trong veo như nước, tinh thuần không chứa một tia tạp niệm, sung túc tràn đến, không phải là Yến Chỉ Hoài. Bên cạnh khí tức tiên gia mãnh liệt kia, còn một khí tức hỗn tạp khác.

Khí tức mà y quen thuộc.

Môi Dung Sâm rốt cục chậm rãi gợi lên nụ cười.

Vì sao còn muốn đến đây, Yến Chỉ Hoài?

Tên Dung Sâm từng chấp nhất ngươi, chỉ chấp nhất mình ngươi.... Đã không còn tồn tại nữa.

Vứt bỏ qua thân thể Long thần, cũng vứt bỏ tất cả tình cảm, trở thành ma vật.

38. Chương 38: Huyền Ma

Tia tiên khí càng tới gần thì ý cười trên môi Huyền Ma càng gia tăng. Thăng đến khi hai thân ảnh bước vào đại điện, Huyền Ma mới lưỡi biếng ngồi thẳng lên.

Nam tử mặc thanh y đi trước, quanh thân tràn đầy tiên khí cường đại, làm cho rất nhiều ma tốt cấp thấp trong đại điện không nhìn được đều lui về sau mấy bước. Ngay cả những ma cơ vốn bám lấy Huyền Ma cũng không tự chủ mà trốn sau Huyền Ma.

“Sư huynh, biệt lai vô dạng a.” Huyền Ma tà ác tựa vào nhụy tháp, một tay chống cằm, tươi cười ái muội, không chuyển mắt nhìn chằm chằm Lăng Hoa, “Hiếm khi sư huynh chịu hạ mình đến Vạn Hư cung của ta, nhất định là tới trả lại Tụ Hồn châu phải không?”

Lăng Hoa mỉm cười, tiến lên từng bước, từ trong áo lấy ra một viên minh châu quang hoa lấp lánh, đưa cho Huyền Ma: “Đúng là muốn đa tạ sư đệ lần trước đã cho ta mượn Tụ Hồn châu. Hôm nay ta mang tạ lễ tới, thỉnh sư đệ nhận lấy.”

Huyền Ma tiếp nhận khóa minh châu kia liền nhìn thoáng qua, sắc mặt bất động: “Thì ra là Nam Hải dạ minh châu. Thật là bảo bối hiếm có, đa tạ sư huynh — còn Tụ Hồn châu của ta đâu?”

Lăng Hoa bình tĩnh nói: “Không có.”

Thần sắc Huyền Ma khê biến: “Không có..... là ý gì?”

“Thì là không thể trả lại.” Lăng Hoa trả lời không chút chột dạ, vẻ mặt thản nhiên, “Trong Vạn Hư cung của sư đệ đầy kỳ trân dị bảo, chỉ là một viên Tụ Hồn châu thì có xá gì chứ? Xem như là cho sư huynh, viên Nam Hải dạ minh châu này là quà tạ lỗi. Sư đệ không chịu nhận sao?”

Huyền Ma ngẩn ra, lập tức cười lớn: “Sư huynh đang nói đùa phải không? Tụ Hồn châu là trấn cung chi bảo của Vạn Hư cung, nếu không phải sư huynh tự mình đến mượn thì ta tuyệt đối không tùy tiện đưa ra. Nay sư huynh một câu giải thích cũng không có, đã muốn lừa gạt ta rồi sao?” Tươi cười chợt tắt, thanh âm cũng trở nên nghiêm túc, “Tụ Hồn châu kia không phải đang ở trong cơ thể kẻ phía sau sư huynh sao?” (trấn cung chi bảo: bảo vật trấn giữ)

Lăng Hoa lui về sau từng bước, chắn trước người Yến Chỉ Hoài, trên mặt vẫn mỉm cười như trước: “Sư đệ, giữa chúng ta mà tính toán chi li quá sẽ mất cảm tình a. Tụ Hồn châu là vô luận như thế nào cũng không thể trả lại cho ngươi, ngươi nói đi, muốn ta dùng cái gì đền đổi? Chỉ cần là việc ta có thể làm được, nhất định đều đáp ứng.”

Huyền Ma miễn cưỡng chỉ vào Yến Chỉ Hoài: “Rất đơn giản, lấy Tụ Hồn châu trong cơ thể hắc trả lại cho ta là được.”

Lăng Hoa thở dài một tiếng, lắc đầu: “Chuyện này không được. Sư đệ, đổi điều kiện khác được không?”

Huyền Ma quan sát mặt gã, sau một lúc lâu, cười lạnh: “Sư huynh, người lại khi dễ ta à.” Thờ ơ liếc nhìn Yến Chỉ Hoài, “Khỏa Tụ Hồn châu này chính là ta dùng mấy ngàn năm mới vất vả tu luyện được, nếu ta muốn thu hồi, quả thực không cần tốn nhiều sức. Đừng nói chỉ là bị người đưa vào trong cơ thể người này, cho dù xa tận chân trời, cũng tự động trở lại trong tay ta.”

Sắc mặt Lăng Hoa rốt cục thay đổi, Huyền Ma nhìn thấy thú vị, cười càng thoải mái: “Có muốn xem thử không, sư huynh? Là người tự ra tay, hay là hiện tại ta lấy khỏa Tụ Hồn châu kia ra cho người xem?”

Lăng Hoa trầm mặc trong chốc lát, rốt cục nâng mắt lên, lạnh nhạt nói: “Sư đệ, nếu ta có thể toàn thân mà vào Vạn Hư cung của người, tự nhiên cũng có thể toàn thân trở ra. Hôm nay ta đến, đó là muốn người thề tuyệt đối không thu hồi Tụ Hồn châu.”

Huyền Ma giống như vừa nghe được chuyện vô cùng buồn cười, cười lớn đến run người: “Muốn ta thề tuyệt đối không thu hồi Tụ Hồn châu? Sư huynh, người coi ta là quả hồng nhuyển, tùy tiện bóp nắn sao?”

“Người mà người tìm kiếm mấy ngàn năm, đã tìm được rồi sao, sư đệ?”

Sắc mặt Huyền Ma đột nhiên biến đổi, hai mắt nhìn chằm chằm Lăng Hoa.

“Trong thiên hạ chỉ có ta mới biết người nọ ở nơi nào. Bí mật này ta giữ mấy ngàn năm, không phải sư đệ vẫn muốn nghe ta nói ra sao?” Lăng Hoa thùy mắt, thanh âm vẫn bình thản như trước, “Điều kiện trao đổi này như thế nào?”

Trên mặt Huyền Ma âm tình bất định, tựa hồ muốn nhìn thấu tâm tư Lăng Hoa. Cuối cùng, gã mở miệng: “Hảo, ta đáp ứng người. Người nói cho ta biết người kia ở đâu, Tụ Hồn châu liền tặng cho người.”

Lăng Hoa cười cười: “Sư đệ, người coi ta là đồ ngốc sao? Nếu hiện tại nói cho người, vừa quay đầu người liền lấy lại Tụ Hồn châu, chẳng phải ta bị lỗ vốn sao?”

Huyền Ma cơ hồ sắp nổi giận, nhịn lại nhẫn, rốt cục kiềm chế được tính tình, mở miệng nói: “Vậy người đến tột cùng muốn như thế nào?”

“Cái này” Lăng Hoa có chút dăm chiêu, quay lại nhìn thoáng qua Yến Chỉ Hoài, lại quay về phía Huyền Ma, “Vị hảo hữu này của ta muốn đến thăm cố nhân, sư đệ coi có được không?”

Huyền Ma cười lạnh một tiếng, cố ý hỏi: “Cố nhân?”

Lăng Hoa cười nói: “Ích Thủy Long quân, nghe nói y đang ở tạm trong cung của sư đệ.”

Huyền Ma miễn cưỡng chỉ về một phía, nói: “Y không phải đang ngồi bên kia sao?”

Lăng Hoa ngẩn ra, nhìn theo hướng Huyền Ma chỉ, lúc này mới thấy một nam tử đang được vài ma cơ ân cần vây quanh. Từ khi gã bước vào đại điện cho đến hiện tại, người nọ vẫn chưa từng ngẩng đầu liếc qua hướng này một lần, khiến gã không phát hiện đó là Dung Sâm.

“Làm sao.....” Lăng Hoa giật mình xong quay đầu lại, thấy Yến Chỉ Hoài thoáng do dự một chút rồi từ từ tiến về hướng đó.

“Lâm Hư!” Lăng Hoa nhin không được mở miệng gọi một tiếng.

Yến Chỉ Hoài quay đầu lại, khẽ cười: “Đa tạ, Lăng Hoa.”

Khi hắc tiến vào Vạn Hư cung, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là Dung Sâm.

Tuy hắc đã hoàn toàn không cảm giác được cổ long khí quen thuộc kia, tuy y từ đầu đến cuối không nhìn hắc một lần, tuy rằng vài ma cơ giống như cố ý vây quanh bám lên người y, cố ý che đi mặt y, nhưng hắc chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra, người đó là Dung Sâm.

Trong lúc hoảng hốt mới nhớ ra bọn họ đã không gặp mấy trăm năm.

Trong mấy trăm năm qua, hắn bị phong ấn dưới bùn đất, trầm miên trong bóng tối. Chỉ một cái chớp mắt mà thế gian đã vật đổi sao dời. Một Dung Sâm trong mắt chỉ có mình hắn, nay ngay cả liếc nhìn một cái cũng không thềm cho hắn.

Giống như hắn chỉ là một người qua đường xa lạ.

Không lâu trước đây, Dung Sâm cũng là như vậy lạnh lùng với hắn. Trong hỉ yến, hắn ngồi ở góc sáng sủa, nhìn Dung Sâm một thân hồng bào, sắc mặt vui mừng, lúc đi ngang qua trước mặt hắn cũng chưa từng quay đầu lại.

Dung Sâm khi đó chỉ là đã quên hắn mà thôi.

Mà Dung Sâm hiện tại, mặc dù đã nhập ma, nhưng chưa từng quên mất hắn. Nhưng điều này so với việc quên đi hắn thì càng làm hắn đau lòng, bởi vì Dung Sâm, có lẽ đã không còn muốn nhìn thấy hắn nữa.

“Y..... sẽ không lại quên hết tất cả chứ?” Lăng Hoa ngẩn ngơ tại chỗ, nhin không được thì thảo. Gã nghĩ rằng nếu Dung Sâm nhìn thấy Yến Chỉ Hoài, hoặc là kích động, hoặc là giận dữ, cho dù là một trận kéo áo Yến Chỉ Hoài, chửi ầm lên, gã cũng không giạt mình. Sao lại là lạnh lùng như thế?

Y không phải vì Yến Chỉ Hoài mới nhập ma sao?

Huyền Ma cười nhạt, lưỡi biếng mở miệng: “Sư huynh, người đã có mấy ngàn năm đạo hạnh, sao còn ngây thơ như thế? Nếu đã nhập ma thì chấp niệm không còn nữa, hưởng thụ là trọn đời cực lạc, tự nhiên sẽ không còn chấp nhất với bất luận điều gì nữa.”

Lăng Hoa quay đầu hỏi: “Vậy mấy ngàn năm qua người có từng muốn từ bỏ tìm kiếm người mà người chấp nhất dù chỉ một ngày không?”

Huyền Ma tươi cười ngọt ngào, ôn nhu nói: “Việc đó đâu giống? Người nọ chưa bao giờ lừa gạt ta, năm xưa ta bị sư môn trục xuất, bản thân bị trọng thương, ngay cả hai mắt đều bị mù, chỉ có hắn chịu ở bên ta. Nếu ta tìm được hắn, không biết sẽ đối xử với hắn tốt đến mức nào nữa.”

Sắc mặt Lăng Hoa khê biến, quay đầu đi: “Hắn nhất định sẽ không ngờ rằng sau đó người lại nhập ma đạo.”

Sắc mặt Huyền Ma nháy mắt lạnh xuống, lại lập tức cười lớn: “Ta biết bây giờ người chưa chịu nói cho ta hắn ở đâu. Không sao, nếu sư huynh đã đến đây, sao không ở lại một thời gian? Chuyện người nọ sau này lại nói cũng được.” Kéo tay Lăng Hoa, “Theo ta tới hậu điện đi, nơi này lưu lại cho vị hảo hữu kia cùng Long quân ôn chuyện.”

Lăng Hoa lo lắng quay đầu nhìn thoáng qua Yến Chỉ Hoài, trong lòng thở dài một tiếng, rốt cục vẫn bị Huyền Ma kéo đi. Sau khi Huyền Ma cùng Lăng Hoa rời đi, vài ma cơ trong điện cũng rời khỏi, nếu Ma tôn đã lên tiếng là nơi này lưu lại cho tên nam tử kia cùng Long quân ôn chuyện, thì những người không liên quan cũng đều biết điều thối lui.

Dung Sâm cùng Yến Chỉ Hoài lưu lại, nhưng ai cũng không nói.

Một mảnh trầm mặc, ngay thời điểm Yến Chỉ Hoài muốn mở miệng, Dung Sâm rốt cục ngẩng đầu, nhìn hắn một cái.

Ánh mắt lạnh như băng, nháy mắt nhìn thấu tâm Yến Chỉ Hoài.

“Người tới tìm ta?” Đôi môi từng vô số lần lộ ra nụ cười ôn nhu với hắn, bây giờ chỉ còn lạnh như băng, Dung Sâm thần sắc lạnh lùng, “Vì cái gì?”

“Dung Sâm.....”

“Xem ra người đã bình yên vượt qua kiếp nạn ‘thiên nhân ngũ suy’ a.” Ý cười trên mặt Dung Sâm càng sâu, đáy mắt lại càng lạnh lẽo, “Sớm biết rằng người muốn nhờ hảo hữu của người cứu giúp, ta sẽ không ngăn cản người. Cho dù muốn ta chờ mấy trăm năm, ta nhất định sẽ chờ. Nhưng mà..... Vì sao muốn gạt ta?”

Yến Chỉ Hoài hạ mắt: “Ta chỉ..... Sợ người lo lắng. Nếu biện pháp kia không thành công.....”

“Người sẽ thật sự hồn phi phách tán, đúng không?” Dung Sâm đột nhiên tiến tới, nắm lấy cổ tay hắn, thanh âm càng lạnh lùng, “Nếu người hồn phi phách tán, ta cũng tuyệt đối không sống một mình. Ta chỉ cầu như

thể mà thôi..... Nhưng người lại bắt Yểm Mị hạ Yểm Mị thuật với ta, đến tột cùng người xem ta là cái gì? Người có từng nghĩ tới tâm tình của ta không?”

Chậm rãi buông tay ra, Dung Sâm lạnh lùng nói: “Ta không muốn gặp lại người nữa.”

Yến Chỉ Hoài không nói gì.

Không nhìn hắn một lần nữa, Dung Sâm xoay người rời đi.

39. Chương 39: Trốn Tránh

Khoảnh khắc Dung Sâm xoay người, Yến Chỉ Hoài theo bản năng liền vươn tay, trong nháy mắt chạm đến ống tay áo của y thì Dung Sâm lại hóa quang biến mất.

Cứ như vậy để mình hấn lại ma điện, cho dù hấn muốn đuổi theo, cũng không thể đi khỏi nơi này. Bây giờ hấn không khác gì phạm nhân, không hề có chút pháp lực, căn bản không phá được kết giới ở bốn phía ma điện.

Yến Chỉ Hoài chậm rãi hạ mắt.

Trước khi đến đây, hấn đã chuẩn bị tốt tâm lý. Mặc kệ khi Dung Sâm nhìn thấy hấn, sẽ phần nộ quả trách hấn cũng tốt, giận dữ hấn cũng được, cho dù nắm áo hấn, nói tuyệt đối không tha thứ hấn, hấn cũng nhất định tận lực giải thích, chỉ cần Dung Sâm còn chịu nghe hấn nói.

Hấn chỉ không ngờ, ngay cả gặp hấn mà Dung Sâm cũng không muốn.

Lăng Hoa vừa đi, hấn không còn tiên khí hộ thể, ma khí trong ma điện này mãnh liệt như nước, liền bắt đầu từng chút hướng về hấn. Thân thể phạm nhân làm sao thừa nhận được ma khí tà ác, trên trán Yến Chỉ Hoài bắt đầu chảy mồ hôi, hai mắt cũng không tự chủ nhắm lại, cực lực chịu đựng cảm giác không khỏe.

Bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, Yến Chỉ Hoài mở mắt ra, rồi lập tức ngây dại.

Trước mắt, không biết khi nào xuất hiện một nam tử. Tóc dài qua vai, chu y váy dài, bên hông buộc dây lưng, khuôn mặt kia lại cực kì tương tự hấn.

Yến Chỉ Hoài khiếp sợ nhìn nam tử, chỉ thấy khuôn mặt giống hệt mình chậm rãi gợi lên tươi cười.

Dịu ngoan đáng yêu, cười đến phong tình vạn chủng. Sau đó nam tử kia cúi đầu, ghé vào lỗ tai hấn nhẹ giọng nói: “Trong mấy trăm năm nay, ma tôn tặng rất nhiều ma thị cho Long quân, nam nữ đều có, Long quân đều lạnh nhạt từ chối. Chỉ có ta được Long quân giữ lại, tùy thời hầu hạ.” Gã liếc nhìn Yến Chỉ Hoài, ý cười bên môi càng sâu, “Ta còn nghĩ rằng người mà Long quân thích năm đó, sẽ khuynh quốc khuynh thành như thế nào, thì ra không hơn gì thế này.”

Gã vốn là một ma thị bình thường trong Vạn Hư cung, được ma tôn ban cho Long quân xong thì lẫn vào một đám ma thị không thiên kiều bá mị thì phong tình vạn chủng, nghĩ đến sau này sẽ không được Long quân chú ý tới. Ai ngờ Long quân vừa nhìn đến gã lần đầu tiên, lại cho gã ở lại, ngay chính gã cũng cảm thấy bất khả tư nghị.

Thẳng đến sau này, khi ma tôn cùng Long quân uống rượu, gọi gã tiến đến hầu hạ, khi ma tôn chỉ vào gã hỏi Long quân, có phải khuôn mặt này giống như đúc người Long quân năm đó chung tình không, Long quân chỉ lạnh lùng nở nụ cười.

“Nếu giống như đúc, ta sẽ không lưu lại. Chẳng lẽ ma tôn nghĩ rằng tới bây giờ ta còn chấp nhất một người sao?”

Ngữ khí lãnh đạm làm gã giật mình.

“Ha ha ha.” Ma tôn cười lớn, nâng chén, “Nói rất đúng, với thể lực của bản tôn cùng Long quân hiện nay, trong thiên hạ muốn gì mà không được, Long quân cần gì phải chấp nhất một người? Thương nhớ có ích gì, bất quá là một cái túi da thôi, chỉ cần Long quân để mắt, trong Vạn Hư cung ta, muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu.”

Long quân cười nhẹ, một hơi uống hết rượu.

Từ đó gã liền ghi tạc trong lòng, muốn nhìn thử người Long quân thích khi xưa, đến tốt cùng có diện mạo ra sao. Cho đến hôm nay, ma tôn gọi gã ra, phân phó gã ẩn thân trên điện, đợi lệnh hành sự, gã mới có cơ hội thấy được người muốn thấy.

Vừa thấy xong cũng ngơ ngẩn nói không nên lời.

Nếu là một nam tử dung nhan tú lệ cũng liền thôi. Cố tình lại là một người sắc mặt tái nhợt như quỷ, nguyên bản mặt mày coi như thanh lãng, cũng bị che lấp bởi sự uể oải. Cảm giác giống như hấn từng bệnh nặng một hồi, không thể khỏi hẳn, luôn làm cho người ta thấy tùy thời sẽ lại đi tới quỷ môn quan.

Thêm một đầu tóc bạc ghê người, càng cảm thấy thê lương.

Gã không biết, khi Yến Chỉ Hoài bị phong ấn dưới đất, cũng đã là bộ dáng này.

Hắn chính là nghi hoặc, vì sao Long quân năm xưa lại ái mộ một nam tử như vậy? Khó trách vừa rồi Long quân trên đại điện luôn lạnh lùng, thật sự là trong Vạn Hư cung, tùy tiện một ma thị cũng có tư sắc gấp trăm lần nam tử này.

Thân là ma vật, không bị quản chế bởi quy luật trong thiên địa, tận tình miệt mài, tự nhiên thích nhất tất cả vật hoa mỹ kiều diễm. Không nói đến trong hậu cung của ma tôn cơ thiếp như mây, người người vô cùng yêu mị, còn Long quân tự nhiên cũng thích sắc đẹp, sao có thể chấp nhất với người nam tử này?

Vừa nghĩ như vậy, gã liền cảm thấy hôm nay người này tới đây, quả thực là tự rước lấy nhục.

Yến Chỉ Hoài bị gã nhìn chằm chằm đánh giá, trên mặt không chút biểu tình, tâm đã như chìm vào hàn băng, từng giọt từng giọt lạnh buốt thấm vào tâm can.

Trong nháy mắt hắn nhìn thấy người kia, thì đã có dự cảm không tốt. Mà lời nói tiếp theo của gã, hệt như đang chậm rãi đâm vào tâm hắn, từ từ đâm đến chỗ sâu nhất.

Luôn nghĩ rằng bản thân đối với Dung Sâm là không thể thay thế. Cho dù bị y hận, nhưng hắn vẫn là người duy nhất trong đôi mắt kia. Thì ra trong mấy trăm năm, Dung Sâm đã sớm quên đi hắn.

Khi Dung Sâm còn là Tiểu giao, hắn cũng từng bế quan tu hành vài trăm năm để phá tâm ma. Cho đến khi trở lại Tê Long sơn, tuy rằng Dung Sâm cũng náo loạn giận dữ, nhưng vẫn đuổi theo hắn. Nay cảnh còn người mất, hắn có trở lại trước mặt Dung Sâm, đã muốn cái gì cũng không đúng rồi.

Thì ra tùy tiện người nào cũng có thể thay thế hắn.

Nếu sớm biết như thế..... Cần gì phải thiên tâm vạn khổ, cầu Lăng Hoa tập hợp hồn phách hắn, cứu sống hắn làm gì? Nếu Dung Sâm sau khi nhập ma, ngay cả phân chấp nhất đối với hắn cũng biến mất, vậy hắn đến tìm y còn có ý nghĩa gì nữa?

Kiếp đầu tiên, hắn từng không chỉ một lần ngóng trông, hy vọng Dung Sâm có thể buông tha hắn, đừng dây dưa, điên cuồng chấp nhất với hắn như thế. Mà khi hắn rốt cục cũng động tâm, sau khi tự cho là đúng mà trả giá nhiều như vậy, hắn rốt cục có được sự giải thoát buồn cười như vậy.

Dung Sâm quả nhiên không còn chấp nhất với hắn nữa.

Yến Chỉ Hoài nhắm mắt lại, có lẽ ngay từ đầu chính mình đã sai rồi. Nếu không buộc Dung Sâm hóa rồng, hai người bên nhau ngàn năm, khi Dung Sâm hồi phi yên diệt vì Thiên kiếp, chính mình cũng tự tán hồn phách, cho dù cùng nhau biến mất trong thiên địa, ít nhất còn có được nhiều kí ức hạnh phúc như vậy.

Cho dù chết cũng không uổng phí.

Khi mở mắt ra lần nữa, Yến Chỉ Hoài chậm rãi nở nụ cười.

Muốn ở lại đây, chờ Dung Sâm tha thứ, hay là rời đi như thế, từ nay về sau đường ai nấy đi, không hề gặp lại?

Nếu là trước đây, hắn nhất định chọn xoay người rời đi. Sau đó dạo chơi thiên hạ, xem nhẹ sinh tử, mặc cho tạo hóa.

Chính là sau khi chết qua một lần, mới biết được có thể sống sót là chuyện không dễ dàng. Huống chi Lăng Hoa vì bảo trụ mạng của hắn mà không tiếc nghịch thiên, còn khiến cho Ma tôn thề sẽ không thu hồi Tụ Hồn châu. Thiên tân vạn khổ như thế, hắn mới có thể gặp lại Dung Sâm, thì sao còn dễ dàng buông tha được.

Mặc kệ là Dung Sâm tâm tâm niệm niệm trong mắt chỉ có mình hắn, vì hắn mà phát cuồng cũng tốt, hay là Dung Sâm nhìn hắn như xa lạ, vẻ mặt lạnh lùng cũng tốt, đều là Dung Sâm của hắn.

Người mà hắn từng một tay nuôi lớn, không tự chủ được mà yêu thương, luyện tiếu thương tổn.

Vô luận như thế nào, hắn cũng muốn thử một lần.

Quay đầu nhìn nam tử trước mặt, Yến Chỉ Hoài mở miệng: “Người xuất hiện ở đây, chỉ vì nói với ta những lời này thôi sao?”

Người nọ ngẩn ra, lập tức cũng cười: “Đương nhiên không phải.”

“Như vậy, có thể nhờ người hướng Ma tôn thông báo một tiếng, ta muốn gặp Lăng Hoa tiên quân?”

Việc quan trọng hơn, là làm sao rời khỏi đại điện này, tìm được Lăng Hoa, giúp hắn có cơ hội tái kiến Dung Sâm.

Tên ma thị kia nghe được lời hắn, nụ cười càng sâu: “Hết hy vọng nên muốn ly khai sao? Cũng đúng thôi, giờ Long quân cũng không muốn gặp lại người, người lưu lại cũng không có ý nghĩa gì.” Gã tự cho là nhìn thấu tâm tư Yến Chỉ Hoài, tiến lên nhẹ giọng nói, “Đáng tiếc a, người cho là Vạn Hư cung là nơi người nói đến thì đến, nói đi thì đi sao? Ma tôn đã phân phó ta, vô luận như thế nào, cũng không thể dễ dàng thả người đi.”

Tiếng nói vừa dứt, Yến Chỉ Hoài còn chưa kịp phản ứng, bất ngờ bị gã chỉ tay vào mi tâm, ma khí nhập thể, nháy mắt liền mất đi ý thức.

“Ha ha a..... Phàm nhân, quả nhiên đều yếu ớt như thế a.....”

Đó là một câu cuối cùng lưu lại bên tai Yến Chỉ Hoài.

40. Chương 40: Âm Mưu

Sau khi Dung Sâm rời khỏi đại điện, liền quay về tử điện của mình.

Không thể không nói, mấy trăm năm qua Huyền Ma đối xử với y thật sự rất khách khí. Chẳng những tự mình đón y vào Ma Vực, tôn sùng là khách quý, liền ngay cả tử cung chuẩn bị cho y cũng hoa mỹ nhất. Căn bản không cần y mở miệng, liền tặng một đồng ma thị đến hầu hạ y — tuy rằng y cũng không cần.

Mới đầu Dung Sâm có chút nghi hoặc, không rõ vì sao mình lại có được đãi ngộ cao như thế. Tuy rằng Huyền Ma luôn miệng nói cần dùng sức mạnh của y, để củng cố địa vị của gã ở Ma Vực, nhưng y ở Vạn Hư cung mấy trăm năm, ngay cả một ngón tay cũng chưa từng động.

Trừ bỏ thường xuyên tới tìm y uống rượu, nói chút nhàn thoại, Huyền Ma căn bản không hề có biểu hiện muốn dùng thực lực y.

Cuối cùng y đưa ra một kết luận, có lẽ là tên ma vật sống mấy ngàn năm kia rất tịch mịch.

Mà cái gọi là cuộc sống hưởng thụ cực lạc, y sống qua mấy trăm năm, vẫn cảm thấy nhàm chán hờ hững đối mặt. Giống như tâm đã bị khoét một động lớn, mỗi một ngày trôi qua, bất quá là còn sống mà thôi, ngoài ra không còn ý nghĩa gì nữa.

Hiện tại y thật mệt mỏi.

Sức mạnh mà y có, đều dùng để khống chế bản thân khi ở đại điện không phát cuồng. Y nghĩ đến sau khi trở thành ma vật thì chấp niệm đối với người nọ đã tan biến, cho dù cho dù gặp lại hắn, cũng có thể hờ hững đối mặt. Nhưng lúc y nhìn thấy Yến Chỉ Hoài bước vào đại điện, nhìn gương mặt trắng bệch kia, đứng sau lưng Lăng Hoa tiên quân, y nháy mắt cảm thấy tâm và thân đều đau đớn. Nếu không phải y cực lực

hạ mắt, không nhìn tới hắn, y nhất định sẽ lao lên, nếu trên tay có xiềng xích, y chỉ sợ sẽ không chút do dự khóa hắn lại.

Thì ra cho dù nhập ma, vẫn không có gì thay đổi như trước..... Khóe miệng Dung Sâm nhếch lên nụ cười trào phúng, Yến Chỉ Hoài, cái tên này đã muốn khắc sâu vào lòng y, mặc kệ y biến bản thân thành thứ gì, đều không thể quên được hắn.

Ma vật, nguyên bản chính là người quá chấp niệm mà nhập ma.

Thật lâu sau mới bình phục được cảm xúc, y mở mắt. Một thân ảnh yên lặng vào phòng, thấy y mở mắt, tựa hồ hơi kinh hách một chút, lập tức liền lộ ra nụ cười mềm mại đáng yêu, nhích lại gần, thấp giọng nói: “Ngài đã tỉnh?”

Dung Sâm nhíu nhíu mày: “Người đi đâu?”

“Ma tôn phân phó ta đi làm vài việc.” Nam tử trả lời dị thường dịu ngoan, đồng thời thật cẩn thận vụng trộm nhìn lên Dung Sâm.

Nhưng hiển nhiên, Dung Sâm cũng không quan tâm câu trả lời của gã, thậm chí không hề liếc gã một cái, y chỉ dùng vẻ mặt thật mỗi một giây người. Qua hồi lâu, y mới chú ý tới tên ma thị kia còn quỳ gối trước giường mình, đang đợi y phân phó.

Dung Sâm thoáng nâng tay lên, phát phát: “Người lui xuống đi.”

“Long quân đại nhân.....” Tên ma thị kia sợ run một chút, hình như có chút không cam lòng, “Thần sắc người không được tốt lắm, có phải Thân thể không thoải mái không?”

Dung Sâm liền lạnh lùng nở nụ cười. Một cái ma vật, thế nhưng sẽ thấy thân thể không thoải mái? Đây là cái vấn đề ngu xuẩn gì a?

“Không sao, ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.”

Lời còn chưa dứt, trong tầm mắt đột nhiên hiện ra một khuôn mặt, tên ma thị kia đưa tay cởi y khẩu của y, bị Dung Sâm bắt cổ tay, thanh âm trở nên giận dữ: “Người làm gì?”

Ma thị bị dọa sợ, run rẩy mở miệng: “Ta..... Ta chỉ muốn hầu hạ Long quân thay y phục đi ngủ.....”

“Không được đụng vào ta.” Thanh âm như hàn băng vang lên, Dung Sâm chậm rãi buông lỏng hai tay của gã, “Đi ra ngoài.”

Ma thị cắn chặt môi, chậm rãi lui ra ngoài. Thẳng đến khi rời khỏi cửa phòng, một tầng hận ý cùng không cam lòng mới hiện ra từ đáy mắt kia.

Tuy rằng vừa rồi trên đại điện gã nói với nam tử kia chính mình được Long quân độc sủng, nhưng trên thực tế, Long quân ngay cả tên của gã cũng không biết, chưa từng hỏi qua một lần.

Hầu hạ Long quân nhiều năm như vậy, đã nhìn quen gương mặt lạnh như băng kia. Thân là ma vật, đối mặt với ma vật càng cường đại hơn mình, thuận theo cùng nghênh tiếp là thiên tính của bọn hắn. Nếu có thể giao hợp, liền có thể đạt được lực lượng cường đại hơn, cho nên ở trong Vạn Hư cung, hầu như tất cả ma thị đều muốn leo lên giường Ma tôn.

Long quân đồng dạng có được ma khí cường đại, thần long nhập ma, so sánh với hạ đẳng ma vật như bọn họ, đó là loại cường hãn làm người ta run sợ. Gã bị nhóm ma thị trong điện Long quân ghen tị, nghĩ rằng gã nhất định đã sớm lên giường Long quân, nhưng mà chỉ có chính gã biết, Long quân ngay cả chạm cũng không hề chạm vào gã.

Nhìn ánh mắt y, chưa từng có một chút độ ấm. Khiến gã lưu lại, có lẽ chỉ vì Long quân càng thêm chán ghét gương mặt của nhóm ma thị mà thôi.

Đúng vậy, chán ghét.

Cho dù là đối mặt với Ma tôn, Long quân cũng chưa bao giờ che giấu việc y chán ghét Ma Vật. Chỉ sợ y ngay cả bản thân cũng chán ghét, mỗi khi Ma tôn mở miệng gọi y là Long quân, nụ cười lạnh như băng mà trào phúng, sẽ hiện lên bên môi y.

“Ta đã không còn là Long quân. Nay, bất quá chỉ là cái ma vật mà thôi.”

Thanh âm kia lạnh lẽo tới cực điểm, lời nói không chút cảm tình kia, gã chỉ nghe qua một lần. Long quân cơ hồ rất ít mở miệng nói chuyện, cho dù đứng cạnh y, gã cũng chỉ là một đoàn không khí thôi.

Trong tầm mắt lạnh lùng không độ ấm ấy, vốn dĩ không có gã tồn tại.

Đợi tới lúc Dung Sâm lại nhìn thấy Ma tôn, tâm tình đối phương tựa hồ rất tốt, nằm nghiêng trên nhuyển tháp, đang thưởng thức khỏa dạ minh châu do Lăng Hoa tiên quân đưa tới.

Hình như..... không phát hiện được cổ tiên khí nghiêm nghị mãnh liệt trên người Lăng Hoa tiên quân. Chẳng lẽ hắn đã muốn ly khai sao?

Ma tôn nâng mắt nhìn y một cái, cười tủm tỉm mở miệng:“Long quân gặp được cố nhân, cửu biệt trùng phùng, cảm tưởng như thế nào? Ta còn nghĩ người sẽ lưu người lại chứ, nhưng hình như người đã bỏ mặc hắn thì phải? Ngoan tâm quá đấy Long quân.”

Dung Sâm thần sắc như trước lạnh lùng:“Hắn chỉ là một phạm nhân, chẳng lẽ còn vọng tưởng ở lại Ma Vực này? Người từ đâu tới đây, liền đi về đó đi.”

“Cũng đúng a.” Ma tôn từ tốn nói,“Nếu không có tiên khí hộ thể của sư huynh, lấy thân thể phạm nhân của hắn, ở một khắc cũng không chịu nổi. Cho nên ta kia sư huynh a, nói với ta không đến hai câu, liền vội vàng muốn đi nhìn hắn, ha ha, thật sự là quá vô tình.”

Dung Sâm con ngươi hơi chột lóe, nói:“Bọn họ đã đi rồi?”

Ma tôn không chút để ý nhìn y:“Như thế nào, Long quân lại luyến tiếc cố nhân kia?”

Dung Sâm thanh âm lãnh đạm:“Ta đã nói không muốn tái kiến hắn, sao lại luyến tiếc?” Dừng một chút, chần chờ hỏi,“Ma tôn..... Có thể thu hồi khỏa Tụ Hồn châu kia?”

“Ha ha ha.....” Huyền Ma cười vang, liếc nhìn y, chậm rãi nói,“Sư huynh liều chết cũng muốn che chở hắn, cũng thật khiến ta hao tổn tâm trí mà.” Con ngươi dần dần trầm xuống, trên mặt vẫn mỉm cười như trước,“Cho nên ta cũng đành thả bọn họ đi.”

Dung Sâm không nói gì, mâu sắc ám trầm, nhìn không ra một tia cảm xúc dao động. Huyền Ma hơi hơi cười, ánh mắt dừng ở xa xa bên ngoài đại điện.

Nếu thật vất vả đến đây, sư huynh, sao ta có thể dễ dàng để người rời đi? Rốt cục có thể tìm được biện pháp khống chế người, ha ha, chỉ là một viên Tụ Hồn châu thôi, căn bản là ta không đặt trong mắt, lại càng không tiêu nói cả nhân loại.

Tư vị bị người quản chế rất thống khổ đi? Tư vị tiên thể bị trói buộc càng thống khổ đi?

Vì giờ khắc này, ta đã chờ đợi mấy ngàn năm a, sư huynh.

Người có thể chịu đựng tới khi nào đây?

41. Chương 41: Huyết

Huyền Ma chậm rãi uống cạn một giọt rượu cuối cùng, ra vẻ lơ đãng hướng về Dung Sâm cười nói:“Trong tầm điện của ta còn mỹ nhân đang chờ, không bồi Long quân nữa.”

Dung Sâm biết hắn phóng đảng dâm mỹ, người thị tẩm nhiều không kể xiết, không thèm để ý:“Ma tôn cứ tự nhiên.”

Huyền Ma cười ha ha, thản nhiên đứng dậy, rời đi đại điện liền chậm rãi đi vào tẩm điện. Hai gã ma tốt canh cửa thấy hắn, cuống quýt hành lễ, bị hắn tùy ý phất phất tay, bước vào trong phòng.

Ám hương nhẹ nhàng lướt lơ trong không khí, thân ảnh đang ngồi dựa lưng về phía hắn, vẫn chưa vì tiếng bước chân mà quay đầu lại.

“Sư huynh.” Huyền Ma đi đến bên người hắn, cầm bầu rượu trên bàn rót một chén, đưa tới bên môi nhấp nhấp, mỉm cười mở miệng nói, “Hôm nay nghĩ đến đâu rồi, đã chịu nói ra chưa?”

Lăng Hoa không rên một tiếng, cụp hai mắt xuống, tựa hồ đang cực lực nhẫn nại nỗi thống khổ nào đó.

“Ai nha, ta không nói cho người sao?” Huyền Ma ra vẻ kinh ngạc nhíu mi, đưa tay đề vai Lăng Hoa, “Sư huynh đã bị ma khí nhập thể, càng kháng cự thì càng thống khổ. Vạn Hư cung này không thể sánh bằng trên Thiên đình, ma khí chỗ nào cũng có, sư huynh vẫn nên tiết kiệm khí lực đi, bằng không sẽ hao hết tiên khí của người a.....” Hắn ý vị thâm trường cười, “Thống khổ như thế cũng không chịu rời đi, sư huynh, chẳng lẽ thật sự tính ở Vạn Hư cung của sư đệ ta luôn sao?”

Lăng Hoa trầm mặc một lúc lâu, rốt cục mở miệng: “Người nhốt Lâm Hư ở đâu?”

Huyền Ma mỉm môi cười, không nhanh không chậm uống rượu, mở miệng: “Yên tâm, hắn thật sự an toàn. Bất quá thân thể phàm nhân, có thể chịu được ma khí xâm thực bao lâu, ta không thể nói.” Cười dài nhìn về phía Lăng Hoa, “Ta cũng không nuốt lời, trước khi hắn tắt thở thì tuyệt đối không thu hồi khóa Tự Hồn châu kia. Sư huynh, theo ý kiến của người, vị hảo hữu kia còn có thể chống đỡ bao lâu?”

Lăng Hoa quang mang chợt lóe trong mắt, khi ngẩng đầu nhìn Huyền Ma, đã là sắc mặt đầy mỏi mệt, nói nhỏ: “Không phải ta không chịu nói thật, chính là ta sợ sư đệ một khi từ miệng ta biết được tất cả, cũng là lúc ta cùng Lâm Hư chết.”

Huyền Ma ôn nhu cười nói: “Sao có thể, sư huynh, ta là người nhẫn tâm như vậy sao? Chỉ cần sư huynh chịu nói, ta tự nhiên sẽ để các người lông tóc vô thương rời đi. Hơn nữa, sư huynh pháp lực cao cường, sư đệ ta cho dù muốn mạng sư huynh, cũng không dễ dàng như vậy đi?”

Lăng Hoa cũng thần nhiên cười cười, nói: “Đúng vậy, nếu người có bản lĩnh có thể sớm một ngày giết ta, cũng không để ta sống đến hôm nay. Trong đám đồng môn sư huynh đệ, người người hận nhất không phải là ta sao?”

Huyền Ma thần sắc chợt biến, tay đặt trên vai Lăng Hoa đột nhiên đè xuống, Lăng Hoa nhất thời rên một tiếng, trên trán chảy ra mồ hôi tinh mịn.

“Chắc chắn, tiên cốt đều bị ta khóa trụ, còn có thể mạnh miệng như vậy a.” Huyền Ma nháy mắt khôi phục khuôn mặt tươi cười, cúi đầu, nhìn chằm chằm mặt Lăng Hoa vì thống khổ mà trở nên tái nhợt, “Muốn giết người thì không dễ dàng, biện pháp tra tấn người còn rất nhiều. Sư huynh, năm đó chỉ vì một câu của người, ta bị chôn sống trong Hàng Ma trận, muốn sống không được muốn chết không xong. Mấy ngàn năm qua, ngày ngày đêm đêm, sư đệ này cũng không có một khắc quên được sư huynh a.” Trong con người đột nhiên hiện ra nồng đậm hận ý, một tay nắm tóc Lăng Hoa, ngang ngạnh buộc hắn ngẩng đầu, “Ta biết sư huynh xương cốt cứng rắn, muốn cạy miệng của người không dễ dàng như vậy. Nhưng người thật sự không lo lắng cho hảo hữu của người sao? Hắn cũng không giống sư huynh, chỉ sợ không chịu được bao lâu đâu.”

Lăng Hoa trầm mặc thật lâu, cuối cùng mở miệng: “Cho dù ta chịu nói..... Người nọ cũng không chắc bằng lòng gặp người.”

Huyền Ma đột nhiên nổi giận, một cái tát đánh nghiêng hắn, thần sắc dữ tợn: “Sao lại không muốn gặp ta? Ta tìm hắn mấy ngàn năm, hắn như thế nào không muốn gặp ta? Có phải người đã giết hắn không!” Hơi thở hỗn hển, cười lạnh nói, “Sẽ không, hắn đã nói chính mình là người tu tiên, sao dễ dàng bị người giết chết. Nói, hắn rốt cuộc ở đâu?!”

Lăng Hoa bị hắn kéo dậy từ trên mặt đất, khoe miệng chảy ra một tia vết máu, sợi tóc hỗn độn, thần sắc thê lương. Lại vẫn mỉm chặt môi, không nói một câu.

Huyền Ma âm trầm theo dõi hắn, thật lâu sau, chậm rãi buông lỏng tay ra, chậm rãi cười: “Cho dù hôm nay người không chịu nói, sớm hay muộn cũng sẽ nói. Không sao, sư huynh, ta cũng sẽ cho người kiến thức được, cái gì kêu muốn sống không được, muốn chết không xong.”

Lăng Hoa sắc mặt trắng xanh, Huyền Ma cũng cười ha ha, híp mắt lại, vẻ mặt rất là sung sướng.

Thời điểm Yên Chỉ Hoài từ trong bóng đêm tỉnh lại, phát giác chính mình bị nhốt trong lao.

Không biết dùng loại bạch cốt yêu thú nào xây thành lao ngục, đầu thú cực đại liền treo ở phía trên cửa lao, một đôi mắt tro tàn từ trong hốc mắt hiện ra, gắt gao theo dõi hần.

Nhè nhẹ hần khí tận xương, Yến Chỉ Hoài cố sức xoay qua, phát hiện không có một bóng người trong lao ngục, chỉ có một ánh nền mỏng manh.

Mình..... bị bắt sao?

Nhận rõ tình cảnh trước mắt, nội tâm thoáng chốc căng thẳng, lo lắng cho Lăng Hoa, xem ra Huyền Ma kia hiển nhiên là không có hảo ý, chỉ sợ Lăng Hoa cũng.....

Bởi vì hần đã hoàn toàn không còn cảm giác được cổ tiên khí nghiêm nghị kia trên người Lăng Hoa.

Lăng Hoa tuyệt đối không thể cứ như vậy bỏ lại mình mà rời đi, nhất định là không biết bị Huyền Ma kia dùng loại thủ đoạn nào, trói buộc tiên thể, chỉ sợ cũng bị giam cầm trong Vạn Hư cung.

Nội tâm không khỏi nhất thời hối hận vạn phần, nếu không phải mình cố ý muốn tới gặp Dung Sâm, Lăng Hoa sẽ không cùng hần lâm vào hiểm cảnh. Hần vốn tưởng rằng Huyền Ma này cùng Lăng Hoa tốt xấu cũng có tình nghĩa sư huynh đệ, cho dù ‘đạo bất đồng bất tương vi mưu’, cũng không làm khó Lăng Hoa.

Nhưng..... vì sao lại phải nhốt hần ở đây? Nếu muốn lấy lại Tụ Hồn châu, cần gì phải phí sức như thế. Yến Chỉ Hoài nhíu mi, bỗng nhiên nhớ tới lúc Huyền Ma ở trên đại điện, từng nói qua nguyện lấy Tụ Hồn châu trao đổi một bí mật từ miệng Lăng Hoa.

Thì ra..... Như thế.....

Hiện tại nghĩ đến, chỉ sợ từ lúc Huyền Ma cho mượn Tụ Hồn châu đã là một cái bẫy. Tất cả mục đích, chỉ vì muốn lừa Lăng Hoa đến Vạn Hư cung, sau đó bắt hần làm tù binh, áp chế Lăng Hoa nói ra bí mật giữ gìn mấy ngàn năm kia?

Cười khổ một tiếng, đáy lòng Yến Chỉ Hoài một mảnh chua xót, vì chấp niệm của mình mà làm hại Lăng Hoa rơi xuống tình cảnh này, không biết vị sư đệ kia sẽ dùng biện pháp gì tra tấn hần, buộc hần nói ra bí mật kia.

Bên tai bỗng nhiên nghe được tiếng động đẩy cửa lao ra, Yến Chỉ Hoài vội vàng ngưng thần nhắm mắt, vẫn là bộ dáng hôn mê. Người tới đại khái là ma tốt cấp thấp, đi đến bên người hần, giở mí mắt hần nhìn nhìn, lẩm bẩm:“Cư nhiên còn chưa tỉnh lại, phạm nhân chính là vô dụng như vậy.”

Vừa nói vừa rung rung xiềng xích, nâng cổ tay hần lên.

Yến Chỉ Hoài vẫn không nhúc nhích mặc cho gã bài bố, chợt thấy cổ tay một trận đau đớn, đúng là bị cắt một đao, máu tươi ồ ồ chảy ra.

Như vậy nếu còn có thể tiếp tục hôn mê, cũng quá khiến người khác hoài nghi. Yến Chỉ Hoài hơi hơi chớp động mí mắt, rên rỉ một tiếng, mơ hồ rên rỉ:“Làm..... Làm gì.....”

Ma tốt kia cười lạnh một tiếng:“Cầm miệng. Chỉ cần chút huyết của ngươi, thật sự là phiền toái, chỉ là một nhân loại, trực tiếp giết chết không phải càng bớt việc? Cũng không biết trong lòng Ma tôn suy nghĩ cái gì.”

Yến Chỉ Hoài nhìn đến gã đang cầm cái lọ, hứng đầy máu tươi của mình xong, thuận tay cho hần cầm máu liền đi ra ngoài. Cũng không biết Huyền Ma kia phân phó gã lấy máu mình để làm gì. Chính là vô duyên vô cớ bị mất nhiều máu như vậy, thân mình vốn rất suy yếu liền không chịu nổi, lần này thật sự hôn mê.

Ma tốt kia đang cầm cái lọ đầy máu tươi từ địa lao đi ra, không dám trì hoãn, vội vàng mang tới tấm điện Ma tôn. Bỗng nhiên bị người từ phía sau gọi lại:“Đợi chút.”

Ma tốt cả kinh, quay đầu nhìn lên, là một nam tử thần sắc lạnh lùng đang đứng ở cách đó không xa, nhìn gã. Gã biết đây là Long quân có địa vị gần với Ma tôn nhất ở trong Vạn Hư cung, không dám chậm trễ, đành phải dừng lại, cung kính nói:“Long quân.”

“Trong tay ngươi là vật gì?”

Ma tốt không khỏi sửng sốt, nghĩ rằng Long quân này bình thường chưa bao giờ quản chuyện trong Vạn Hư cung, nhìn đến bọn họ cũng giống như nhìn không khí, sao hôm nay đột nhiên lại xen vào việc của người khác?

Tuy rằng nghi hoặc, cũng chỉ trả lời:“Là..... Là Ma tôn phân phó thuộc hạ đưa tới tắm điện, Ma tôn dặn không được nhiều lời, thứ lỗi thuộc hạ không thể nói rõ với Long quân.”

Dung Sâm hơi nhú mi, ánh mắt dừng ở phía trên lọ kia, hồi lâu, thanh âm lãnh đạm nói:“Phải không, ta đã biết, người đi đi.”

Ma tốt lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng rời đi, tầm mắt Dung Sâm từ trên người gã thu hồi, thần sắc lạnh như băng như lúc ban đầu.

Hương vị máu tươi, hơn nữa là loại máu tươi thuộc về phạm nhân.

Trong Vạn Hư cung này sao lại có phạm nhân tồn tại được?

Màu sắc ám trầm, Dung Sâm bất động thanh sắc, xoay người rời đi.

42. Chương 42: Giải Cứu

Sau khi trở lại tắm điện của mình, Dung Sâm phân phó bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào quấy rầy y, lập tức đóng chặt cửa phòng, sau đó nằm xuống giường, y như đang ngủ. Một lát sau, một làn khói đen như rắn tới sát cửa sổ, yên lặng thoát ra ngoài.

Từ lúc y cắn nuốt Yểm Mị, liền có thể đem nguyên thần hóa thành làn khói, không có chỗ nào là không thể đi. Làn khói tới trước tắm điện Huyền Ma, lặng lẽ lướt qua ma tốt canh giữ ngoài cửa, theo khe cửa len vào, sau đó lặng lẽ hòa hợp nhất thể cùng chỗ hắc ám trong phòng mà ánh sáng không chiếu tới.

Huyền Ma đang nâng cái lọ kia, mặt mang mỉm cười, đưa đến trước mặt Lăng Hoa.

Mùi máu tươi nồng đậm xông vào mũi, Lăng Hoa tức thì biến sắc.

“Ta biết sư huynh lo lắng cho hảo hữu, vì vậy cố ý cho người lấy chút máu của hắc lại đây, để sư huynh ném thử, cũng giúp người an tâm.” Huyền Ma cười dài, lấy chén trà trên bàn, rót đầy máu tươi, sau đó nắm cầm Lăng Hoa, cưỡng bức hắc uống hết, trên mặt vẫn cười ôn nhu,“Như thế nào, tư vị thực mới mẻ đi? Ta cũng không lừa người, hắc còn sống tốt nha, sư huynh.”

Lăng Hoa liều mạng giãy dụa, lại vẫn bị bắt uống hơn phân nửa, miệng đầy huyết, thê thảm nói không nên lời.

Huyền Ma cũng không chịu buông tha hắc, như trước cười đầy ôn nhu:“Hôm nay chỉ lấy chút máu của hắc, nếu sư huynh vẫn không chịu nói, ngày mai ta liền lấy mắt hắc đưa cho sư huynh, như thế nào?”

Lăng Hoa suy yếu mở miệng:“Người thả hắc..... Ta lập tức nói cho người.”

“Hừ.” Huyền Ma cười lạnh một tiếng,“Thả hắc? Sư huynh cho ta là gốc tử sao? Nếu ta thả hắc, càng không thể cạy miệng sư huynh.”

Gặp Lăng Hoa thở dốc không nói, Huyền Ma chậm rãi buông lỏng tay, không nhanh không chậm nói:“Không sao, sư huynh cứ việc chậm rãi suy nghĩ. Một ngày nghĩ không ra, ta sẽ đưa người một phần đại lễ. Một đôi mắt không đủ, vậy rút đầu lưỡi hắc, bẻ gãy tứ chi hắc..... Cũng không biết vị hảo hữu kia còn có thể cầm cự được bao lâu, ha ha ha.....”

Huyền Ma sung sướng cười ha hả, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lăng Hoa, căn bản không chú ý tới chỗ hắc ám trong phòng, làn khói mờ nhạt vô thanh vô tức tiêu tán.

Trong lao ngục, âm phong cuộn cuộn, ánh nến chột hiện chột tắt, lộ ra bóng người trên tường.

Yến Chỉ Hoài không biết mình bị nhốt tại nơi này đã bao lâu, từ lúc tên ma tốt kia lấy máu hắc rời đi, sau đó không có ma tốt tiến vào gian lao ngục này. Mà hắc không có pháp lực, trốn không thoát, cho dù có lo

lăng Lăng Hoa, cũng không biết làm gì. Khóe thân thể phạm nhân này suy yếu hơn so với hắc tướng tượng, ma khí theo bốn phía từng chút xâm nhập cơ thể hắc, hắc không biết mình còn có thể cầm cự bao lâu.

Làm sao chạy trốn đây..... Ánh mắt Yến Chỉ Hoài vô thức dừng trên tường đối diện, bỗng nhiên nhìn đến hắc ám nơi góc tường, một làn khói đen đang từ từ lan rộng ra. Hắc không nhìn được hai mắt tròng lớn, nhìn nó chậm rãi quần quanh thiết liên khóa tay chân hắc, trong giây lát, xiềng xích đứt đoạn, mà hắc cũng bị làn khói kia bao lấy, kéo về phía bóng tối.

Đợi cho khói tan hết, lúc mở mắt, mới phát giác mình đang nằm trên giường lớn hoa lệ.

Nam tử ngồi ở mép giường đưa lưng về phía hắc, bóng dáng rất quen thuộc.

“Dung..... Sâm?”

“Câm miệng.” Thanh âm lạnh lùng truyền tới, “Muốn bị người khác phát hiện ngươi ở trong này sao?”

Khóe miệng Yến Chỉ Hoài nhếch không được hơi hơi nhếch lên. Hắc không biết Dung Sâm làm sao điều tra được chỗ của mình rồi cứu ra. Nhưng..... Dung Sâm luôn mồm nói không muốn tái kiến hắc, phẩy tay áo bỏ đi, lại vào lúc mình rơi vào hiểm cảnh, vội vàng tới cứu giúp — tính tình mạnh miệng giận dữ, cho dù thành ma vật, cũng chưa từng thay đổi a.

Một lát vui sướng qua đi, Yến Chỉ Hoài nháy mắt lại ảm đạm, mở miệng nói: “Dung Sâm, ngươi có biết Lăng Hoa bị giam ở đâu không?”

Dung Sâm rốt cục quay đầu, cười lạnh nói: “Ngươi ngay cả bản thân cũng không tự lo được, còn lo lắng cho hảo hữu? Sao ta biết hắc đang ở nơi nào.”

Yến Chỉ Hoài không khỏi quýnh lên: “Ta có thể không lo lắng ư? Nếu Lăng Hoa bị Huyền Ma.....”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên bị bịt miệng. Dung Sâm thấp giọng nói: “Dừng lên tiếng!” Lập tức đẩy hắc vào trong, thả màn giường xuống. Yến Chỉ Hoài ngẩn ra, liền nghe được tiếng đập cửa nhẹ nhàng truyền đến, cùng một thanh âm chần chờ: “Long quân, thuộc hạ có thể tiến vào không?”

Dung Sâm xuống giường, ngồi vào bên cạnh bàn, mở miệng nói: “Vào đi.”

Người đẩy ra cửa phòng đúng là tên ma thị có bộ mặt giống Yến Chỉ Hoài. Gã thật cẩn thận bước vào trong, đi đến bên Dung Sâm, kính cẩn cười nói: “Nghe nói thân thể Long quân không khỏe, nằm trên giường nghỉ ngơi, phân phó không cho ai quấy rầy. Thuộc hạ có chút lo lắng.....”

Còn chưa nói xong, gã đột nhiên nhíu mày, nghi hoặc nhìn quanh phòng vài lần, thì thào: “Sao lại..... có hơi thở phạm nhân.....”

Ánh mắt dừng màn giường đã hạ xuống, ma thị biến sắc, quay đầu vừa muốn mở miệng, đối diện hai mắt lạnh lùng của Long quân, còn không kịp phản ứng, liền bị đè lại thân mình, không thể động đậy.

Ma thị quá sợ hãi, môi bị bịt chặt, không phát ra một chút thanh âm. Dung Sâm xoay mặt gã lại, chăm chú nhìn một lát, khóe miệng lộ ra nụ cười mỉa chứa hàm ý không rõ: “Quả nhiên bộ dạng thập phần giống nhau..... Như thế, đành ủy khuất ngươi.”

Tên ma thị kia chưa nhận ra lời của Long quân có ý gì, liền trở mắt nhìn ngực mình bị xuyên qua trong nháy mắt. Dung Sâm lấy tay nhập vào cơ thể gã, cương quyết lấy ma đan ra, sau đó buông tay, gã liền ngã xuống, lập tức biến thành sương khói, tiêu tán về hư vô.

Dung Sâm niết khóa ma đan, xốc màn lên. Yến Chỉ Hoài kinh nghi bất định nhìn về phía y, sau một lúc lâu mới nói: “Ngươi..... giết gã?”

Dung Sâm lạnh lùng nói: “Chỉ là ma vật cấp thấp, ăn tinh khí của con người mà sống, trước kia ngươi chém giết không ít ma vật sao? Nay tới phiên gã thì thấy đáng thương?”

Yến Chỉ Hoài im lặng không nói, cách một lát, mở miệng nói: “Ngươi giết gã như vậy..... nếu Huyền Ma hỏi, ngươi trả lời thế nào?”

Dung Sâm thản nhiên nói: “Chỉ là một ma thị, ngươi cho là Ma tôn nhân rồi tới hỏi gã sống hay chết?”

Huyền Ma đã nhiều ngày không bước ra cửa, canh giữ trong tấm điện hần, tất cả tâm tư đều dùng để tra tấn sư huynh hần, trong Vạn Hư cung thiếu một ma thị không quan trọng gì, hần không quan tâm. Nhưng thiếu một ma thị không quan trọng, mà địa lao thiếu Yến Chỉ Hoài, Huyền Ma tất nhiên là muốn nổi trận lôi đình. Chỉ sợ sau một lát, sẽ chứng kiến truy lùng bốn phía trong Vạn Hư cung, tám chín phần sẽ nghi ngờ đến trên đầu y mà tìm tới cửa.

Dung Sâm cười khê một tiếng, cổ tay vừa nhấc, kéo thân mình Yến Chỉ Hoài lại đây, không chút do dự đưa khóa ma đan vào trong cơ thể hần.

Yến Chỉ Hoài cả kinh, liền nghe Dung Sâm lạnh lùng nói:“ Khóa ma đan này có thể che dấu khí tức phạm nhân trên người ngươi, nếu ta tính không sai, Ma tôn rất nhanh sẽ tới đây, xem xét coi ngươi có được ta giấu ở đây không. Nếu không muốn chết, liền cầm miệng đừng lên tiếng, ta đều có biện pháp ứng phó hần.”

Yến Chỉ Hoài ngẩn ra, lúc này mới hiểu được vì sao Dung Sâm phải giết tên ma thị kia, còn lấy ma đan. Lập tức nhẫn nhịn cảm giác thiêu đốt trong cơ thể, nhắm mắt gặt đầu. Đột nhiên trên người chợt lạnh, quần áo bị lột ra, rồi bị áp đảo trên giường.

“Dung Sâm, ngươi.....”

Chưa dứt nói thì đôi môi nháy mắt bị ngăn chặn. Mà dần dần tiếng động truyền đến, đã tới ngoài cửa.

43. Chương 43: Giao Hoan

Huyền Ma tới tấm điện của Dung Sâm, gõ gõ cửa, hỏi:“Long quân ngủ chưa?” Cũng không chờ trả lời, liền đẩy cửa mà vào.

Nháy mắt bước vào phòng, chỉ nhìn đến trên giường hai bóng người đang dây dưa bỗng nhiên tách ra, Dung Sâm đẩy người dưới thân vào trong, rồi khoác áo ngủ bằng gấm cho hần, xoay người lại, kinh ngạc nhìn về phía Huyền Ma:“Ma tôn?” Lập tức trên mặt hiện ra lạnh lùng giận dữ,“ Đêm khuya Ma tôn tiền đến, có thể có chuyện gì quan trọng không?”

Tầm mắt Huyền Ma dừng ở trong màn, chỉ thấy người nọ nép mình, hơn nửa khuôn mặt đều chôn trong gối, tựa hồ rất xấu hổ. Giữa mái tóc hỗn độn là khuôn mặt mơ hồ, đúng là tên ma thị được sủng ái nhất trong điện Dung Sâm.

Bất động thanh sắc thu hồi tầm mắt, Huyền Ma lại cười nói:“Thật có lỗi, quấy rầy nhã hứng của Long quân. Nhưng trong địa lao của Vạn Hư cung có một trọng phạm bỗng nhiên biến mất, bốn tọa không yên lòng, cho nên cố ý lại đây nhìn xem.”

Dung Sâm lạnh lùng nói:“Hay là Ma tôn nghi ngờ tên đào phạm kia trốn trong phòng ta?”

Huyền Ma che miệng cười nói:“Tất nhiên không phải. Bốn tọa chỉ sợ đào phạm kia không biết đường, chạy tới trốn trong điện Long quân, quấy nhiễu đến Long quân. Ta nhất thời nóng vội, mới mạo muội tới điều tra, không ngờ thiếu chút nữa làm hỏng chuyện tốt của Long quân, còn thỉnh Long quân đừng trách.”

Trên mặt Dung Sâm lãnh ý càng sâu, ngồi bên cạnh bàn, mở miệng nói:“Nếu Ma tôn lo lắng, không ngại tự điều tra một phen. Trong phòng này chỉ sợ không giấu được một đào phạm đi?”

Huyền Ma gặp sắc mặt Dung Sâm như hàn sương, liền biết y đã tức giận. Không khỏi lại nhìn thoáng qua trong giường, thật sự là tên ma thị kia, vô luận là ma khí từ trên người gã truyền đến, hay là mái tóc đen như mây, cũng không thể là Yến Chỉ Hoài.

Đứng dậy, Huyền Ma mỉm cười nói:“Long quân nói quá lời, bốn tọa sao dám nghi ngờ Long quân? Nếu vô sự, ta đây an tâm.”

Vừa nói vừa ra khỏi phòng. Dung Sâm dưới đáy lòng lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, vẫn không dám sơ suất, ngồi ngay ngắn bên bàn.

Sau khi Huyền Ma bước ra cửa phòng, thấp giọng phân phó hai ma tốt theo phía sau:“Cẩn thận bảo vệ nơi này, nếu có dị tượng gì, tức khắc bẩm báo!”

Hai ma tốt lên tiếng, dừng bước, lưu lại ngoài tấm điện.

Huyền Ma quay đầu đi, nhìn thoáng qua cửa phòng Dung Sâm, rồi cụp quay đầu rời đi. Một ma thị theo sát hần thật cẩn thận nói: “Ma tôn..... đang nghỉ ngơi Long quân?”

Huyền Ma cười lạnh một tiếng: “Nếu không phải y, thì còn ai có thể đi cứu người nọ? Chẳng lẽ hần thật sự tự trốn thoát?”

Nhưng không ở trong phòng Dung Sâm, chẳng lẽ bị Dung Sâm giấu ở nơi khác?

Tên ma thị kia thấp giọng nói: “Thuộc hạ nghĩ, nếu thật sự là Long quân gây ra, lúc này tất nhiên đã mang theo người nọ trốn ra Ma Vực, sao còn ở lại Vạn Hư cung?”

Huyền Ma ngẩn ra, lời này thật sự không sai. Nếu Dung Sâm cứu Yến Chỉ Hoài, nhất định sẽ lập tức dẫn hần rời Ma Vực, tìm địa phương an toàn an trí hần, sao ngốc đến mức giấu hần ở trong phòng? Y đã có bản lĩnh thần không biết quỷ không hay cứu Yến Chỉ Hoài, tự nhiên cũng có bản lĩnh giấu diếm được người trong Vạn Hư cung, dẫn hần rời đi. Mặc dù sau khi bị phát hiện, bọn họ đã cao bay xa chạy, trong một chốc, chính mình chỉ sợ cũng không phân tâm chạy tới nhân gian tìm bọn họ.

Chẳng lẽ..... là ai khác cứu Yến Chỉ Hoài?

Hay là, sư huynh ở mặt ngoài bị hần vây khốn, trên thực tế đã sớm để lại đường lui, làm gì đó trên người Yến Chỉ Hoài, giúp hần có thể giẫy khỏi xiềng xích, tự mình đào thoát?

Huyền Ma biến sắc, quay đầu nói: “Phân phó xuống, tức khắc tra rõ Vạn Hư cung, tuyệt đối không thể buông tha bất kì dấu vết nào!”

Tên ma thị kia vội vàng lên tiếng, lập tức tiêu thất thân ảnh.

Huyền Ma xoay người quay về tấm điện của mình, trách không được, sau khi sư huynh bị hần bức uống máu người nọ, thường phục giả vờ thống khổ, hình như còn bắt đầu do dự muốn mở miệng hay không – thì ra bất quá là kế hoãn binh, hần đã sớm đoán trước Yến Chỉ Hoài có thể trốn thoát a?

Trên mặt lộ ra nụ cười lạnh lùng, hết cách, tuy Yến Chỉ Hoài trốn mất, chỉ cần Lăng Hoa còn trong tay hần, hần cũng nhất định có biện pháp bắt y mở miệng.

Dung Sâm đợi cho Huyền Ma hoàn toàn rời đi, mới chậm rãi đứng lên. Quay đầu nhìn về phía trong màn, Yến Chỉ Hoài vẫn duy trì tư thế kia, nằm đó không nhúc nhích.

Thế mà thật sự giấu diếm được Huyền Ma..... thật may mắn.

Dung Sâm vừa mới chuẩn bị mở miệng, bỗng nhiên màu sắc trầm xuống, tầm mắt sắc bén bắn về phía ngoài cửa, lập tức thu hồi ánh mắt, đi đến bên giường. Yến Chỉ Hoài vừa mới ngẩng đầu lên, suy yếu mở miệng: “Huyền Ma đã đi rồi sao?”

Lời còn chưa dứt, đã thấy Dung Sâm cởi áo ngủ của hần, áp đến, không khỏi cả kinh: “Người..... Làm cái gì?”

Dung Sâm bưng kín miệng hần, lạnh lùng nói: “Bên ngoài có ma tốt Huyền Ma lưu lại trông coi, nếu người ở trong phòng ta tắm, vẫn nên tạo ra chút tiếng động a?”

Yến Chỉ Hoài sửng sốt, nháy mắt khuôn mặt lúc xanh lúc hồng, cũng không biết nên làm ra loại biểu tình nào. Tạo ra chút tiếng động..... Phải tạo ra tiếng động gì, mới có thể giấu diếm được ma tốt ngoài phòng kia?

Khóe miệng Dung Sâm hơi hơi gợi lên, ngón tay chậm rãi vuốt ve tóc Yến Chỉ Hoài, chỉ thấy mái tóc đen như mây trong phút chốc hóa thành một mảnh tuyết trắng.

Bất quá là thuật che mắt, vốn không duy trì được thời gian quá dài, chỉ cần giấu diếm được Huyền Ma liền tốt. Y cũng không bắt buộc Yến Chỉ Hoài thật sự biến về một mái tóc đen, có lẽ..... Nếu không có cái đầu bạc thấy ghê người kia, liền không phải Yến Chỉ Hoài.

“Dung Sâm.....” Bị bàn tay y che lại đôi môi, cổ sức phun ra hai chữ mơ hồ, hơi thở nóng rực phun lên lòng bàn tay, truyền đến một trận cảm giác khác thường tê dại.

Dung Sâm màu sắc càng sâu thêm vài phần.

Tầm mắt y từ cầm Yến Chỉ Hoài, lướt qua xương quai xanh, dừng ở khuôn ngực phiem màu mật ong. Yến Chỉ Hoài có chút quần bách, theo bản năng muốn lấy áo ngủ che thân thể lại.

“Che cái gì?” Trong giọng nói của Dung Sâm mang theo chút khàn khàn, chặn ra giường lại, “Đừng quên, hiện tại ngươi phải thị tẩm.”

Thân mình Yến Chỉ Hoài rồi đột nhiên run lên, nghiêng đầu, thở hổn hển: “Lăng Hoa.....”

Dung Sâm biến sắc, nâng người lên, nhìn chằm chằm Yến Chỉ Hoài mặt: “Ngươi vừa rồi gọi ai?”

“Ta lo lăng Lăng Hoa..... Nếu không phải vì ta, hắn cũng không bị Huyền Ma vây khốn.” Yến Chỉ Hoài kiệt lực ổn định hô hấp, nhìn về phía Dung Sâm, lộ ra khẩn cầu, “Ngươi có thể.....”

“Câm miệng!” Dung Sâm hận đến mức không muốn tốn hơi thừa lời, dưới loại tình huống này, hắn còn rảnh rỗi lo lăng hảo hữu? Chậm rãi đè nén tức giận, khóe miệng Dung Sâm nhếch lên ý cười lạnh lùng, “Ngươi lo lăng thì sao? Thủ đoạn của Huyền Ma ta cũng biết đến. Nếu thật sự muốn tra tấn vị sư huynh kia, đã sớm phá hủy tiên thể và nội đan của hắn. Đừng nói ta không bản lãnh cứu được hắn, cho dù cứu ra, cũng là một phế nhân.”

Yến Chỉ Hoài trong phút chốc sắc mặt như tro tàn: “Nếu như thế..... sao ta có thể an tâm sống tiếp trên đời?”

Dung Sâm thần sắc đại biến, một tay nâng mặt Yến Chỉ Hoài lên, cắn răng nói: “Ta vất vả cứu ngươi ra, ngươi lại muốn đi tìm chết?”

Cơn giận dữ trào lên, Yến Chỉ Hoài hạ mắt: “Mạng của ta là do Lăng Hoa đổi lấy. Nếu hắn vì vậy mà chịu khổ nhục, ngươi bảo ta..... Như thế nào an lòng.”

Trên mặt Dung Sâm xanh trắng thay đổi, thật lâu sau, chậm rãi mở miệng: “Bây giờ hắn bị nhốt trong tầm điện của Huyền Ma.”

Yến Chỉ Hoài đột nhiên ngẩng đầu, sắc mặt vui vẻ.

“Huyền Ma sớm chiều canh giữ bên hắn, ngươi nói, ta có cơ hội đi cứu hắn sao?” Tầm mắt lạnh lùng Dung Sâm dừng trên mặt hắn, “Hoặc là, ngươi cảm thấy ta có thể giết chết Huyền Ma, cứu hắn ra, sau đó toàn thân trở ra, rời khỏi Vạn Hư cung này?”

Nếu y có thể mang Yến Chỉ Hoài toàn thân trở ra, đã sớm ở lúc cứu hắn khỏi địa lao rồi đi Ma Vực. Nhưng mà nguyên thần xuất thể, hóa thành vụ ảnh, thời gian duy trì sẽ không dài, chỉ sợ không đợi y ra khỏi Ma Vực, thân thể trong phòng đã bị Huyền Ma phá hủy.

Yến Chỉ Hoài thần sắc buồn bã, vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên thân mình chấn động, sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch, mồ hôi ướt đầm trán.

Dung Sâm cả kinh, vội vàng ôm lấy hắn: “Làm sao vậy?”

“Ta..... Giống như không áp chế được ma đan trong cơ thể.....” Lấy thân thể phạm nhân cường ngạnh nuốt vào ma đan, lục phủ ngũ tạng đều bị ma khí mãnh liệt từ từ xâm nhập, thống khổ như thiêu đốt, hắn vẫn cực lực nhẫn nại mà thôi.

Nay giống như..... sắp không chịu nổi.

Sắc mặt Dung Sâm đột nhiên thay đổi, cúi người hôn hắn, ý đồ lấy ma khí của mình, xoa dịu thống khổ của Yến Chỉ Hoài. Dù sao trong ma khí của y còn kèm theo long khí, chắc có thể miễn cưỡng ngăn chặn ma khí chạy loạn trong cơ thể Yến Chỉ Hoài.

Trong lúc gần bó giao triền, tựa hồ ngay cả đau đớn kia cũng trở nên có thể nhẫn nhịn. Thân thể dần dần không còn run rẩy, Yến Chỉ Hoài thở dốc, lấy tay nắm chặt vai Dung Sâm.

Thật lâu sau, Dung Sâm rốt cục buông hắn ra, hơi hơi nâng người lên, nhìn xuống mặt hắn. Yến Chỉ Hoài khép hờ hai mắt, hiển nhiên đã chuẩn bị tốt.

Ở mặt ngoài là nói phải làm ra chút tiếng động, giấu diếm được hai ma tốt giám thị ngoài phòng, mà lấy có như vậy, trong lòng hai người đều biết là cỡ nào buồn cười.

Chính vì..... Quá mức tưởng niệm mà thôi. Mấy trăm năm dày vò, không có lúc nào là không nghĩ đến người kia, sao còn có thể nhịn được nữa.

Yến Chỉ Hoài nhắm lại hai mắt, cũng không nhìn thấy trên mặt Dung Sâm lộ ra một chút tươi cười. Cặp mắt kia bao hàm nồng đậm dục vọng, đang gắt gao khóa trên người hắn.

Đó là sau khi Dung Sâm nhập ma, lần đầu tiên thiết tình lộ ra tươi cười, diễm lệ vô song.

44. Chương 44: Nghi Ngờ

Giống như làm một giấc mộng thật dài, trong mộng lại nhớ tới trong sơn động Tê Long Sơn, Tiểu giao dùng cái đuôi quần lên người hắn, làm nũng cọ hắn, một lần lại một lần kêu tên của hắn.

Yến Chỉ Hoài hoảng hốt mở mắt ra, trong tầm mắt u ám, nhìn thấy là khuôn mặt Dung Sâm gần trong gang tấc, khép hờ hai mắt, mồ hôi từ cằm y chảy xuống, Yến Chỉ Hoài giống như bị mê hoặc, nhịn không được hơi hơi ngẩng đầu lên, vươn lưỡi liếm đi giọt nước kia.

Dung Sâm đột nhiên dừng động tác một chút, mở mắt ra, cúi đầu nhìn hắn, màu sắc càng thêm thâm trầm.

Yến Chỉ Hoài không khỏi có chút xấu hổ, vừa định quay đầu, lại bị Dung Sâm kéo tóc qua, hung hăng ngăn chặn đôi môi.

Thời điểm Dung Sâm mở mắt ra, theo bản năng khép tay lại, người trong lòng phát ra thì thào mơ hồ, sợi tóc phất qua cằm hắn, nghiêng đầu đi, ngủ an tĩnh.

Khóe môi hơi hơi gợi lên, Dung Sâm nhịn không được cúi đầu, ở trên môi Yến Chỉ Hoài hạ xuống một nụ hôn khẽ.

Lúc tỉnh lại, thế nhưng sợ hãi đối mặt, thì trên giường không có một bóng người.

Trong mấy trăm năm này, vô số lần mơ thấy Yến Chỉ Hoài đã trở lại, mỉm cười ôn nhu nhìn y, nói lần này không bao giờ ly khai nữa, sẽ vĩnh viễn ở bên y. Nhưng mà mỗi lần mở mắt, trong phòng trống rỗng, cái gì cũng không có.

Càng tương tư, thì càng hận hắn thêm một phần. Mấy trăm năm dày vò, dần dần đã muốn không phân rõ đến tột cùng là yêu hay hận hắn.

Nhìn dung nhan quen thuộc kia, nay lại trở nên tái nhợt suy yếu, không còn thần thái ngày xưa. Tâm Dung Sâm không khỏi đau đớn một chút, nghĩ đến Yến Chỉ Hoài nhất định cũng trả đại giới thật lớn mới có thể trọng sinh.

Dù là thân thể phạm nhân cũng muốn vào ma vực, cũng muốn tái kiến y.

Mà y vì giận dữ, ngày đó trên đại điện, lạnh nhạt với hắn, phẩy tay áo bỏ đi?

Không đành lòng đánh thức Yến Chỉ Hoài đang ngủ, Dung Sâm thoáng ngồi dậy, mặc chỉnh tề xong xuống giường, mở cửa phòng ra, không nhìn đến hai ma tốt ngoài điện.

Ra vẻ kinh ngạc nhìn bọn họ, Dung Sâm nhíu nhíu mày, âm thanh lạnh lùng nói:“Tại sao các ngươi lại ở đây?”

Một ma tốt cung kính nói:“Ma tôn phân phó, để bọn nô tài canh giữ ở ngoài điện Long quân, bảo hộ Long quân an toàn.”

Dung Sâm cười lạnh một tiếng, vừa bước ra cửa phòng, liền bị hai ma tốt chặn lại.

“Long quân thỉnh ở lại tắm điện, không cần ra ngoài tùy ý đi lại.”

Sắc mặt Dung Sâm trầm xuống:“Đây là ý gì?”

Hai ma tốt bị khí thể của y chấn trụ, trên mặt toát ra sợ hãi, lại vẫn kiên trì trả lời: “Vạn Hư cung đang truy tìm một đào phạm, Ma tôn e sợ khiến Long quân chấn kinh, khuyên Long quân không cần rời khỏi tầm điện.”

Dung Sâm lạnh lùng nói: “Đây là muốn giam lỏng ta sao?”

Hai ma tốt ai cũng không dám hé răng, sau một lúc lâu, trong đó một ma tốt hồi đáp: “Không dám, chỉ là Ma tôn phân phó, thuộc hạ không dám không theo, mong rằng Long quân thông cảm.”

Dung Sâm hừ lạnh một tiếng, cũng không khó xử bọn họ, trở về trong phòng, thuận tay đóng lại cửa phòng. Nhìn vào trong màn, Yến Chỉ Hoài đã tỉnh lại, nửa ngồi ở đầu giường, chắc là nghe được đối thoại vừa rồi ngoài phòng, đang lo lắng nhìn lại đây.

Dung Sâm đi về phía hắn, ngón tay vừa muốn xoa tóc hắn, thân mình Yến Chỉ Hoài đột nhiên co rụt lại, có chút cảm giận y.

Dung Sâm sững sốt, lập tức tầm mắt dừng ở vạt áo mở rộng trước ngực Yến Chỉ Hoài, dấu vết xanh tím giao nhau vô cùng rõ ràng, dưới xương quai xanh còn có dấu răng thật sâu, không khỏi nhớ lại tối qua mình đã đối đãi hắn ra sao, cơ hồ tác cầu hắn suốt một đêm..... Liền đỏ mặt một chút, chuyển đầu, khụ một tiếng, nói: “Người tỉnh..... Có đói bụng không?”

Yến Chỉ Hoài vốn có chút tức giận đêm qua Dung Sâm tác cầu vô độ, bỗng nhiên thấy y lộ ra bộ dáng không được tự nhiên, sợ run một chút, không khỏi hơi hơi gợi lên khóe môi, cố ý hỏi: “Chẳng lẽ trong Vạn Hư cung, ta còn có thể ăn được gì đó ư?”

Dung Sâm ngậy ngẩn cả người, y suýt nữa đã quên, nay Yến Chỉ Hoài đã là phạm nhân, trong Ma Vực này làm sao có thực vật? Chẳng lẽ..... Nhiều ngày trôi qua như vậy, hắn vẫn bị đói, cũng không đói chết à?

Cảm thấy quỳnh lên: “Vậy người.....”

Yến Chỉ Hoài rớt cục cười ra tiếng, thở dài, nói: “Vô phương, mặc dù ta có thân thể phạm nhân, cũng đã ra ngoài tam giới, không ở trong luân hồi, chỉ cần nguyên thần không tan thì sẽ không chết dễ dàng.”

Nói khó nghe một chút, khối thân thể này không khác gì người chết, sao còn cần thực vật?

Dung Sâm thể mới yên lòng, không khỏi cười khổ: “Biến thành như vậy..... Cũng không như người mong muốn đi.”

Từng là Lâm Hư chân quân tiên khí lẫm liệt, pháp lực cao cường, không nhiễm phạm trần, hoặc là nói Yến Chỉ Hoài không bao giờ tồn tại nữa. Nay trở nên phi quỷ phi tiên phi yêu, mặc kệ đi đến đâu, đều là một dị vật, Yến Chỉ Hoài..... làm sao không chú ý đây?

Nhưng mà Yến Chỉ Hoài chỉ cười cười, kéo y qua ôm lấy, chậm rãi vuốt ve tóc y, nhẹ giọng nói: “Mặc kệ biến thành như thế nào, ta vẫn là ta. Giống như người mặc kệ biến thành như thế nào, thủy chung vẫn là Dung Sâm, không phải sao?”

Thân thể Dung Sâm hơi chấn động một chút.

Y vẫn chưa từng mở miệng hỏi Yến Chỉ Hoài, mình biến thành ma vật thì có còn là Dung Sâm trước kia trong lòng hắn không. Y không dám hỏi, y sợ sau khi Yến Chỉ Hoài tỉnh lại, không chịu ở lại bên y. Càng sợ Yến Chỉ Hoài vẫn phải về nhân gian, không thể lưu lại.

Mà y, thân là ma vật, trừ bỏ ở lại Ma Vực, còn có thể đi đâu? Cho dù ngẫu nhiên có thể tới nhân gian, cũng không thể lưu lại thời gian quá dài.

“Người..... Không thể ở lại chỗ này.” Dung Sâm gian nan mở miệng, “Ma khí rất thịnh, người không chịu nổi. Chờ ta nghĩ cách sẽ giúp người ra khỏi Ma Vực.”

Yến Chỉ Hoài chậm rãi lắc đầu.

“Ta không đi. Lăng Hoa còn trong tay Huyền Ma, sao ta có thể bỏ lại hắn mà rời đi?”

Dung Sâm bỗng nhiên biến sắc, Yên Chỉ Hoài cũng chỉ thở dài, tiếp tục nói: “Huống chi, người ở đây thì ta làm sao rời đi? Cho dù ma khí nhập thể, chẳng sợ sẽ giống như người biến thành ma vật, chỉ cần người ở đâu, ta nhất định sẽ ở cùng người.”

Chờ cứu được Lăng Hoa, hẳn sẽ mãi ở bên Dung Sâm.

Mặc kệ phải làm gì, ở lại Ma Vực cũng thế, chân trời góc biển cũng được, hẳn cũng không rời khỏi Dung Sâm nữa.

45. Chương 45: Tin Tức

Ngoài tấm điện của Huyền Ma, nghe thuộc hạ báo lại nói lục soát toàn bộ Vạn Hư cung vẫn không tìm thấy Yên Chỉ Hoài, khóe miệng Huyền Ma hiện lên một nụ cười lạnh lùng.

“Nếu tìm không thấy thì quên đi.” Hắn phất tay đuổi tên thủ hạ kia đi, ánh mắt càng âm trầm, sau đó xoay người bước vào trong điện.

Lăng Hoa bị hắn nhốt ở trong phòng, vẫn duy trì tư thái tiên cốt bị khóa. Đã nhiều ngày nay bị hắn dùng đủ loại phương pháp tra tấn, sớm trở nên tiêu tụy thể thối, làm sao còn nhìn ra được Lăng Hoa tiên quân phong nhã trước kia.

“Sư huynh.” Huyền Ma chậm rãi mở miệng, “Có hai tin tức muốn nói cho người, một tin tốt, một tin xấu, người chọn nghe cái nào trước?”

Lăng Hoa chỉ nhìn hắn một cái, không lên tiếng trả lời.

Huyền Ma cười cười, ở bên cạnh bàn ngồi xuống, chậm rãi cầm bầu rượu rót một chén, mở miệng: “Vẫn nói tin tốt trước đi, ta đã nói qua, nếu sư huynh kiên trì không chịu mở miệng, hôm nay liền móc đôi mắt của hảo hữu người đưa đến đây. Ai ngờ vị kia lại thần thông quảng đại nên chạy thoát. Ta hạ lệnh lùng sục toàn bộ Vạn Hư cung, vẫn không tìm thấy hắn.”

Lăng Hoa đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt ảm đạm nháy mắt sáng ngời, Huyền Ma lại uống một ngụm rượu, thần nhiên nói: “Tin xấu đó là — nếu tìm không thấy hắn, như vậy Tụ Hồn châu, ta đành phải cầm lại rồi.”

Buông chén rượu, chậm rãi mở tay ra, khóa hạt châu hoa quang lấp lánh rõ ràng ở trong tay hắn.

Ngay tại nháy mắt này, ma khí mãnh liệt từ ngoài phòng quét tới, cửa phòng ầm ầm một tiếng bay ra, vài tên ma tốt ngăn cản không kịp bị đánh văng ra vài chục trượng. Dung Sâm trong lòng ôm một khối thân thể lạnh như băng, sắc mặt xanh mét, trầm giọng quát: “Trả Tụ Hồn châu đây!”

Y cùng với Yên Chỉ Hoài thật vất vả mới gặp nhau, vốn tưởng giấu diếm Huyền Ma, đang tự thấy may mắn. Mà Yên Chỉ Hoài rốt cục đã hứa hẹn tuyệt đối không ly khai y, cho dù là biến thành ma vật, cũng muốn ở bên y, y còn chưa kịp vui mừng, liền trở mắt nhìn Yên Chỉ Hoài đột nhiên biến sắc, Tụ Hồn châu trong cơ thể bay ra ngoài, lập tức trong lòng y liền chỉ còn lại một khối thân thể không còn sinh khí.

Y thiếu chút nữa đã quên..... Cho dù tìm không thấy Yên Chỉ Hoài, Huyền Ma chỉ cần thu hồi khóa Tụ Hồn châu, liền có thể chặt đứt sinh lộ của hắn.

Huyền Ma quay đầu lại, cười đến tao nhã: “Long quân sao cũng muốn khóa Tụ Hồn châu này à?” Nhìn thoáng qua người trong lòng y, ra vẻ kinh ngạc, “Ai nha, đây không phải tên ma thị thị tẩm cho Long quân sao? Tối hôm qua vẫn là tóc đen, hôm nay liền biến trắng? Chẳng lẽ là hồn phách ly thể, muốn dùng khóa Tụ Hồn châu này cứu hắn sao?”

Dung Sâm biến sắc, thân mình vừa động, lại nghe Huyền Ma không nhanh không chậm nói: “Muốn lại đây cướp? Ta chỉ cần niết nhẹ —” Hắn chọn mi cười, lại nhìn về phía Lăng Hoa, “Tụ Hồn châu vừa vỡ, lần này hẳn thật sự hồn phi phách tán, rốt cuộc không sống được.”

Dung Sâm dừng lại, mắt nhìn chằm chằm tay Huyền Ma. Khóa Tụ Hồn châu liền bị ngón tay hắn niết, nếu y thật sự phá hủy, hồn phách Yên Chỉ Hoài nháy mắt tiêu tán, không thể hồi sinh.

“Người..... Đến tốt cùng muốn như thế nào?” Thật lâu sau, Dung Sâm nhìn về phía Huyền Ma, giọng nói giống như thoát ra từ kẽ răng.

Huyền Ma mỉm cười:“Cái này phải xem sư huynh ta, nếu hấn chịu nói ra tình hình thực tế, ta tự nhiên hai tay dâng khóa Tụ Hồn châu này cho Long quân.” Quay đầu nhìn về phía Dung Sâm, hơi thở dài,“Long quân, ta tự thấy ta đối đãi người không tệ, ái mộ tương giao, người thế nhưng gạt ta, thật sự là khiến ta thương tâm a.”

Dung Sâm lạnh lùng nói:“Ma tôn xác thực đối đãi không tệ, nhưng người sớm biết ta vì sao nhập ma, trăm phương ngàn kế kéo ta tới Vạn Hư cung, chẳng lẽ không phải vì một ngày có thể lợi dụng Yến Chỉ Hoài đối phó sư huynh người? Hao tổn tâm cơ như thế, còn nói là cùng ta ái mộ tương giao, không phải thật buồn cười sao?”

Huyền Ma cười ha hả:“Ta chẳng phải vì Long quân, có thể sớm ngày gặp lại cố nhân sao?” Ý cười rồi đột nhiên thu liễm, lạnh lùng nói,“Khuyên người không cần hành động thiếu suy nghĩ, Tụ Hồn châu đang ở trong tay ta, người cũng không muốn ta nhất thời không cẩn thận, liền phá hủy nó đi?”

Dung Sâm trên mặt xanh trắng không ngừng, nhưng cũng không dám hành động. Huyền Ma lạnh lùng nói:“Tốt lắm, lui đến một bên, đừng quấy nhiễu ta cùng với sư huynh ôn chuyện. Ta nói rồi, chỉ cần sư huynh ta chịu mở miệng, khóa Tụ Hồn châu này tự nhiên sẽ trả lại cho người.”

Dung Sâm cắn răng nhìn hấn, lại quay đầu nhìn Lăng Hoa, đã thấy Lăng Hoa ở sau lưng Huyền Ma, hơi nâng tay lên, hướng hấn làm cái thủ thế.

Dung Sâm ngẩn ra, hơi đắm chiêu nhìn hấn, lập tức ôm thân thể Yến Chỉ Hoài, chậm rãi thối lui đến góc phòng, nhắm mắt không nói.

Huyền Ma vừa lòng cười, quay đầu nhìn về phía Lăng Hoa:“Tốt lắm, sư huynh, hiện tại người chịu nói chưa?”

Lúc trước không phải hấn không nghĩ lấy lại Tụ Hồn châu trong cơ thể Yến Chỉ Hoài để uy hiếp Lăng Hoa. Nhưng một khi Tụ Hồn châu ly thể, sinh khí của Yến Chỉ Hoài sẽ lập tức thoát ra ngoài, nếu làm Dung Sâm chạy tới đối địch với hấn, chẳng phải càng phiền toái. Bởi vậy hấn chỉ nhốt Yến Chỉ Hoài trong lao, nghĩ rằng nếu người ở trong tay hấn, thì sớm hay muộn cũng có thể cạy miệng sư huynh. Ai ngờ Yến Chỉ Hoài lại chạy thoát, quấy rầy ván cờ của hấn, không thể không hạ sách thu hồi Tụ Hồn châu.

Nhưng làm vậy tất nhiên cũng đắc tội Dung Sâm. Hấn không phải lo lắng mình sẽ bại dưới tay Dung Sâm, chỉ là thực lực Dung Sâm cũng không thể khinh thường, vô duyên vô cớ thêm một kình địch cho mình, hấn thật sự không mong muốn. Huống chi, cho dù Lăng Hoa bị buộc nói thật, y cũng nhất định sẽ không bỏ qua cho hấn, đến lúc đó muốn thu thập một Lăng Hoa đã là không dễ, nếu thêm một Dung Sâm cùng đối nghịch với hấn, thực sự là đau đầu.

Kế sách hiện nay, chỉ đành trấn an Dung Sâm trước, chờ sư huynh nói ra, liền trả Tụ Hồn châu lại cho Yến Chỉ Hoài, đơn giản đưa bọn họ ra Ma Vực, cuối cùng chờ sau khi hấn tìm được người nợ, lại thu thập Lăng Hoa cũng không muộn.

Cảm thấy đã tính toán tốt, trên mặt vẫn mỉm cười, nhìn về phía Lăng Hoa:“Ta đáp ứng sư huynh, chỉ cần chịu nói ra người nợ ở nơi nào, khóa Tụ Hồn châu này trả lại cho hấn, cũng sẽ không làm khó sư huynh.”

Lăng Hoa trầm mặc một lát, rốt cục mở miệng:“Hảo.”

Huyền Ma vui vẻ.

“Người đưa lỗ tai lại đây, ta nói cho người nghe.”

Huyền Ma ngẩn ra, lập tức nghĩ đến Lăng Hoa tiên cốt bị khóa, chẳng lẽ còn có thể đùa giỡn cái gì? Liền theo lời đi qua, đứng trước mặt Lăng Hoa, cúi đầu, nói:“Người nói đi.”

Lời còn chưa dứt, khóa Tụ Hồn châu trên tay lại bị đoạt qua, chỉ thấy Lăng Hoa đứng dậy, lạnh lùng nói:“Năm đó ta lừa người như thế, nay vẫn dùng một chiêu này — tiểu sư đệ, nhiều năm như vậy, người thật sự không hề tiến bộ a.”

Xiềng xích khóa tiên cốt hần, không biết khi nào lại được tháo ra. Chỉ thấy một đạo vụ ảnh đang yên lặng lùi về trong bóng tối, Dung Sâm vẫn duy trì lặng im đứng ở góc phòng, đột nhiên mở mắt.

46. Chương 46: Tử Vong

Đối mặt với biến cố đột nhiên xảy ra, Huyền Ma còn không kịp phản ứng, Lăng Hoa đã nhanh chóng ném khóa Tụ Hồn châu cho Dung Sâm, hai tay lập tức kết ấn, thiết hạ kết giới, ngăn cách hần và Huyền Ma ở trong vòng kết giới.

Sắc mặt Huyền Ma nháy mắt xanh mét, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Người muốn làm gì? Chẳng lẽ người cho rằng kết giới này có thể giam giữ được ta? Ta tùy thời đều có thể thu hồi khóa Tụ Hồn châu kia!”

Lăng Hoa thản nhiên nói: “Vây được người nhất thời liền được rồi.” Quay đầu hướng về Dung Sâm nói, “Tụ Hồn châu không thể ly thể quá lâu, mau đưa vào cơ thể Lâm Hư!”

Dung Sâm nguyên thần vừa mới hồi thể, thoáng thở dốc một chút, gạt đầu, nâng thân thể Yến Chỉ Hoài dậy, hết sức chăm chú chậm rãi đưa khóa Tụ Hồn châu kia vào trong cơ thể hần.

Lăng Hoa quay đầu, hướng về Huyền Ma mỉm cười: “Tiểu sư đệ, hiện tại có phải nên thanh toán nợ nần của chúng ta không?”

Huyền Ma cười lạnh một tiếng: “Người muốn giết ta? Ta cũng không phải là ta năm xưa, người cho là chỉ bằng người có thể giết được ta?”

Tiếng nói vừa dứt, trong kết giới rồi đột nhiên trào dâng một cỗ ma khí vô cùng mãnh liệt, toàn bộ cung điện đều bị chấn động. Kết giới cũng trở nên càng ngày càng trong suốt, lung lay sắp đổ, tựa hồ tùy thời đều có thể vỡ tan. Lăng Hoa đứng thẳng bất động, mặc cho ma khí mãnh liệt áp đến, biểu tình bình tĩnh như trước.

“Cho người một cơ hội cuối cùng, nếu người không nói, liền giết người!”

Lăng Hoa thở dài một tiếng, chậm rãi nhắm mắt: “Ta đây cũng nói thật cho người biết, người người muốn tìm..... đã sớm không còn ở thế gian này.”

Huyền Ma giống như bị sét đánh, con người đột nhiên trợn to, cuồng nộ rống lên: “Không có khả năng..... Người gạt ta! Người gạt ta!!”

Lăng Hoa lạnh lùng nhìn hần, đưa tay vào ngực, lấy ra một khối ngọc bội, trên có khắc hai chữ “Lăng chiêu”, quảng xuống trước mặt Huyền Ma: “Đây là ngọc bội trước khi chết hần lưu lại cho ta, hần nói đời đời kiếp kiếp cũng không muốn gặp lại người.”

Huyền Ma chậm rãi cúi đầu, nhặt lên mai ngọc bội kia, ngón tay run run vuốt ve lãnh ngọc. Lăng Chiêu vốn là tên của hần sau khi nhập môn, mà mai ngọc bội này cũng là năm đó hần tự tay đưa cho người nọ.

Như thế nào có thể..... người kia nhất định chờ hần, hần tìm nhiều năm như vậy, vô số ngày đêm, chưa bao giờ buông tha hy vọng..... Sao có thể đã không còn ở thế gian!

“Ha ha..... Ha ha ha ha.....”

Bỗng nhiên bộc phát một trận tiếng cười điên cuồng, Huyền Ma ngẩng đầu lên, đôi con người như máu thê lương, nhìn chằm chằm Lăng Hoa: “Một khi đã như vậy..... Vậy người cũng không cần sống nữa.”

Ngàn vạn đạo ma khí như lợi kiếm từ trong cơ thể hần phát ra, lao về phía Lăng Hoa. Lăng Hoa vẫn không nhúc nhích, lúc bị ma khí xuyên qua, phát ra một tiếng thở dài.

Đúng vào lúc này Yến Chỉ Hoài mở mắt, nhìn đến Lăng Hoa bị mấy đạo ma khí xuyên qua thân thể, không khỏi kinh hãi, thất thanh hô: “Lăng Hoa..... Không thể a!”

Lăng Hoa cố sức quay đầu nhìn về phía hần, khẽ cười cười, đôi môi hé mở, chỉ mơ hồ nghe được hai chữ: “Quá muộn”

Thanh âm biến mất, chỉ thấy trong cơ thể Lăng Hoa đột nhiên tản mát ra một đạo quang mang tuyết trắng, lập tức tán ra vô số vòng tròn, dọc theo kết giới chậm rãi biến thành một trận pháp.

Huyền Ma không dám tin nhìn Lăng Hoa:“Người..... Tự tán nguyên thần, thiết hạ Hàng Ma trận.....”

Lấy sinh mệnh làm đại giới, bày ra Hàng Ma trận, đây là muốn cùng hắc đồng quy vu tận sao?

“Không thể nào.....” Huyền Ma thì thào tự nói,“Bằng thực lực của ngươi sao có khả năng thiết hạ Hàng Ma trận.....” Bỗng nhiên cuồng tiếu,“Năm đó năm sư huynh đệ hợp lực bày trận, còn không vây được ta, nay chỉ có mình ngươi thì có thể giết được ta sao?”

Thân thể Lăng Hoa đã dần dần trở nên trong suốt, thanh âm lại như trước lãnh đạm bình tĩnh:“Năm đó ta chủ trận, bọn họ bắt quá là phụ trận. Sỡ dĩ cho ngươi chạy thoát, chỉ vì.....”

Chỉ vì mình nhất thời mềm lòng mà thôi.

Rõ ràng tự hắc lừa tiểu sư đệ vào trong trận, rõ ràng đã hạ quyết tâm, để tránh sau này hắc nhập ma, gây thành đại họa, không bằng sớm nhỏ cỏ tận gốc, hoàn toàn phong ấn. Lại nhìn đến hắc thống khổ giãy dụa trong Hàng Ma trận, vẫn là nhịn không được mềm lòng.

Liên vì nhất thời mềm lòng, rốt cục để hắc chạy thoát, đợi cho thương thế khỏi hắc, hoàn toàn nhập ma đạo, diệt sát sư môn, đuổi tận giết tuyệt vài sư huynh đệ bày trận năm đó.

Nếu không phải lúc ấy hắc đã thành tiên, ly khai sư môn, chỉ sợ cũng gặp phải độc thủ.

Mấy ngàn năm qua, hắc luôn hối hận, vì tư tâm của mình mà thả hổ về rừng, lại hại chết bốn vị sư đệ đồng môn. Nếu không thể chính tay giết Huyền Ma, vì vài sư đệ báo thù, sao có thể an ủi bọn họ trên trời linh thiêng.

Nhưng mấy ngàn năm qua, Huyền Ma ẩn cư trong Vạn Hư cung, nghiêm nhiên thành một trong tam đại ma chủ của Ma Vực, với thực lực của mình hắc, nếu muốn giết Huyền Ma, thật sự là quá mức khó khăn. Mà mỗi khi hắc để tay lên ngực tự hỏi, cho dù có cơ hội đối mặt Huyền Ma, hắc thực sự hạ thủ được sao?

Cừu nhân là hắc..... người bạn tâm nhất cũng là hắc.

Nếu năm đó, hắc không có tư tâm thả tiểu sư đệ ra Hàng Ma trận, không lén lút hộ tống hắc xuống núi, không đáp ứng hắc, chỉ cần hắc không lầm đường lạc lối, mình nhất định sẽ chờ hắc trở về..... Trong cuộc sống kia hắc không dám mở miệng, tất cả hứa hẹn đều viết trong lòng bàn tay tiểu sư đệ. Nếu tất cả đều không phát sinh, lại như thế nào tạo thành thảm họa diệt môn sau này.

Tiểu sư đệ muốn tìm người kia..... không tồn tại trên thế gian, sao có thể còn chờ hắc trở về.

“Hết thấy, đều xong đi.....”

Lăng Hoa thu hồi suy nghĩ, yên lặng nhắm lại hai mắt. Lúc tự tán nguyên thần, sinh mệnh hắc cũng đã đến cuối. Mấy ngàn năm đạo hạnh, không tiếc tiên thể thiêu đốt, đều hóa thành một đạo trận pháp, Huyền Ma cho dù thần thông quảng đại, cũng tuyệt đối không thể thoát ra ngoài.

Sớm nên tự tay chấm dứt tính mạng của hắc, cũng là dây dưa do dự mấy ngàn năm, thủy chung vẫn không ngoan tâm được.

Kỳ thật..... Hắc đã đối nghịch sư môn từ lâu.

Vào cái chớp mắt lúc hắc động tình.

Huyền Ma bị nhốt trong Hàng Ma trận, ma khí cùng tiên khí triền đấu, thân ảnh Lăng Hoa càng ngày càng trong suốt, mà bạch quang chói nhưng cũng càng ngày càng mãnh liệt, gắt gao trói buộc Huyền Ma ở bên trong. Lăng Hoa hai tay chậm rãi nâng lên, đặt trước ngực, đã chuẩn bị kết hạ pháp ấn cuối cùng. Một kích cuối cùng này, đồng thời hao hết sinh mệnh hắc, Huyền Ma tất nhiên cũng sẽ hồi phi yên diệt.

Đồng quy vu tận đi, sư đệ.

Trong nháy mắt, Huyền Ma cực lực giãy dụa, đột nhiên ngắc đầu, hai tròng mắt đỏ đậm, giống như xuyên qua Lăng Hoa, nhìn về phương xa, thì thào: “Ta chờ người mấy ngàn năm..... Vì sao người ngay cả chết cũng không nguyện gặp ta..... Vì cái gì.....”

Lăng Hoa đột nhiên run lên, ánh mắt liên rối loạn. Chính vì một lát do dự này, đoàn bạch quang mãnh liệt nhất thời yếu đi, ma khí vẫn bị áp chế ngang nhiên trào dâng, nháy mắt hóa thành trăm ngàn lưỡi đao xuyên qua hắc trong phút chốc.

“Sao ta luôn..... ở thời điểm không nên mềm lòng, càng mềm lòng.....”

Lăng Hoa bên miệng gợi lên một nụ cười chua xót, cuối cùng liếc mắt nhìn Yến Chỉ Hoài.

Đừng qua đây, Lâm Hư.

Bạch quang yếu đi, kết giới nháy mắt bị phá hủy, thân thể Lăng Hoa trong phút chốc tro bụi yên diệt, biến mất trong hư không.

47. Chương 47: Cùng Nhau

Nháy mắt kết giới bị phá, Yến Chỉ Hoài liều mạng lao tới, hét lên: “Lăng Hoa!” Nhưng mà thứ tay có thể chạm tới chỉ còn một mảnh hư không.

Biểu tình cuối cùng của y khi quay lại nhìn hắc, hàm chứa thần nhiên cùng với giải thoát. Bận tri kỷ duy nhất của hắc trên Thiên đình, vô số lần cùng hắc nâng chén nói cười, lại cả ngày nhàn tản chơi bời, chưa bao giờ làm ra chuyện gì kinh thiên động địa – Lăng Hoa tiên quân, bây giờ tựa như chưa từng tồn tại, biến mất không chút dấu vết.

“Khuyên ta chấp nhất là khổ, Lăng Hoa, người lại vì sao..... Làm ra lựa chọn như thế.....” Thì thào tự nói, Yến Chỉ Hoài thống khổ nhắm mắt lại. Dung Sâm từ phía sau vươn tay ôm hắc vào lòng, thở dài một tiếng, im lặng không nói gì.

“Ha ha..... Ha ha ha ha.....”

Tiếng cười khiến người ta rung mình bỗng nhiên vang lên, Yến Chỉ Hoài cả kinh, Dung Sâm đã nhanh chóng bảo vệ hắc, cảnh giác nhìn lại, chỉ thấy Huyền Ma ngã sang một bên đang chậm rãi đứng lên, mắt đỏ như máu, tươi cười điên cuồng.

“Đã chết..... Tất cả đều đã chết.....” Dung nhan yêu dã kia, khí thế bức người đứng đầu Vạn Hư cung, nay hai tròng mắt trống rỗng, tóc dài hỗn độn rối tung trên vai, ma khí tràn đầy toàn thân, một bàn tay siết chặt mai ngọc bội, tay kia thì như đang phí công muốn bắt lấy cái gì trong hư không, “Sư huynh đã chết..... Y cũng đã chết..... Ha ha ha.....”

Mấy ngàn năm qua, người mà hắc vẫn điên cuồng tưởng niệm tìm kiếm, cùng hận sâu sắc, đều đã mất đi. Chấp niệm nháy mắt hóa thành hư không, kia hắc..... Như vậy chờ đợi trong năm tháng, đến tột cùng là vì cái gì?

Thống khổ không chỗ phát tiết, phải làm sao bình ổn đây?

Huyền Ma chậm rãi quay đầu lại, một đôi mắt như máu, trống rỗng vô thần nhìn qua.

Ma khí không khống chế được từ trong cơ thể hắc trào ra, càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mãnh liệt, giống như lốc xoáy, ở trong điện thổi lên, cả tòa Vạn Hư cung đều bị chấn động, lung lay sắp đổ.

“Không tốt!” Sắc mặt Dung Sâm đột nhiên biến đổi, một tay ôm Yến Chỉ Hoài, nhanh chóng phóng về phía cửa điện, “Hắc muốn hủy diệt toàn bộ Vạn Hư cung!”

Vừa dứt lời, liền nghe một tiếng nổ, toàn bộ Vạn Hư cung nháy mắt sụp đổ. Ở trong tiếng cười lớn điên cuồng, chỉ thấy một đạo ma khí phóng lên cao, bay ra ngoài Ma Vực, lập tức biến mất vô tung.

Yến Chỉ Hoài sắc mặt tái nhợt, bị Dung Sâm gắt gao ôm trong lòng, đợi cho hết thấy dần dần bình ổn xuống là lúc không biết tung tích Huyền Ma. Dung Sâm chậm rãi buông tay, chỉ thấy trước mắt Vạn Hư cung đã sụp đổ, tràn ngập một mảnh thê lương thảm khốc, mà cơ ma tốt không kịp thoát ra, bị ma khí đảo qua liền

hóa thành tro tàn trong phút chốc, còn kẻ may mắn nhất được một mạng, thì hồn phi phách tán mà chạy trốn, còn tưởng là Vạn Hư cung bị ma chủ khác lãnh binh đánh bắt ngờ.

Lúc chúng ma thất kinh phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện Ma tôn đã không thấy bóng dáng, vì thế đều nhìn về phía Long quân có địa vị gần với Ma tôn trong Vạn Hư cung. Đã thấy trên mặt Long quân lạnh băng như trước, trong lòng che chở một nam tử đầu bạc, tựa hồ đó là người cùng vị tiên quân kia vào ma vực mấy ngày trước.

Một ma tướng bình thường có chút địa vị ở Vạn Hư cung, thử thăm dò Dung Sâm, do dự một chút, mở miệng nói: “Long quân..... có biết đã xảy ra chuyện gì không? Ma tôn đã đi đâu?”

Dung Sâm hơi thở dài một tiếng, nói: “Ma tôn..... Sợ rằng đã ly khai Ma Vực, không bao giờ trở lại nữa.”

Làm ra hành động không thể tưởng tượng như vậy, hủy hoại Vạn Hư cung một tay sáng tạo trong phút chốc, Huyền Ma như vậy, chỉ sợ là đã điên cuồng đi. Nay cũng không biết hắn điên cuồng mà đi nơi nào, hay không còn chấp nhất việc tìm được người họ.

Tên ma tướng kia thoáng chốc sắc mặt đại biến — Ma tôn ly khai Ma Vực? Chẳng lẽ Vạn Hư cung này đã bị hắn bỏ lại, không bao giờ quản nữa sao? Vạn Hư cung một ngày vô chủ, chỉ sợ hai ma chủ khác tức khắc sẽ quy mô xâm nhập, thâm tóm Vạn Hư cung.

Mắt thấy Long quân tựa hồ xoay người muốn đi, ma tướng quýnh lên, tại thời khắc nguy cấp, ngay cả Long quân cũng buông tay mặc kệ a! Vội la lên: “Long quân muốn đi đâu?”

Dung Sâm xác thực có ý muốn buông tay mặc kệ, Tụ Hồn châu đã thu hồi, Yến Chỉ Hoài rút cục bình yên vô sự về bên y, y muốn mang Yến Chỉ Hoài rời đi. Ma Vực này chung quy không phải nơi Yến Chỉ Hoài ở lâu được. Mặc dù Yến Chỉ Hoài từng nói qua, chẳng sợ phải biến thành ma vật cũng sẽ ở bên y, nhưng y thật sự không muốn nhìn thấy Yến Chỉ Hoài vì y biến thành ma vật.

Y cũng không chút quyến luyến Vạn Hư cung, mấy trăm năm qua ở lại nơi này, cũng chỉ do sau khi hóa thành ma vật, thật sự không có chỗ đi thôi. Chẳng sợ bây giờ y vẫn như trước không chỗ để đi, trong thiên hạ ngoài Bắc thiên Ma vực thì không chỗ cho y dung thân, y cũng không muốn để Yến Chỉ Hoài ở chỗ ma khí lan tràn.

Thấy Dung Sâm không muốn trả lời, ma tướng lại lo lắng. Yến Chỉ Hoài dưới đáy lòng khẽ thở dài, kéo góc áo y, thấp giọng nói: “Ta có lời muốn nói với ngươi, Dung Sâm.”

Dung Sâm nao nao, bỏ qua đám ma tướng ma tốt nhìn hắn trông mong, theo Yến Chỉ Hoài đi đến một bên, nói: “Chuyện gì?”

“Ngươi không tính ở lại Ma Vực?”

Dung Sâm chần chờ một chút, gật đầu: “Không sai. Ta nghĩ cùng ngươi về Tê Long Sơn, hoặc là đi địa phương khác cũng tốt, tóm lại, rời khỏi nơi này.”

Yến Chỉ Hoài lắc đầu, nói: “Nếu ngươi ly khai Bắc thiên Ma vực, chỉ sợ một khi đặt chân đến nhân gian, sẽ gặp bị Thiên đình đuổi bắt. Đừng quên, ngươi từng là Ích Thủy Long quân, không làm tròn trách nhiệm, sau khi nhập ma, trừ bỏ ở lại chỗ này, ngươi còn có thể đi đâu?”

Dung Sâm trầm mặc, sau một lúc lâu, mở miệng nói: “Nhưng ta cũng không muốn để ngươi sống ở đây.”

Thiên hạ to lớn cũng không có một chỗ dung thân? Chẳng lẽ muốn để y thấy Yến Chỉ Hoài thừa nhận thống khổ khi nhập ma, từ nay về sau rơi vào ma đạo, chỉ có thể ở lại trong Ma Vực không có thiên lý?

Yến Chỉ Hoài cười cười, nhẹ giọng nói: “Ta..... đã muốn nhập ma. không lưu lại đây thì có năng lực đi đâu chứ?”

Dung Sâm kinh hãi, nhìn về phía Yến Chỉ Hoài, vẻ mặt hắn thập phần bình tĩnh, giống như đang nói chuyện bình thường mà thôi. Ma khí thần nhiên từ trong cơ thể hắn tràn ra, khóa ma đan kia còn trong người, cái Yến Chỉ Hoài gọi là nhập ma chính là ý tứ này sao?

Nhưng ma đan tùy thời đều có thể lấy ra, chỉ cần hắn trở về nhân gian, ma khí cũng sẽ phai nhạt, hắn có thể lựa chọn khác a.

“Người.....”

“Ta cùng người ở lại Ma Vực.” Yến Chỉ Hoài ánh mắt kiên định, thanh âm không chút do dự, “Chỗ nào cũng không đi.”

Dung Sâm nhắm mắt lại, Yến Chỉ Hoài nhẹ nhàng cầm tay y, nhiệt độ cơ thể lạnh như băng, lại làm y cảm giác được ấm áp.

Cho dù là cùng người trở thành ma vật..... Cũng muốn ở bên nhau.

Chậm rãi mở mắt ra, Dung Sâm quay đầu lại, thật cẩn thận nhìn ma tộc cách đó không xa.

Đó là ánh mắt sợ hãi bị vứt bỏ, sợ hãi trở thành nô lệ của ma chủ khác.

Thật lâu sau, Dung Sâm rốt cục mở miệng.

“Nếu ta lưu lại, Vạn Hư cung này tất phải đổi chủ, chư vị có ý kiến gì không?”

Chúng ma tộc hai mặt nhìn nhau, Vạn Hư cung đổi chủ? Nói cách khác, bọn họ phải tôn sùng Long quân là tôn Ma tôn sao? Dung Sâm thấy thế, lạnh lùng cười: “Không muốn sao..... Quên đi.”

Xoay người phải đi, tên ma tướng cầm đầu cả kinh, vội vàng quỳ xuống: “Chỉ cần Long quân chịu lưu lại..... Ta nguyện phục tùng Long quân, tôn người làm ma chủ, tuyệt đối không nhị tâm!”

Nói thực ra, đổi ai tới làm Ma tôn đều không sao cả, chỉ cần thực lực đủ cường hãn, giữ được chỗ này của bọn họ, không bị ma vật khác khi dễ là tốt rồi. Nếu Huyền Ma đã không biết tung tích, tìm khắp trong Vạn Hư cung, cũng chỉ có Long quân có thực lực chống lại hai ma chủ trong Ma Vực, bọn họ cần gì phải khẳng định một mực chấp nhất Huyền Ma a?

Đám ma vật còn lại phục hồi tinh thần, cũng cúi xuống quỳ lạy thần phục.

Dung Sâm bên miệng nổi lên một ý cười lạnh lùng, khi quay đầu nhìn về phía Yến Chỉ Hoài, ánh mắt kia mới thoáng mang theo lo lắng.

Như vậy, liền cùng ta nhập ma đi.

“Sửa chữa cung điện đi, phân phát tất cả ma cơ, từ hôm nay trở đi, nơi này lấy ta vi tôn.”

Thanh âm không mang theo chút tình cảm vang lên trên đỉnh đầu chúng ma vật. Đợi đến lúc bọn họ ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy bóng dáng tôn nhậm Ma tôn đang chấp nhất nắm tay nam tử đầu bạc, xoay người rời đi.

Khi Tê Long Sơn bước vào mùa thu, hầu nhi nương của A Man cũng chín muồi, nó rốt cục đợi được Thần Quân trở về.

Chẳng qua, bên người Thần Quân còn có một nam tử khác thần sắc lạnh như băng.

“Thần Quân!” A Man kích động hai mắt phiếm hồng, liền muốn lao lên, nam tử kia khẽ cau mày, đưa tay ngăn nó lại.

Sắc bén ma khí đập vào mặt, A Man bị dọa sợ, vội vàng né tránh.

“Ma..... Ma vật.....” A Man lắp bắp, chỉ vào nam tử, hoảng sợ nhìn về phía Yến Chỉ Hoài.

Trên mặt Yến Chỉ Hoài mang theo một chút bất đắc dĩ, mỉm cười nói: “Ta tới từ biệt người, A Man.”

Mi hầu tinh vừa ngốc lại chấp nhất này, vì một câu nói năm đó của hần, quả thực vẫn ở lại sơn động này, đợi một năm lại một năm nữa. Mấy trăm năm qua, vẫn như trước chờ hần trở về.

“Vì, vì cái gì?” Cho dù là A Man chính mình một tay nuôi lớn, nay cũng đã là yêu tinh trưởng thành, nhìn đến khuôn mặt có thể nói là anh tuấn tuấn lãng, đột nhiên lộ ra biểu tình nước mắt lưng tròng, Yến Chỉ Hoài vẫn có chút không chịu nổi.

Bởi vì nó quỷ dị còn hơi đáng sợ.

“Bởi vì hần đã không còn là Thần Quân của người, hần đã nhập ma.” Giọng nói lạnh như băng vang lên, nam tử không chút biểu tình, lạnh lùng liếc A Man.

A Man ngơ ngác, còn chưa suy nghĩ cẩn thận, Yến Chỉ Hoài khẽ thở dài, sờ sờ đầu nó: “Người cũng đã trưởng thành, về sau muốn đi đâu làm gì đều được, thiên hạ to lớn, đừng bị ta trói buộc như thế nữa. Ta không thể dừng lại ở nhân gian quá lâu, về sau phải trân trọng chính mình, A Man.”

A Man nháy mắt, nước mắt thành chuỗi rơi xuống, còn muốn kéo góc áo Yến Chỉ Hoài, trước mắt nhoáng lên một cái, Yến Chỉ Hoài cùng thân ảnh nam tử kia đều đã tiêu thất.

Nó ô ô khóc lên.

Trong mơ hồ, nó đại khái biết, lần này Thần Quân thật sự không trở về nữa.

Yến Chỉ Hoài đi bên cạnh Dung Sâm, sắc mặt còn chút thương cảm. Dung Sâm thản nhiên nói: “Thấy mi hầu tinh kia, cũng giải quyết xong một tâm nguyện của người đi?”

Yến Chỉ Hoài cười cười, thấp giọng nói: “Đúng vậy, qua mấy trăm năm như vậy, nó vẫn yêu khóc như vậy.”

“Cảnh nhi thành thực hơn nó.”

Yến Chỉ Hoài quay đầu, nhìn đến Dung Sâm hơi hơi xuất thần nhìn về phía chân núi Tê Long, có hà vực rộng lớn. Trầm mặc trong chốc lát, khẽ cười nói: “Kỳ thật, Dung Cảnh cũng không để ý người là ma vật.”

Năm đó tiểu Long quân bị hấn bắt tại trận, chỉ biết oa oa khóc lớn, mãnh liệt tùy hứng lại không phân rõ phải trái, sau khi thành Ích Thủy Long quân, cũng trở nên khí thế uy nghiêm, có chút giống Dung Sâm khi xưa.

Dung Sâm được hấn khuyên bảo, rốt cục buông khúc mắc, đi thủy phủ Ích Thủy, thấy Dung Cảnh. Phụ tử gặp nhau, mấy trăm năm biệt tích, trong khoảng thời gian ngắn cả hai cũng không biết mở miệng như thế nào. Dung Sâm lòng tràn đầy áy náy, cuối cùng vẫn là Dung Cảnh nhẹ nhàng một tiếng “Phụ vương”, rốt cục động dung.

Nó nguyên lai cũng chưa từng để ý mình có phải ma vật hay không, cũng chưa từng oán hận mình.

Quan hệ huyết thống thể thay thế, thân nhân duy nhất trên đời này, từ đầu đến cuối, chính là như thế mà thôi.

“Về sau, người có thể thường đến thăm nó.” Yến Chỉ Hoài nhẹ giọng nói, cầm tay Dung Sâm.

Dung Sâm quay đầu, cười cười, cầm lại tay hấn: “Trở về thôi.”

48. Chương 48: Vĩ Thanh

Trong Bắc thiên Ma vực, Vạn Hư cung ngày xưa, sau khi trải qua một lần tu sửa, đã không còn yêu diễm kiêu diễm phong năm đó, nhưng vẫn xa hoa như trước, bạch ngọc làm nền, cung điện trang trí đẹp đẽ quý giá, có thể thấy được Ma tôn yêu thích cùng thưởng thức.

Nghe nói Ma tôn này nguyên bản là thiên giới Long thần, mọi người đều biết, Long tộc thích thứ lấp lánh, nhất là vật hoa lệ phát sáng làm người ta cơ hồ không mở mắt được càng dễ dàng khiến bọn họ vui vẻ. Bởi vậy ngày này, một gã ma tộc có chút thực lực ở Ma Vực, tính đầu nhập vào Vạn Hư cung, cẩn thận hỏi thăm Ma tôn yêu thích xong, cố ý chuẩn bị một đôi minh châu đặt trong rương hoa mỹ, trình lên điện.

Trên đại điện, Ma tôn dung nhan như băng chẳng liếc qua hòm một cái, liền cho người hầu thu hồi, không có chút cảm xúc dao động. Nhưng thật ra nam tử đầu bạc ngồi cạnh y, gặp ma vật này hoảng loạn lên dò xét thần sắc Ma tôn, liền lộ ra tươi cười trấn an.

Ma vật không khỏi nghi hoặc, thầm nghĩ người kia là ai a, cư nhiên công khai ngồi bên Ma tôn, tư thái tùy ý, thần sắc nhàn tản, mà nhóm ma tướng ma tốt cung kính bốn phía, tựa hồ cũng không hề dị nghị.

Chẳng lẽ..... Người này kỳ thật cũng là ma vật rất có địa vị?

Gã bất tri bất giác nhìn chằm chằm nam tử kia hơi lâu, đột nhiên nghe được bên cạnh có tiếng ho khan thanh truyền đến, ma tộc cả kinh, vội quay đầu đi, mới nhìn đến Ma tôn đang lạnh lùng trừng mình.

Tầm mắt kia..... như muốn giết chết gã, ma tộc nháy mắt sợ tới mức ra một thân mồ hôi lạnh.

“Người đang nhìn cái gì?”

Thanh âm hàn băng vang lên, ma tộc vội vàng trả lời: “Không, không nhìn cái gì.....”

Ma tôn lạnh lùng nói: “Nếu không nhìn cái gì, sao còn không lui ra ngoài?”

Ma vật sợ tới mức vội vàng khom người lui ra, nghĩ rằng chẳng lẽ mình vô ý đắc tội Ma tôn? Hay là Ma tôn chán ghét có người loạn xem chung quanh trong điện của hắn?

Hao hết tâm tư chuẩn bị một đôi minh châu, tựa hồ cũng không đả động được Ma tôn..... Ma vật lo lắng, nếu không chiếm được vài phần kính trọng của Ma tôn, khi gã vào đây, về sau chẳng có địa vị gì đáng nói sao?

Vì thế đành phải lặng lẽ đi về phía ma thị trong Vạn Hư cung hỏi thăm, Ma tôn đến tột cùng có yêu thích gì? Nếu là mỹ nhân, thủ hạ của mình cũng có vài ma cơ thiên kiều bá mị. Nếu là vật đẹp dễ quý giá, vậy gã tốt xấu cũng có thể đi chuẩn bị.

Tên ma thị kia thương xót nhìn gã một cái, nói: “Ma tôn không thích sắc đẹp, cũng không thiếu các loại kỳ trân dị bảo, người đừng uổng phí tâm cơ. Y yêu thích sao..... Chỉ cần người lưu lại một thời gian dài, tự nhiên liền hiểu được.”

Ma vật mờ mịt nhìn hắn, thập phần không rõ.

Kỳ thật tất cả ma vật trong Vạn Hư cung đều hiểu được.

Tất cả suy nghĩ, tình cảm, chấp nhất duy nhất của Ma tôn, cũng chỉ có một người kia mà thôi.

Cái khác càng không thể đập vào mắt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-long>